REFLECŢIILE UNUI MAESTRU
DESPRE

ISTORIA UMANITĂŢII
VOLUMUL I

NOTA EDITORULUI

Câtva timp în urmă, la o sesiune de studii cu Ramtha, discutam cu partenera mea ceea ce Ramtha tocmai ne învăţase. Obosisem să fiu filosof toată viaţa şi probabil şi multe alte vieţi. I-am spus că vreau să-i experimentez cunoştinţele, să trăiesc adevărul învăţurilor, să nu mai fiu ipocritul care are cheile, dar nu deschide uşile. Îmi amintesc că îi spuneam: „Nu mai vreau să mai propovăduiesc nimănui şi nici să mai scriu vreo carte. Nu vreau să mai scriu vorbe sofisticate despre nimic, niciodată. Vreau să devin un adevărat master" (am să folosesc acest cuvânt, care înseamnă „*maestru şi stăpân*", deci pentru mine, mai mult decât cuvântul „maestru"). Am observat că Ramtha ascultă discuţia noastră şi zâmbea ca un soare strălucitor.

La scurtă vreme după acel incident, Ramtha mi-a cerut să tipăresc o colecţie comprehensivă a învăţăturilor lui. Şi atunci mi-am amintit ce-i spusesem partenerei mele la cursul trecut. *(Ramtha obişnuieşte să ceară la cursuri studenţilor să comenteze cu vecinul ceea ce el tocmai a spus, atunci când vede în aura sau minţile audienţei că este confuzie. Şi de pe scenă priveşte în sală şi îi aude pe toţi ce spun sau gândesc, iar dacă încă marea majoritate nu a înţeles, mai explică o dată).*

Am înţeles că această sarcină nu putea fi îndeplinită de un teolog, antropolog sau teoretician din afară, ci de un elev a „Marii Lucrări", cu dorinţa de a experimenta şi pune în practică adevărul şi conţinutul acestor învăţături. Numai când începi să explorezi cu sinceritate această filosofie începi să înţelegi şi să cuprinzi adâncimea ei, lumina şi strălucirea acestor perle de înţelepciune. Este cu adevărat o călătorie personală către autodescoperire, care nu se

poate cuprinde în cuvinte. Doar cel care o trăieşte poate înţelege.

Mai târziu Ramtha mi-a cerut să scriu comentarii la fiecare capitol, despre felul cum învăţăturile lui răspund la întrebări fundamentale despre existenţa umană de-a lungul secolelor. Adeseori felul în care Ramtha înţelege natura realităţii şi ne-o explică nouă, ne ajută la interpretarea mai corectă a filosofiilor antice, a ritualurilor, religiilor şi chiar a ştiinţei. Comentariile introductorii intenţionează să sugereze un mod de apropiere celor interesaţi în învăţăturile lui Ramtha şi în experimentarea lor. Ele sunt menite a fi un instrument ajutător pentru cei interesaţi să înţeleagă enorma profunzime a învăţăturilor lui şi contribuţia lor la înţelepciunea rasei umane.

Învăţăturile lui Ramtha sunt un sistem metafizic de gândire unic. Este nevoie de o foarte atentă examinare şi consideraţie ca să poţi înţelege în profunzime. Ele sunt metafizice în natură, pentru că se adresează întrebărilor fundamentale despre existenta umanităţii şi persoana umană, despre originile şi destinul nostru, despre natura binelui şi răului, suflet, moarte şi viaţă, despre lume şi relaţiile noastre cu alţii.

Formatul în care Ramtha îşi prezintă învăţăturile, este intrinsec cu mesajul lor. Ele nu sunt doar o dizertaţie pe o anume temă şi nicio analiză intelectuală, aşa cum nu sunt nici dezvăluite de adevăr care cere ascultare oarbă. Învăţăturile lui Ramtha nu sunt o nouă religie şi nici nu pun bazele unei noi biserici. Ele sunt un sistem de gândire ce conţine elemente, mecanisme care îngăduie individului să verifice şi să experimenteze conţinutul lor. Cu alte cuvinte, acest aspect unic al învăţăturilor, îngăduie filosofiei, sau conceptelor despre realitate să fie experimentate şi să devină înţelepciune despre natura realităţii

Această calitate deosebită a sistemului de gândire a lui Ramtha se aseamănă iniţierilor, ştiinţelor sacre, practicate de şcolile antice de mister din Grecia, Egipt şi

Estul Mijlociu, şcolile gnostice antice din Estul Mijlociu şi Europa. Este important de notat că această caracteristică deosebeşte învăţăturile lui Ramtha de şcolile filosofice tradiţionale din lumea vestică. Metodele ştiinţifice sunt limitate la cunoaşterea fenomenelor care pot fi observate şi verificate prin intermediul simţurilor corpului fizic. Orice în afara acestor limite este considerat mit şi folclor.

Cu alte cuvinte natura realităţii şi persoana umană nu sunt nimic mai mult decât natura ei fizică şi materială, un exemplu care face studiul lui Sigmund Freud despre psihanaliză şi profilul psihicului uman.

Corpul fizic şi lumea materială în gândirea lui Ramtha, sunt numai un aspect al lumii ireale. De fapt ele sunt numai produsul, efectul, conştiinţei şi energiei în lumea reală. Persoana umană este cel mai bine descrisă ca „conştiinţă şi energie care crează natura realităţii”. Lumea fizică este doar unul din cele 7 nivele de expresie a conştiinţei şi energiei, Ramtha foloseşte termenul de observator din fizica quantică ca să explice conceptul de conştiinţă şi energie. El mai foloseşte şi conceptul de Dumnezeu ca şi creator şi suveran – pentru a descrie persoana umană ca şi conştiinţa şi energie.

Este uşor pentru multe sectoare ale civilizaţiei de astăzi să nege învăţăturile lui Ramtha, datorită felului foarte neobişnuit în care el le prezintă. Din nefericire, este foarte obişnuit să ataci un mesaj neconvenient judecând forma de prezentare. Marketingul, comunicaţiile, publicitatea, sunt exemple sublime.

Formatul neobişnuit în care Ramtha îşi prezintă învăţăturile, nu este de loc arbitrar şi superficial. El subliniază că pentru a cuprinde şi înţelege mesajul, este foarte important să devii conştient de paradigmele gândirii, de rădăcinile ideilor preconcepute, inconştiente şi tiparele în care noi percepem şi evaluăm realitatea. Tehnicile pe care el le predă pun la încercare individul şi le oferă totodată şi instrumentele prin care el îşi dă seama de ideile preconcepute prin care el percepe realitatea.

Scopul lui Ramtha este de a lărgi perspectiva minţii

ascultătorului, de a-l face pe acesta să trăiască realitatea cu mai multă profonzime, nelimitat, conştient, ca şi de a dărui ascultătorului un spectru mai amplu de potenţial pentru experienţă, decât a fost posibil până acum.

Cel mai controversat aspect al învăţăturilor lui Ramtha este modul în care el a ales să-şi prezinte mesajul către omenire. Prin prezentarea filosofiei sale, ca fruct al experienţei şi adevărului său personal, el subliniază, că el însuşi este întruparea acestei filosofii, reprezentarea vie şi manifestarea gândului său. El spune că este un Zeu (Dumnezeu nemuritor, conştiinţă şi energie, şi a trăit ca şi fiinţă umană cu 35.000 de ani în urmă pe demult dispărutul continent Lemuria. În acea viaţă, el şi-a pus întrebări despre existenţa umană şi despre menirea vieţii, şi prin propria observare, reflecţie şi contemplare a devenit iluminat şi a cucerit lumea fizică şi moartea.

A găsit un mijloc de a-şi lua corpul fizic cu el la un nivel al minţii în care adevărata lui esenţă (ca şi conştiinţă şi energie), să rămână complet conştientă, complet liberă şi nelimitată pentru a putea să experimenteze toate aspectele creaţiei şi să continue să facă necunoscutul cunoscut *(„Ramtha spune că încarnarea sufletelor pe acest plan – material – are scopul de a face necunoscutul cunoscut, şi de aceea trăim un lanţ de vieţi prin care trebuie să experimentăm tot ce se poate trăi şi să acumulăm toată înţelepciunea, ca apoi să ne putem întoarce „acasă”).*

El numeşte acest process „ascensiune”.

Faptul că el nu mai este limitat de corpul fizic, îngăduie conştiinţei şi energiei să interacţioneze cu lumea fizică în alte forme. Adeseori el se referă la sine ca fiind vântul care împinge norii, sau dimineaţa, sau un străin, ori un cerşetor pe stradă observând civilizaţii care vin şi trec, sau orice altceva conştiinţa îndrăzneşte să-şi imagineze.

El îşi comunică învăţăturile printr-un fenomen pe care îl numeşte canalizare. A fost Ramtha cel care a făcut acest termen cunoscut. El foloseşte corpul lui JZ Knight (se citeşte Gezi Nait), pentru a se canaliza pe sine şi a preda

învăţăturile în persoană. Un canal este diferit de un medium prin aceea că, canalul nu este intermediar între conştiinţa care vine prin el şi audienţă.

Canalul nu rămâne în transă, sau o altă stare alterată în timp ce canalizează, el îşi părăseşte complet corpul, ca atunci când cineva moare, şi îngăduie conştiinţei care vine să aibă control complet asupra mişcărilor şi tuturor funcţiilor corpului. În timp ce este canalizat de JZ Knight, Ramtha poate deschide ochii, merge, dansa, mânca şi bea, râde, vorbi şi preda studenţilor. JZ Knight este singurul canal pe care el l-a ales şi pe care el îl va folosi vreodată pentru a-şi aduce mesajul.

Alegerea lui de a canaliza printr-o femeie şi nu de a-şi folosi propriul corp, este cu scopul de a sublinia că Dumnezeu şi divinitatea nu sunt prerogative masculine, că femeia este în egală măsură o expresie a divinităţii, capabilă de geniu şi de a deveni Dumnezeu – realizat. Un alt scop este acela de a ne face să înţelegem că important în filosofia lui nu este divinizarea mesagerului sau a unei feţe – ceea ce a cauzat căderea atâtor eforturi de iluminare în trecut – ci de a asculta mesajul însuşi. Totodată el vrea să spună că adevărata esenţă „umană” nu este limitată la corpul fizic sau la un anume sex.

Fenomenul de canalizare a fost făcut posibil ca atare de sistemul de gândire a lui Ramtha. Cu alte cuvinte canalizarea prin persoana lui JZ Knight, aşa cum are ea loc, este posibilă numai dacă învăţăturile lui Ramtha sunt adevărate.

Veracitatea acestui fenomen subliniază adevărul mesajului lui Ramtha. Acesta este un punct foarte important de considerat, deoarece ştiinţa a dezvoltat teste şi echipament care pot studia fenomenul de canalizare din punct de vedere fiziolofic, neurologic şi psihologic.

În 1996 un distins grup de savanţi în medicină, psihologie, sociologie şi experţi în religie au studiat-o pe JZ Knight înainte în timpul şi după canalizarea lui Ramtha. După ce au terminat studiul ştiinţific pentru care au folosit cele mai moderne tehnici şi echipamente posibile, au

concluzionat că rezultatele sunt atât de dramatice încât exclud categoric posibilitatea prefăcătoriei, a schizofreniei sau multiplei personalităţi. Ramtha se străduieşte să facă pe toţi cei din audienţă să înţeleagă totul, de aceea el insistă în importanţa ca studenţii să explice cu glas tare unul altuia fiecare capitol din învăţături, în timp ce el citeşte minţile lor, vede în aura lor dacă au înţeles şi pregăteşte explicaţii ca să înţeleagă fiecare, după pregătirea şi nivelul lor de înţelegere. Uneori el angajează audienţa la profundă contemplare filosofică, alteori dramatizează sau glumeşte pe tema respectivă pentru a mări impactul cu auditoriul şi posibilitatea de înţelegere a acestuia.

Odată ce aspectul filosofic al învăţăturii a fost predat, Ramtha iniţiază studentul în acele cunoştinţe, pentru ca acestea să poată fi transformate în experienţa personală şi apoi în înţelepciune. Aceste iniţieri au forma unor diverse discipline concepute de el, prin care studentul are ocazia de a obţine cunoaştere. Ramtha este deosebit de alţi învăţători în acest aspect. El îşi ia rolul de Maestru – învăţător şi hierofant – un învăţător care are puterea de a manifesta ceea ce spune şi intenţionează. Această este un aspect foarte important al învăţăturilor lui, care le leagă de mişcarea filozofică şi gnostică ale şcolilor antice de mister (ocultism).

Fără îndoială că o observare mai atentă a sistemului de gândire a lui Ramtha, arată o clară deosebire în forma şi conţinut de ceea ce este cunoscut ca şi gnosticism şi filosofia şcolilor de ocultism antice. Ramtha însuşi numeşte sistemul lui de gândire: „**Şcoala de iluminare, de înţelepciune antică, dedicată Marii Lucrări**”. Marea lucrare, este partea de aplicare practică a învăţăturilor lui, prin care studentul poate cunoaşte el însuşi şi deveni iluminat.

Cunoscând toate acestea, cititorul trebuie să înţeleagă că învăţăturile lui Ramtha în forma tipărită sunt lipsite de elementul dinamic, de inflexiunile vocii, de învăţăturile fără cuvinte, de acţiunea momentului în care

au fost predate. Ramtha completează limbajul pe care îl foloseşte cu cuvinte inventate de el, a căror înţeles devine foarte clar în context şi care au scopul de a face mai uşoară înţelegerea.

Învăţăturile lui Ramtha acoperă un vast număr de subiecte cu concepte fundamentale ale propriului său sistem de gândire. În repetate ocazii, el spune că totalitatea învăţăturilor lui poate fi cuprinsă în afirmaţia: „*Tu eşti Dumnezeu*”. Dar cum putem noi interpreta acesta afirmaţie? Probabil că există atâtea definiţii ale cuvântului „Dumnezeu”, câţi oameni sunt pe pământ.

Ca să înţelegem corect învăţăturile lui Ramtha, este de importanţă crucială să devenim conştienţi de conceptul propriu asupra termenului, ca şi de deosebirea cu înţelesul pe care i-l dă Ramtha.

Care este esenţa tuturor lucrurilor? Care este sursa lor? Care este natura lor? Care este destinul lor? Răspunsul lui Ramtha la aceste întrebări începe cu explicarea conceptului de **Void** (vid, sursa).

Voidul este sursa din care a izvorât tot ce există. El descrie voidul ca:

„**Un vast nimic material şi potenţialul a toate**”. În Void nu este nimic, nici mişcare, nici acţiune. Mulţi filosofi, incluzând teologii religiilor monoteiste, considerau că Dumnezeu este o fiinţă a-toate-ştiutoare, infinită, absolută, transcendentă în sistemul lui Ramtha, aceste caracteristici aparţin Voidului. Voidul este de sine conţinător, de sine suficient, în stare de odinhă şi fără nicio necesitate. Voidul este văzut ca vastitatea de necuprins, care în starea sa originală nu are cunoaştere de sine, căci a cunoaşte este acţiune.

Conceptul de Dumnezeu ca şi creator, cauza primordială şi nemişcat mişcător îl găsim în filosofia lui Aristotel şi teologia lui Thomas Aquinas.

Ramtha spune că Voidul s-a contemplat pe sine ca să se cunoască pe sine. Acest act de contemplare reprezintă unica mişcare care a existat în Void şi care a produs, a dat naştere la un punct de conştiinţă şi cunoaştere de sine.

Ramtha numeşte acest punct: Punctul Zero, Observatorul, conştiinţă primară, conştiinţă şi energie – Dumnezeu.

Punctul Zero poartă intenţia primordială de a face cunoscut şi experimenta tot ceea ce este necunoscut şi în stare de potenţial în Void. Aceasta este baza evoluţiei. Afirmaţia lui Ramtha: „Eşti Dumnezeu” se referă la persoana ca Observator, întruparea Punctului Zero, Conştiinţă şi Energie creatoare.

Punctul Zero şi-a îndeplinit natura de a face necunoscutul cunoscut şi de a evolua imitând actul de contemplare al Voidului. Făcând aceasta, Punctul Zero a produs un punct de referinţă a cunoaşterii, care a servit ca oglindă pentru cunoaşterea sinelui. Ramtha numeşte această oglindă conştiinţa secundară. Punctul Zero se odihneşte în vârful Voidului şi nu are limită în ceea ce cunoaşte.

Reflecţia dintre Punctul Zero şi conştiinţa – oglindă, produce un mediu, un plan tangibil de existenţă în timp şi spaţiu. *Spiritul este aspectul dinamic al Punctului Zero*. Este dorinţa sau intenţia care doreşte să cunoască şi să exploreze necunoscutul. Explorarea potenţialelor din Void de către Punctul Zero şi conştiinţa – oglindă este ceea ce a produs şapte nivele de conştiinţă şi corespunzător, şapte nivele de timp şi spaţiu, sau frecvenţă. Acest act de creaţie a celor şapte nivele de conştiinţă şi energie, este numit involuţie.

Călătoria înapoi la Dumnezeu şi Void, este numită evoluţie. Sufletul este diferit de Spirit. Ramtha numeşte sufletul: „Cartea Vieţii”. Sufletul este cel care înregistrează toate experienţele şi înţelepciunea câştigate în involuţie şi evoluţie.

În discuţia despre fiinţa umană, el foloseşte cuvinte ca: uitare, amnezie, ignoranţă a originii şi destinului. Călătorul, sau conştiinţa-oglindă, s-a identificat atât de mult cu planul cel mai jos sau cel mai dens încât şi-a uitat propria nemurire şi cunoaştere de sine. Omenirea a devenit un străin sieşi, Dumnezeului care este în noi şi a început să caute ajutor, însemnătate şi mângâiere la surse

din afară. Făcând aceasta umanitatea îşi neagă divinitatea şi înlătură orice şansă de eliberare din prezenta condiţie.

Calea spre iluminare este evoluţia înapoi la Punctul Zero. Astfel se îndeplineşte sarcina, mandatul de a face necunoscutul cunoscut şi a aduce în Void experienţa sa, pentru a fi transformată în infinită înţelepciune. Disciplinele concepute de Ramtha pentru a-şi iniţia studenţii în învăţăturile lui, imită într-un fel procesul prin care Voidul s-a contemplat pe sine, care a dat naştere conştiinţei şi energiei, care la rândul ei crează natura realităţii.

În concluzie cele patru pietre de temelie ale filosofiei lui Ramtha sunt conceptual de Void, Conştiinţă şi energie, creând cele şapte nivele ale realităţii, afirmaţia: *„Sunteţi Dumnezeu”* şi mandatul de a face cunoscut necunoscutul. Multe din ideile filosofiei lui Ramtha pot fi găsite în tradiţiile antice, chiar dacă ceea ce a ajuns până la noi sunt doar nişte ecouri, care şi ele abia au supravieţuit trecerii timpului şi contextul lor de interpretare s-a pierdut.

Este vorba despre filosofii Egiptului şi faraonul Akhnaton, descripţia lui Buda despre iluminarea (trezirea) lui însuşi, modul cum Socrate înţelegea virtutea şi nemurirea sufletului, conceptul lui Plato despre formele de univers, viaţa şi învăţăturile lui Iisus (Jesua ben Joseph), lucrările apostolului Thomas, Imnul Perlei, imnul pentru lumea divină din Gospel după John. Apollonius din Tyana; Origen, Mani, Catarsii şi Albigenzii. Francis din Assisi, poveşti despre muntele Carmel unde vârful muntelui ar sta pe capul unui corp uman, lucrările multor artişti ca: Michelangelo şi Leonardo da Vinci, scrierile despre experienţele mistice ale Terezei din Avila, umaniştii din Renaştere (Europa).

Rosacrucienii, maeştrii din Estul îndepărtat şi mulţi alţii, învăţăturile lui Ramtha oferă perspective unice misterului vieţii. Oferă un cadru cu întrebări rămase fără răspuns pentru filosofi, ştiinţă, religie, găsesc un nou înţeles.

Sistemul lui Ramtha de gândire nu este o religie şi nicio interpretare filosofică a realităţii. Este adevăr care a fost cucerit şi verificat de un membru al rasei umane. În acest sens, este ştiinţa lui Ramtha.

Şi acum, după ce calea a fost făcută cunoscută, uşile sunt deschise celor care doresc să exploreze şi să-şi facă drum propriu către necunoscut.

CINE SUNTEM NOI?

COMENTARIU LA CAPITOLUL 1
ADEVĂRATA ORIGINE A UMANITĂŢII

Reflecţia critică a lui Ramtha asupra istoriei civilizaţiei umane caută să arate natura transcendentală şi originea omului. El pune întrebări directe: Cine suntem noi? De unde venim? Teza lui fundamntală este că suntem Dumnezei nemuritori în evoluţie, cu scopul de a ne cunoaşte pe sine (pe noi înşine).

Drama evoluţiei umane de la marele big-bang şi până în zilele noastre, după Ramtha, este povestea Dumnezeilor creatori, explorând şi devenind totalitatea potenţialului lor. Reflecţiile lui oglindesc experienţa lui personală, care l-a dus la iluminare. El însuşi spune că, ceea ce spune este propria lui înţelepciune şi adevăr.

El atenţionează studenţii mereu, asupra felului specific de a trata problemele, fără a lăsa loc de speculaţii. Pentru ca să poţi avea un impact total cu spusele lui, este important să studiezi definiţia şi felul cum foloseşte termeni ca Dumnezeu, Dumnezei (Zei), sine, persoana umană, evoluţie, înţelepciune şi adevăr.

Povestea lui este atât de valoroasă, pentru că redefineşte natura persoanei umane într-un fel care conturează şi iluminează misterul existenţei umane. Validitatea mesajului lui este direct proporţională cu valoarea lui însuşi. Dacă el este cu adevărat un maestru nemuritor care a ascensionat acum 35.000 de ani, după calendarul Iulian, atunci ne putem imagina că îşi aminteşte evenimente personale, pe care cu greu le-am putea găsi în evidenţele arheologice şi istorice la dispoziţie astăzi. Dacă

el este cu adevărat un maestru ascendent, atunci trebuie să aibă cu adevărat posibilităţi de cunoaştere, de informaţie, extraordinare. Dacă am trăit mii de ani ca fiinţe cunoscătoare, atunci înţelepciunea câştigată prin observaţie şi contemplare ar fi cu adevărat minunată. Înainte de a nega vorbele lui, ar trebui să acordăm consideraţie observaţiilor lui şi să ne gândim dacă ascensiunea şi imortalitatea sunt doar poveşti pentru noi. Obiectivitatea acestora este foarte neînţeleasă în lumea ştiinţifică. Ştiinţa nu a fost în stare să demonstreze rolul de netăgăduit al Observatorului, dar nici să-l conteste în mod obiectiv. Putem spune că maeştrii nemuritori şi iluminarea sunt produse ale imaginaţiei şi mitului. Dacă suportăm această presupunere, atunci trebuie să ne întrebăm cum se face că ea dă formă şi culoare propriei noastre concepţii despre Dumnezeu, sine, moralitate şi sens de viaţă. Şi toate revin la întrebările fundamentale. Povestea lui Ramtha este valoroasă, pentru că explică în mod coerent şi cuprinzător natura umanităţii şi întreaga transcendenţă, oferind soluţii la multe paradoxuri, ca problema binelui şi răului, vieţii şi morţii, trup-minte şi realitatea liberei voinţe a omului în relaţie cu transcendenţa divină.

Expunerea lui Ramtha despre istoria umanităţii arată că am avut un rol activ în crearea lumii şi a universului. Cum se face că dacă suntem Dumnezei şi toate astea s-au întâmplat nu ne putem aduce aminte? El explică: „Sunteţi Dumnezei, conştiinţă şi energie care crează natura realităţii”. El spune că întreaga evoluţie a umanităţii poate fi văzută ca un efort de a găsi mai binele şi răspunsuri mai adecvate care să definească identitatea noastră adevărată. Sunt trei întrebări de bază, care constituie forţa propulsantă a motorului civilizaţiei umane şi formelor de autoexprimare şi explorare a sinelui.

Aceste întrebări sunt: cine, ce şi de ce? Cele mai valoroase culturi, de-a lungul istoriei, au încercat să găsească răspunsuri la aceste întrebări fundamentale despre existenţă. Filosofi antici, gânditori religioşi, politicieni şi antropologii şi oamenii de ştiinţă de astăzi

încă mai caută răspunsuri şi explicaţii la aceste întrebări. Cine suntem? De ce suntem aici? De unde venim? Care este scopul existenţei şi vieţii?

Cine a creat dezordinea în care trăim azi? Cine este responsabil de toate? De ce este rău în lume? Există cu adevărat diavolul? Cine l-a creat şi de ce? Există existenta umană dincolo de respiraţie, mâncare şi somn? Există viaţă după moarte? Am mai trăit şi alte vieţi? Noi suntem biologia noastră fizică sau mai mult? Ce este iubirea? Şi indiferent ce definiţie îi dăm de ce este atât de intoxicantă şi atractivă? De ce ţinem cu aşa disperare la respiraţia noastră la viaţă? De ce ocrotim visele noastre cele mai intime?

Şi acestea sunt doar câteva întrebări care răsar din triada de bază menţionată mai sus. Trebuie găsită o cale de a reduce miriadele de întrebări la câteva simple, care să cuprindă totul şi fără a cădea într-o reducere simplistă care crează confuzie. Poate că nu găsim originea, sursa, începutul a toate, pentru că noi căutăm în direcţie greşită. Poate ca a fi fiinţa umană înseamnă tocmai a nu cunoaşte toate răspunsurile de la început şi a trebuit să le descoperi progresiv. Poate că viaţa şi universul nu sunt finite şi concrete şi continue şi în veşnică devenire. Poate că ar trebui să studiem aspectul activ al istoriei ca să putem înţelege cine şi ce suntem cu adevărat.

Una dintre cele mai mari tragedii de astăzi este că încă ne luptăm pentru supremaţia şi infailibilitatea punctelor de vedere personale. Dar adevărul este că încă nu am înţeles căci dacă am fi înţeles nu ar mai fi fost opresiune şi foame, nedreptate şi violenţă, boală şi moarte între naţiuni, culturi, rase şi sexe. Oamenii de ştiinţă se tem să publice rezultatele cercetărilor lor, când acestea contrazic punctele de vedere tradiţionalele, de teamă că vor fi ostracizaţi din comunitatea ştiinţifică.

Teologii se tem chiar şi să gândească diferit de ceea ce spune religia, politicienii nu doresc să onoreze principiile care le-au dat putere, căci se tem că o vor pierde.

De ce negăm adevărul? Există evidenţe care sunt disponibile pentru toţi. Dar situaţiaţia este mult mai serioasă decât pare, căci ceea ce se întâmplă este că s-a pierdut abilitatea de a pune întrebări şi găsi răspunsuri, a fost înlocuită cu dorinţa de a rămâne în poziţie bună în societate, cu conştiinţa socială, a mesajului. Ramtha vrea să ne reamintească ceea ce am uitat ca rasă, ca specie şi conştiinţă.

Dacă singura constantă într-o lume de haos este constanta diverităţii de sine, ar trebui atunci ca să luăm asta ca asumarea principală în tratarea subiectului. Cu alte cuvinte, Observatorul este cel care determină mediul, prin felul în care ne concentrăm şi obiectul la care ne concentrăm.

Istoria este întotdeauna spusă dintr-un anume punct de vedere şi cu o anumită intenţie. O fetiţă creştină va învăţa istoria cu totul diferit decât una hindusă sau una musulmană. Iar dacă cele trei fetiţe ajung la universitate, ele vor trebui să lupte cu ceea ce au învăţat în familie, pentru ca să progreseze în studiile lor academice.

Ceea ce va determina geniul lor, va fi abilitatea lor de a sintetiza toate conceptele lor vechi în paradigme care le vor ajuta să investigheze şi să înţeleagă vechile concepte într-o lumină nouă, nu va trebui să se teamă să evolueze deasupra acceptării comune a tradiţiilor de familie – acesta este cheia.

Aşa cum spune Ramtha: „*Suntem aici să facem cunoscut necunoscutul. Vrem să adăugăm cunoaşteri noi, nu să le reciclăm pe cale vechi*”.

Ramtha spune că cei care câştiga bătălia povestesc lupta cu totul diferit de cei care au pierdut-o.

De fapt, cei care au pierdut nu mai au şansa de a o spune de loc. Dar cei care au o poziţie puternică în comunitate, politică sau religie, îşi vor aminti povestea într-un fel convenant pentru păstrarea poziţiei lor. Acesta nu se face neapărat cu intenţii rele, ci este implementat de legea supravieţuirii. Aşa că ne putem imagina cu uşurinţă cum a fost scrisă istoria omenirii în ultimele şase-şapte mii

de ani.

Mai ales cea din ultimele două mii de ani a fost manipulată şi refăcută ca să se potrivească cu ceea ce oamenii vor să audă şi ca să asigure continuitatea acestui sistem de credinţă. Este interesant că deşi din când în când apar noi evidenţe care contrazic, tot punctele de vedere vechi rămân cele care măsoară şi judecă interpretarea validităţii descoperirilor.

De exemplu nimeni nu acceptă faptul ca rasa umană are originea în combinarea genetică a unei rase avansate din alte planete, deşi s-au găsit ample dovezi arheologice care să susţină acest adevăr. Arheologii nu vor să accepte că acum zeci de mii de ani, oamenii se jucau cu energia nucleară şi aveau tehnici care nu au rivalitate în zilele noastre, (este vorba de descoperiri despre distrugera Sodomei şi Gomorei şi crearea Mării Moarte, a Balbeckului şi altor locuri antice).

Niciun antropolog tradiţional nu vrea să admită că omul de cro-magnon, acum 35.000 de ani a fost capabil de vorbire sofisticată, de a gândi intelectual fără să mai vorbim de iluminare, deoarece craniile găsite nu par să se potrivească cu vorbirea articulată, consoane şi cuvinte. Nu există om de religie care să vrea să accepte că nu există diavol, că nu există un loc ca iadul, că Dumnezeul lui Abraham şi Moise a fost sângeros, brutal, total diferit de ceea ce Iisus a propovăduit şi a spus despre Dumnezeu Tatăl.

Nu este fizician sau filosof care să dorească să clarifice sau să se adreseze posibilităţii că ceea ce consideram realitate, adică spaţiul şi timpul, ar putea fi un vis, o iluzie creată de noi şi nu de forţe externe conştiinţei noastre.

În acest capitol introductoriu, Ramtha subliniază că singura cale de a deveni fiinţe umane în deplinătatea puterilor şi să trecem peste umanitate şi slăbiciuni, este să cunoaştem adevărul despre originea şi istoria noastră. Când cunoaştem adevărul, fricile şi „groparii” nu ne mai pot lega în oarba servitute, originea noastră aparţine de

epoci de evoluţie şi nu de un singur eveniment de manipulare genetică din trecutul apropiat, sau un big-bang cosmic fără o aparentă cauză inteligentă.

Ramtha se prezintă el însuşi ca fiind în afara timpului, ridicându-se din mormântul antichităţii şi al uitării, al dezinformării ca să creeze o nouă paradigmă, pentru ca popoarele să poată sărbători istoria lor spirituală şi marea lor evoluţie.

Aşa cum şi Ramtha a trăit în timpuri cataclismice, care au jucat un rol în iluminarea lui, şi umanitatea actuală se mişcă într-un timp de schimbări cosmice, de evoluţie şi purificare a naturii şi societăţii. Schimbările pământului prezise nu sunt o pedeapsă de la vreo forţă sau zeitate externă pentru păcatele omenirii nici sfârşitul timpului sau al lumii. Aceste schimbări fac parte din mişcările şi evoluţia creaţiei. Ele sunt o ocazie de a încorpora înţelepciunea câştigată în trecut, pentru a construi o nouă societate, care să fie în rezonanţă cu Mama Natură şi cu transcendenţa divinei noastre naturi.

Trezirea spirituală în timpul vieţii lui Ramtaha, a dat naştere conceptului de Şcoli de Antică înţelepciune. Acesta este un foarte important element care a jucat un rol decisiv în evoluţia umanităţii şi pe care Ramtha îl subliniază. Cunoaşterea despre adevărata noastră origine în mişcarea de autocontemplare a Voidului şi natura noastră ca Dumnezei creând realitate au fost pierdute în decursul istoriei şi asta a stopat evoluţia naturală a rasei umane spre o completă cunoaştere de sine.

Războiul lui Ramtha împotriva aroganţei şi a tiraniei atlanţilor a fost o răscoală împotriva decăderii în care omenirea s-a scufundat singură. Corpul fizic sau intelectul, care sunt doar mijloace de a explora lumea materială, au devenit identitatea individuală. Coborârea Dumnezeilor în materie fizică i-a făcut să uite adevărata lor origine şi natură, până la puntul în care viaţa nu a mai fost sacră, iar tehnologia şi intelectul uman au fost divinate. Dumnezeul Necunoscut al străbunilor lui Ramtha, a rămas o figură distantă, mută şi inaccesibilă în vieţile oamenilor, cum de

fapt este şi în multe religii astăzi. Ura lui pentru Dumnezeul Necunoscut a condus pe Ramtha în lunga călătorie a înţelegerii.

El a învăţat că Dumnezeu nu era de fapt separat de el, ci era chiar suflarea vieţii, bătaia inimii, platforma a tot ce este gând şi existenţă. Ramtha s-a gândit să înveţe poporul său realizările şi înţelepciunea lui, punând fundaţiile Şcolilor de înţelepciune Antică. Nu era o învăţătură de legi şi prohibiţii ci de cunoaştere, o deschidere spre a şti şi înţelege simplitatea vieţii. După ce a ascensionat, a continuat să aducă cunoştinţele sale umanităţii prin diferite şcoli, mişcări, poeţi, filosofi şi oameni de ştiinţă care au consmat-o în lucrările lor de artă.

Ramtha sumarizează înţelegerea sa, emfazând importanţa redefinirii conceptului de „sine”. El conclude că iluminarea „este gloria cunoaşterii a cine şi ce eşti”.

„Dar, vedeţi, bucuria este o eliberare şi este totuşi înţelepciune, şi asta este ce obţinem când ne iubim pe noi înşine destul ca să trecem peste dificultăţi. Nu are sens să aştepţi ca altcineva s-o facă pentru tine. Eu, ca învăţătorul vostru, nu am să vă fac fericiţi. Sunt aici ca să vă spun ce sunteţi – şi voi trebuie să alegeţi – şi ca să vă dau cunoştinţe excelente cu care să puteţi începe integrarea, şi să vă dau speranţă şi să continui să vă reamintesc că vorbesc cu Dumnezei. Vorbesc cu nemuritori care sunt atât de puternici încât ei pot crede că sunt într-o eternă moarte. Iată cât de puternici sunteţi. Vorbesc cu Dumnezei”.

Primul volum spune povestea originii umanităţii înainte de crearea universului fizic şi când a evoluat ea în prima femeie şi primul bărbat. Această parte descrie şi manipularea genetică a rasei umane de către alte rase avansate şi cum s-a pierdut îngropată în superstiţie şi ignoranţă înţelepciunea antică despre adevărata noastră origine. Şcolile antice au păstrat cunoştinţele sacre pentru viitoarele generaţii care vor fi echipate cu „descifrator” şi o vor putea folosi

Volumul II continuă saga umanităţii începând cu căderea atlanţilor, războiul lui Ramtha şi distrugerea vechilor regate, însclăvirea femeii şi emergenţa superstiţiilor religioase. Descrie o civilizaţie ascunsă în mijlocul pământului şi explică simbolismul sacru al piramidelor din Egipt, monumente construite spre amintirea divinităţii noastre uitate. Un punct de pivot în istoria umană a fost sosirea lui Jehova în Estul Mijlociu şi crearea poporului evreu. Mult din corupţia şi dispariţia înţelepciunii antice, s-a întâmplat în această perioadă, urmată de interpretarea dată de creştinism, învăţăturilor lui Iisus şi de religiile din Estul Mijlociu.

Legătura individului cu sanctuarul său interior a fost complet degradată şi pierdută. Ramtha descrie emergenţa conştiinţei de Crist în individ ca şi iluminare, în contextul societăţii moderne. Partea a doua se încheie cu prezentarea următorului stagiu în evoluţia umanităţii şi viziunea zorilor unei noi iluminări.

CAPITOLUL 1

INTRODUCERE: REALITATEA NU ESTE UN VIS

„Un vis este o realitate care încă nu există în lumea materială.

Un vis transcende timpul şi spaţiul dar toţi cei care visează trăiesc asemenea realităţi. Binecuvântaţi sunt cei cărora visul – realitate devine manifestare.

Eu sunt o fiinţă binecuvântată. Aşa să fie”.

Ramtha

RIDICÂNDU-MĂ DIN MORMÂNTUL ANTICHITĂŢII CĂ SĂ VĂ ADUC ADEVĂRUL

Să nu renunţaţi niciodată la visurile voastre – niciodată. Niciodată. Vreau să vă spun o poveste. Iată ce vreau să înţelegeţi: pentru ca cineva să fie întreg, să poată evolua, să fie puternic – puternic, trebuie să renunţe complet la trecut – să fie liber de trecutul său.

Să fie liber de urmăritor – (*este vorba de călăreţii negrii din adâncurile pământului din cartea „Lordul*

inelelor" – „The Lordof of the Rings" de J.R.R. Tolkien. Ramtha spune că toată povestea ar putea fi *adevărată*), de duhul morţi, care este în voi şi vă produce atâta tulburare şi nefericire. Şi atunci se produce în corp o adevărată vindecare de boli, o adevărată schimbare a vieţii şi longevitate.

Vreau să ştiţi că fiecare celulă din corpul vostru a fost făcută să trăiască veşnic. Este capabilă să se regenereze la cea mai tânără, înfloritoare formă şi să rămână aşa un timp infinit. Dar o persoană a cărei viaţă suferă – suferinţă personală, furie, tristeţe – trăind cu teama că cineva va ghici ce se întâmplă cu ea, trăind cu teama că cineva poate şti viaţa sa, că cineva va şti că minte, trebuind să trăiască fiecare zi cu ipocrizie, îşi îmbătrâneşte corpul chiar mai repede. Da, aşa este.

Gândiţi-vă, când ne cunoaştem trecutul, suntem eliberaţi de timpul trecut, nu mai este un mister şi nici nu ne-a fost ascuns de organizaţii politice, religioase sau socio culturale. Aşa este cu adevărat.

Eu sunt o fiinţă în afara timpului. Cu adevărat. Cuvintele pe care le folosesc sunt alese ca să vă stimuleze, să le înţelegeţi şi nu sunt sofisticate de loc, căci dacă v-aş fi vorbit în limba mea, nu aţi fi înţeles nimic.

Sunt un străin în cel mai adevărat sens al cuvântului.

În viaţa mea, am fost înalt de peste şapte picioare (un picior = 30 cm). Culoarea pielii mele este ca scorţişoara, am ochii foarte negri şi părul este foarte lung şi negru. Am fost considerat incorect din punct de vedere politic. Oamenii mei au fost foarte albi. Au fost oameni aurii cu păr de culoarea cuprului şi ochi roşii, cu gura roz pe feţe pale, sau cu ochi albaştri ca gheaţa, gura foarte subţire şi păr alb ca zăpada.

Oamenii mei au fost negri ca noaptea, foarte înalţi şi frumoşi. Ei erau ionieni. Oamenii mei au fost oamenii roşii din Atlantida. Ei sunt pieile roşii de astăzi, care atunci au avut totul, iar acum sunt reduşi la pescuit şi jocuri de noroc. Nu vă place asta? Mie nu prea îmi pasă. Ştiţi de ce? Pentru că dacă acum este timpul când eşti piele roşie, ai

fost ionian, ai fost egiptean, sau atlant, ai trăit milioane de ani şi de alte vieţi. De ce ar trebui să faci un precedent din această viaţă?

Ştiţi, Ramtha înseamnă Ram care a coborât din munţi într-o teribilă zi. Aşa mă sărbătoresc indienii, sărbătoarea lor este „Ziua teribila a lui Ram” *(Ramiha este socotit a fi un Zeu indian)*

În vechiul Egipt există un bulevard dedicat lui Ram, marele cuceritor, bulevard care a dăinuit zece mii de ani după ce am plecat de pe acest *târâm (drumul a fost construit cam prin anul 18.000 î.e.n. şi a fost folosit până în anul 10.000 î.e.n.)*. Şi ei credeau că oricine merge pe acel bulevard putea stăpâni vântul – asta este mitologie.

Dacă găsiţi un basorelief sau pictură a unui ram (ramul este un fel de berbec cu coarnele răsucite de două-trei ori), cumpăraţi-le.

Ziua Teribilă a lui Ram nu este pomenită în biblie, dar este în texte foarte vechi.

Şi iată ce vreau să vă spun despre religie. Nicio religie nu acceptă să vorbească despre timpul în care am trăit eu, pentru că era timpul Dumnezeilor, înalte de venirea lui Jehova. Dacă Jehova ar fi venit în timpurile mele, nu ar fi avut nicio şansă, dar el a apărut în timpul marilor schimbări de pe Pământ – când fiinţele umane deveneau sclavii Zeilor, servanţii lor. Marea inteligenţă dispăruse, adică a dispărut amintirea Zeilor şi a ceea ce ei erau – adică supraoamenii.

Asta sunteţi voi astăzi în corpurile pe care voi le-aţi ales, sunteţi Dumnezei, nu Homo erectus, Dumnezei cu genetică ce v-a fost data acum 40.000 de ani şi acum 450.000 de ani.

De ce aţi ales acest corp? Pentru că sunteţi gata să folosiţi acest mare creier şi sunteţi gata să transcendenţi superstiţiile.

Sunteţi Dumnezei? O, da! Dar ce puteţi spune despre voi înşivă, dacă încă mai trăiţi cu vinovaţii sub regimul vostru religios?

Aceasta nu este comportare de Dumnezeu, ci de

sclav.

Voi să ascultaţi de primul Dumnezeu, care a trăit înaintea lui Moise şi a lui Abraham, care a înţeles ce trebuie să facă ca să ascensioneze, un Lemurian.

Cei care au venit de dincolo de Steaua de Nord, sunt giganţii îngropaţi în mit şi care într-o bună zi se vor ridica din nou.

Eu sunt un gigant ridicat din mormântul antichităţii, că să vă aduc adevărul care va duce lumea la haos, adică răsturnarea valorilor spirituale, sociale şi religioase de acum şi va crea o nouă paradigmă cu care omenirea va serba istoria ei spirituală. Vom vorbi despre rădăcinile voastre şi ce v-a adus unde sunteţi şi am se va răspund la întrebări. Dar voi să ascultaţi cu atenţie, căci ce veţi auzi, fie că vă place sau, nu există şi a existat. Şi nu există alta sursă pe acest plan şi în acest timp care să vă dea aceste informaţii

De ce? Pentru că nimeni nu a ajuns să vadă sau să ştie încă.

LECŢII DINTR-UN TIMP FOARTE VECHI

Înainte de a marge mai departe, vreau să vă vorbesc, în seara aceasta, despre viaţa voastră spirituală. Şi este o seară potrivită pentru aceasta, pentru că, după cum a fost profeţia, în această decadă am avut o eclipsă de soare *(textul este de la o seară cu Ramtha din 1990)* şi am avut o eclipsă totală de lună.

Profeţia este aceasta: „În ultimele zile va fi un nou cer şi va fi un nou Pământ”.

Şi aceste evenimente cosmice sunt prevăzute de adevăraţi profeţi, care au văzut schimbările, acestor timpuri ce urmau să vină.

Acele entităţi au ştiut că atunci când „Încântătoarea” (luna) va fi umbrită de iubitul ei, ea va deveni o nouă fiinţă. Aşa au gândit ei.

Iar când soarele în bătrâneţea lui, a murit şi s-a renăscut în propria eclipsă a fost perceput că intrare într-un uter ciclic şi apoi renaşterea cu un nou destin. Aceste evenimente i-au făcut să considere că va apărea un nou

cer, ceea ce cu certitudine este acum. S-a împlinit. Şi cu certitudine va fi un nou Pământ, spre împlinire.

Trebuie să ştiţi că în timpul vieţii mele, cosmosul şi planul terestrial, arătau foarte diferit de cum sunt acum, iar forţele dinamice dintre două luni în relaţie cu Pământul, au creat un mediu foarte diferit de cel de astăzi, deşi insensibilitatea omului faţă de natură şi faţă de propria umanitate, a creat chiar în acele timpuri, o foarte nefericită condiţie, care aproape că a dus la ceea ce se cheamă „purificarea" întregii lumi.

Vedeţi voi, era în care eu am trăit, născut din oameni foarte spirituali, a căror linie vine de dincolo de Steaua de Nord, pe care ei nu o puteau vedea, a fost o eră foarte spirituală. Povestea acelor timpuri s-a păstrat în folclor şi prin hărţile desenate în lăcaşurile lor din măruntaiele munţilor, hărţi de stele, care cuprindeau aventura liniei mele de strămoşi până ce au ajuns la acest sistem stelar cu soare galben şi povestea colonizării lor aici.

În vremea când m-am născut eu, Pământul era acoperit cu o pătură groasă de nori, ca şi cum ar fi fost într-un uter de apă, exact ca şi planeta pe care voi o numiţi astăzi Venus. Ea este într-un uter de apă.

Şi în acele timpuri, veneau aici, oameni din diverse părţi ale vastului spaţiu. Şi în vremurile mele, oamenii nu văzuseră soarele, a cărui raze nu treceau prin pătura de nori Noi vedeam lumina ca şi atunci când te duci pe fundul unui lac şi nu poţi vedea sursa de lumină, ci doar lumina difuzată de aceasta prin apă.

Deci, în acele zile glorioase, razele lui Ra erau difuzate prin nori, noi nu vedeam soarele şi nici stelele sau lunile, le zăream doar ca printr-un văl gros. Şi când lunile erau pe cer în acelaşi timp şi priveam prin văl, vedeam lumina difuzată de două puncte diferite, două surse diferite, la orizont.

Asta se întâmpla cu oamenii de rând, care nu puteau trece dincolo de pătura de nori ca să privească minunatul Pământ/copil în noul sau uter, căci el a mai fost în alte utere, dar înainte de timpul meu intrase în noul uter şi

fusese purificat pentru a fi născut din nou.

Dar în timpul vieţii mele a fost o neînţelegere mare, cu un foarte puternic popor, şi ei aveau o tehnologie grandioasă, cu care au sfâşiat acel val al timpurilor mele.

Iar când vălul a fost sfâşiat şi deschis, toate apele s-au condensat dintr-odată şi au venit ploi şi ierni şi gheaţă.

Şi multe minunate creaturi ce trăiseră până atunci într-un climat temperat pe uriaşe întinderi pe pământ, nu erau pregătite pentru soarele care venea direct şi nici pentru gheţurile care apăruseră, au pierit. Le-am văzut pierind în timpul vitii mele.

Astăzi multe din oasele lor, acelor creaturi exotice, tulbură pe oamenii voştri de ştiinţă, căci nu se poate ca flora, fauna, animalele sau insectele de acest fel să fi putut trăi în condiţii de climă a locurilor unde au fost găsite. Dar ei nu înţeleg că nu a fost vorba de o schimbare a polilor (o schimbare a ecuatorului cu polii)) pământului. Ei nu pot înţelege cum a arătat pământul atunci, că era ca Venus şi că sub aşa un strat de nori nu putea fi gheaţă. Dar când acoperişul de nori a fost rupt şi a fost lumină solară directă şi radiaţii solareş apa care era departe de lumina directă a soarelui a îngheţat. Acum era iarna care prinsese chiar pe cei mai mari mamuţi, creaturi uriaşe, au fost prinse de gheţuri într-o singură după-amiază. S-a întâmplat în vremurile mele, nu IOOO de ani sau 15.000 de ani în urmă, s-a întâmplat în timpul vieţii mele.

Ce se întâmplă cu tehnicile de datare cu carbon? Datarea cu carbon este efectivă numai dacă avem radiaţie solară. Dar dacă ceva este vechi de peste 35.000 de ani, atunci avem o mică problemă cu datarea cu carbon. Câţi dintre voi înţelegeţi asta?

Deci, în timpurile mele, oameni nepăsători dar foarte inteligenţi, războindu-se unii cu alţii, încercând să ţină bestiile (dinozaurii) la distanta cu lasere fierbinţi şi drepte, au rupt bariera de nori şi au cauzat mari deluvii. Străbunii mei ştiau că se va întâmpla aşa, că fusese scris să fie aşa. Şi eu am supravieţuit numai fiindcă mama mea, împreună cu mulţi alţi pelegrini din ceea ce se chema Lemuria, am

trecut prin mlaştinile pe care voi le numiţi acum Pacific, spre ceea ce se cheamă istm şi care sunt mlaştinile Mexicului şi Yucatán, unde erau numai păduri în apă, spre pământurile Onaiului (portul cel mai important din sudul Atlantidei). Şi am supravieţuit distrugerii ţarii noastre.

Soarele intrase în anul lui Ram (chinezii numesc berbecul ram), şi era strălucitor şi minunat. Şi au venit ploile şi a venit îngheţul vârfurilor munţilor care se ascundeau în ceaţa norilor, au fost acoperite cu haine albe de zăpadă. Acestea au fost timpurile în care am trăit şi puţini au fost pregătiţi pentru schimbarea temperaturii. Şi de aceea foarte mulţi oameni au pierit. Oamenii comuni au pierit. Acum, am avut căderea tehnologiei, pentru că a căzut civilizaţia tehnologiei. Iar fraţii lor mai vârstnici au părăsit luna şi s-au dus pe planeta roşie, la bazele lor de acolo şi i-au lăsat pe verii lor să se lupte singuri aici jos. Şi cu căderea tehnologiei a fost ridicarea barbarilor, şi acelea au fost vremurile mele.

Mărşăluiam în grupul meu de oameni şi în urma noastră pământul se surpa, mărşăluiam spre ceea ce se cheamă nord, trecând peste pământuri care acum nu mai există, privind ceea ce se cheamă liniştite râuri odată, umplându-se cu apă care venea din cer şi acoperea pământurile care nu s-au scufundat. Au fost înecate de ape, în jurul pământului. Le-am văzut venind şi plecând. Şi am văzut locuri înalte, unde noi am supravieţuit. Şi am văzut împreună cu poporul meu prima apariţie a soarelui aici pe Tera şi m-a cuprins încântarea care mai ţine şi acum. Şi pot să-l descriu ca nimeni altcineva, doar ca oamenii din poporul meu. Şi pot descrie frumuseţea celor două luni ca nimeni altul, pentru ca ele şi stelele erau minuni de proporţii măreţe. Şi cine ar fi crezut ca acesta va fi fundalul, pentru veşnicie. Numai cineva care l-a contemplat şi s-a minunat. Aceasta a fost aventura din timpurile pe care le ştiu.

A fost şi supravieţuire în acele timpuri. A fost supravieţuire pentru că natura păstrează ceea ce este în rezonanţă cu ea. Natura nu păstrează ceea ce nu este în

ordinea ei, ceea ce ne aduce înapoi la seara aceasta şi la eclipsa de lună. Este un nou cer care se manifestă acum la sfârşitul acestui secol. Este un cer nou. Aşa cum vechii clarvăzători au văzut, aşa cum în vremurile mele am fost martor şi părtaş, aşa şi voi veţi deveni părtaşi la schimbările dramatice, cele mai dramatice care vor veni din fundalul veşniciei.

Vor fi cele mai dramatice douăsprezece zile de lumină şi extremă emoţie. Dar cum va fi noul pământ? Noul pământ va fi ocupat de entităţi care vor avea puterea să treacă dincolo de timp. Numai acele entităţi vor fi păstrate. Aceasta sună relativ metafizic şi simplu, dar nu este de loc aşa. Cei care vor trai în acele timpuri, vor fi cei care pot trece peste podul timpului, cei care au capacitatea de a se implanta singuri acolo, vor fi în acele timpuri. Cei care îşi văd viitorul atacat de monştri, nu vor fi.

Deci, numele meu este Ramtha Cel Iluminat, aşa am fost numit în vremea mea şi îmi amintesc şi acum. Chiar şi egiptenii mă ţin minte, şi perşii, toate culturile antice, pentru că oamenii mei au fost sămânţa tuturor raselor. Şi ei au dus legea noastră peste tot unde s-au aşezat, pentru că eu am fost un punct de referinţă al istoriei, dintr-un timp, nu numai de schimbări cataclismice, dar de cădere a aroganţei şi mândriei, de început al barbarismului şi ceea ce se numeşte finala iluminare, adevărata iluminate.

Naşterea înţelepciunii antice.

Deci, civilizaţiile care au venit aici, nu au avut şcoli antice. Niciodată. Conceptul de şcoală antică este – deşi acum sunt răspândite în întregul univers – indigen de pe pământ, cu adevărat. Şi de ce? Pentru că oamenii de aici au în minte aşa un amestec între Zei şi natura însăşi, aşa o confuzie despre ceea ce este de păstrat, ce este necesar pentru călătoria Spiritului în cămaşă umană (viaţa în trup omenesc) şi felul lor de gândire este foarte ceţos, foarte confuz. Şcolile de iluminare antice sunt foarte importante, pentru că aici oamenii uită cu adevărat că sunt creaturi spirituale. Cu adevărat umanitatea lor îi incită până la

beţie, mai mult decât pe cei de oriunde altundeva.

Deci, din vremurile de haos de acum 35.000 de ani, dintr-un barbar şi poporul său, s-a ridicat conceptul de învăţătura spirituală, învăţătura mistică, de exemplu, aflarea adevărului despre Dumnezeul Necunoscut, nu într-o maşină, dar în natură, privind pasărea de noapte în cuibul ei alături de mine, şi toate generaţiile care au venit şi şi-au făcut cuib acolo. Am învăţat despre viaţa de la natură. Atunci când am coborât de pe stânca mea să împărtăşesc ceea ce învăţasem generalilor mei, şi am plecat într-un marş. Am găsit pe drum o pădure uriaşă pe care eu ara numit-o Shambhala, care avea un copac uriaş în centru. M-am pus vechii războinici să cuprindă giganticul copac. Şi ei erau atât de mici în comparaţie cu această magnifică creatură. Le-am cerut să răspundă la o ghicitoare: „Ce ştie copacul acesta şi voi nu ştiţi?”

Cu marea şi minunata întrebare a început acum 35.000 de ani în urmă, deşteptarea spirituală, pentru că era deşteptare pe vecie şi eram conectaţi cu ea. Şi din răsfăţarea în braţele Lordului Pădurii, datorită rănii mele, din cenuşa tehnologiei şi datotită fabuloaselor creaturi – specii umane din diverse părţi ale Voidului – din cenuşa acestei convergenţe, s-a născut această întrebare, ce ştie el şi eu nu ştiu începând testul spiritual pentru omenire. Opreşte munca pentru un timp şi gândeşte la valorile vieţii, opreşte-ţi distracţia pentru un timp şi gândeşte la moarte. Opreşte tot ce faci, pentru destul timp ca să-ţi pui întrebări: Când nu voi mai fi, cerul şi luna vor fi tot în acest loc? Da. Copacii aceştia, vor fi? Unii. Pământul va fi tot aici? Da. Deci ce ştiu ele şi tu nu ştii, tu care eşti muritor în nemurire? Ce ştiu ele şi tu nu ştii? Bună întrebare de pus pentru oameni ocupaţi, care niciodată nu s-au gândit la viaţă.

Şi de ce şut eu atâât de ciudat? Sunt ciudat pentru că vin dintr-un timp de convergenţă şi adevărate începuturi de cercetare a spiritualului în fiinţa umană femeie şi bărbat. Şi cucerirea de la sfârşitul vieţii mele a fost să dau oamenilor mei această înţelepciune, ca ei s-o ducă mai

departe copiilor lor, căci marşul se sfârşise. Lumea se schimba zi de zi, marşul încetase. Un nou pământ fusese sădit şi voiam ca sămânţa noului pământ să poarte întrebarea despre ce ştie un copac şi tu nu ştii, şi aceasta întrebare să fie atât de simplă şi totuşi plină de înţeles, făcând copii să se aşeze sub un copac şi să se întrebe ce ştie copacul şi ei nu, şi să încerce să afle răspunsul.

Cred că această întrebare este mult mai frumoasă decât: „Care este sunetul unei singure mâini aplaudând?” Ei bine, pot afla mult mai multe de la un copac decât de la o mână care aplaudă.

Deci, în viaţa mea, am fost în stare să trec peste timp, pentru că aveam aceasta capacitate. Am vrut să fac asta. Am vrut să explorez – asta a fost natura fiinţei mele – şi să cuceresc tot ce nu ştiam, dar nu cu sabia, ci cu o minte pasionată, care şi-a făcut prieteni din pasărea de noapte, din lunile de ceară şi mister. Şi l-am cunoscut bine pe Ra. Şi am cunoscut bine şi vârfurile movulii ale munţilor şi drumurile aurii şi şofranul prafului. Le-am trăit şi asta nu a scăzut valoarea spiritualităţii mele, ci a mărit-o, pentru că am trăit-o nu ca un distrugător ci ca un căutător de răspunsuri şi am făcut-o atât de bine, încât am înţeles că natura nu închide niciodată uşa cuiva care pătrunde în ea cu toată sinceritatea – şi am fost sincer – şi niciodată nu am renunţat. Nu era în natura mea să fac asta.

Aş fi putut renunţa la viaţă cu mult timp în urmă, aveam cu siguranţa toate motivele unei victime, aceleaşi pe care şi voi le aveţi. Iar singurele lucruri pe care vi le-aş fi putut spune astăzi, ar fi fost despre tragedia mamei mele, a fratelui meu, a surorii mele, despre tatăl meu necunoscut iar voi v-aţi fi gândit la cât de grea a fost viaţa mea. Înţelegeţi? Aveam toate motivele să nu am încredere în nimeni. Dar, vă spun, dacă aş fi avut sentimente de vină şi blamare, n-aş fi bătut niciodată la uşile naturii şi nici n-aş fi putut să-mi părăsesc corpul, căci aş fi fost prea scufundat şi concentrat în nefericire. Deci nimic nu m-a oprit să doresc să fiu un căutător al Dumnezeului Necunoscut, căci îl iubisem cu toată puterea şi nimic nu m-

ar fi putut opri. Luaţi aminte: cu cât vă este mai milă de voi înşivă – cu cât mai mult vă vedeţi viaţa ca o victimă, ca o trădare – cu atât mai puţini veţi vedea pe Dumnezeu.

Asta aşa se întâmplă, mai puţin când îl veţi cunoaşte pe Dumnezeu. Aşa este. Şi voi sunteţi ca Pământul în treacăt prin valul acelor timpuri, învăluiţi într-un voal gros. Nici măcar nu puteţi vedea lumina strălucitoare care încearcă să străbată vălul. Eu am ştiut că am fost o fiinţă divină şi că oamenii mei erau fiinţe divine. Şi în acele ore lungi petrecute vorbind cu ei şi învăţându-i, a început adevărata şcoală spirituală, în acele vechi şi uitate tărâmuri care se afla în nord-estul Indiei de acum. Acolo a început totul, acolo. Şi nu a fost nicio învăţătura despre „nu trebuie să faci asta sau asta”. Aceasta nu esteo învăţătură spirituală. Învăţătura spirituală este deşteptare, ei au câştigat enorm de multă deşteptare, iar când s-au dus înapoi în colibele lor şi la pescuit şi la copt pâine, au văzut totul într-o lumină diferită. Au devenit mai conştienţi. Şi dacă ar fi să descriem acum, benzile lor au devenit mai largi *(benzile din câmpul auric, reprezentând capacitatea lor mintală).*

Şi aşa mi-am învăţat oamenii să-şi trăiască viaţa, nu prin abstinenţă, dar îndepărtându-se de ceea ce era plictisitor sau tendenţios pentru că asta am făcut în călătoria noastră, am luat lucrurile de camping şi am mers să ducem o viaţă simplă, care în simplitatea ei cuprinde marea înţelepciune. I-am învăţat să fie atenţi şi să simtă vântul şi să simtă subtilele schimbări ale pământului şi ale anotimpurilor şi să fie în rezonanţă cu ele. Şi atunci ei au devenit rezonanţi cu natura. Ei bine, ei şi-au trăit totuşi viaţa, dar erau mai nobili, mai înţelepţi. Nu erau ipocriţi. Nu erau fanatici. Au trăit frumos şi a fost alegerea lor de a rămâne în urmă *(de a nu duce până la capăt procesul de iluminare*). Dacă aceasta este alegerea ta şi vrei să aduci pe lume un copil, adu-l, dar fii un părinte măreţ pentru el. Învaţă-l despre Ra *(soare)* şi despre pasărea de noapte, şi cugetă împreună cu el şi contemplează răspunsuri la întrebări împreună cu el, fă-l înţelept. Învaţă-l adevăr, nu

filosofie (adevăr este cunoaştere câştigată prin experienţă şi nu prin dizertaţii filosofice). Dacă vrei să stai aici şi să lucrezi pământul, atinge-l cu bucurie, nu cu plictiseală, ca şi cum l-ai însămânţa cu sămânţa speranţei. Şi niciodată nu lua ce nu este al tău. Crează-ţi singur cele ce ai nevoie. Aşa i-am învăţat. Asta este o viaţă spirituală, căci întâi este Spiritul şi după aceea trupul.

Înainte de a pleca, am visat drumul vieţilor lor în timp. Le-am visat în timp, în lungi ore de şedere în micul meu bordei, în care foarte puţini ştiau că locuiesc *(oamenii lui Ramtha credeau că locuişete tot timpul în palatul pe care i-l construiseră şi unde creşteau copii).* Şi mi-a plăcut asta, pentru că ei niciodată nu au ştiut simplitatea mea şi nu mă găseau acolo. Dar acolo, în micuţul meu bordei, în timp ce făceam pâinea şi şedeam în faţa focului, am visat cu atâta pasiune la drumul vostru (Ramtha spune ca toţi cei care vor veni să-l asculte, sunt cei care au fost oamenii lui în acea viaţă – şi sunt două milioane de suflete) şi am dorit ca adevărata spiritualitate din om să se dezvăluie. Am visat la seara acesta împreună pe un nou pământ şi cu un cer nou.

Sunt o entitate ciudată, pentru că vin cu amintiri vii din timpuri ciudate. Sunt un semn de întrebare pentru oamenii de ştiinţă, mai puţin pentru cei care nu se tem să accepte evidenţa. Iar voi ştiţi ca eu exist cu adevărat şi am condus un popor măreţ şi am supravieţuit cu adevărat. Am supravieţuit schimbărilor pământului şi a tehnicii.

Am supravieţuit războiului şi barbarismului şi am supravieţuit spre iluminarea mea. Când am decis să vin înapoi, am ales foarte bine felul în care să vin şi ce trebuia să vă învăţ. Şi am vrut să am înfăţişare foarte comună, şi aşa am făcut. Şi am învăţat un grup de oameni care sunt pe aceasta planetă – sunt unii care trăiesc pe alte planete *(dintre cei care au fost oamenii lui – Ramtha spune că toţi cei care vin la şcoală au fost oamenii lui acum 35.000 de ani. Unii au venit de cum au aflat că el s-a întors, alţii au venit mai târziu, iar alţii ştiu că este aici, dar nu vor veni. Din cei 2 milioane, se pare că toţi sunt încarnaţi acum, o*

parte pe această planetă şi o parte în universul 23, unde el face „naveta” la o alta şcoală concomitentă) – şi v-am predat cunoştinţe în acest corp, ca să mă puteţi iubi pentru ceea ce nu vedeţi, căci nu este corpul meu, iar singurul fel în care puteţi pune capăt misterului este să spuneţi că iubiţi necunoscutul. Eu sunt necunoscutul. Nu mă puteţi vedea, dar mă ascultaţi şi mă iubiţi, poate chiar mai mult decât pe oricine din viaţa voastră. Şi asta este bine, pentru că eu ştiu mai mult decât oricine altcineva. Deci sunt o fiinţă spirituală pe care nu o puteţi vedea mai bine decât vedeţi vântul. Vedeţi doar efectele lui. Ei bine, voi sunteţi efectele mele. Eu sunt vuietul ce se mişcă prin viaţa voastră şi o afectează. Aceasta se cheamă Spirit. Asta sunt eu.

Am predat aici mulţi ani în timpul vostru, adunând oameni din toate colţurile pământului să fie aici în această seară şi la alte evenimente planificate. Dar încă nu aţi înţeles ce minunat este totul de fapt. Vă spun că tot ce v-am învăţat este adevăr şi funcţionează. Când oamenii de ştiinţă au venit şi au pus toate acele sârme pe trupul fiicei mele – care este o femeie bravă să facă asta în faţa întregii şcoli, deşi nu are nimic de ascuns, căci fapt este că eu sunt o enigmă – ca ei să verifice că ceva extraordinar se petrece cu adevărat, ceva anormal. Ei bine, eu nu sunt normal, ceea ce au putut constata ei este ca eu exist, că sunt ceea ce sunt.

Vreau să ştiţi că această femeie este o entitate deosebită, cu o deosebită binecuvântare, şi aceasta este abilitatea de a îngădui puternicului meu spirit să fie aici. Acum, dacă ştiinţa spune că aceasta este neobişnuit şi mai degrabă extraordinar, nu credeţi ca merită mai mult să ascultaţi un mesaj extraordinar, decât unul ordinar? Ei bine asta este ceea ce plănuiesc să fac aici. Apariţia mea într-o înfăţişare comună la fel ca voi, este pentru ca să nu vă umbresc pe voi, căci asta ar fi o greşeală. Vreau ca voi să mă iubiţi ca pe profesorul vostru şi să înţelegeţi ca vă iubesc destul – în multe ore, multe secole şi timpuri îndepărtate – ca să fi plănuit de mult, să aduc înapoi

învăţăturile atâât de simple ca întrebarea: ce ştie un copac şi tu nu ştii, întrebare care v-a uimit prin simplitatea ei. Vă spun că sunt răspunsuri şi eu le cunosc. Vreau să ştiţi răspunsurile, pentru că voi veţi deveni prezervabili pe noul pământ. De ce? Pentru că voi sunteţi oameni spirituali readuşi la viaţă trecând peste acest timp în cel viitor. Iar celor care sunteţi blestemaţi cu o minte intelectuală care chestionează tot ce faceţi, vreau să vă spun ca nu aş fi făcut această călătorie în timp, ca să vă învăţ concepte care nu funcţionează. Nu aş fi făcut această călătorie dacă nu ar mai fi fost unde să vin. Înţeleaeti?

Evoluţia spirituală a umanităţii

Deci sunt aici să vă spun că tot ce v-am învăţat, fiecare disciplină, funcţionează. Şi ce face? Defineşte linia dintre fiinţa umană şi Spirit, iar motivul este, că voi să puteţi fi din nou complet investiţi cu putere, să deveniţi Spirite a totcunoscătoare care puteţi trăi deplin viaţa prin intermediul corpurior fizice şi să angajaţi complet viaţa până la limite pe care nici voi nu ştiţi că le puteţi atinge. Asta este ce înţeleg eu prin a trăi viaţa din plin. Voi nu ştiţi ce este asta. Dar numai când Spiritul însuşi este definit separat de corpul fizic, numai când le avem separate vom fi absolut, complet prezervabili şi incoruptibili. Atunci cu această putere veţi putea să nu muriţi niciodată şi puteţi merge să vedeţi acele stele pe care le priviţi în aceasta seară şi să vedeţi toate lucrurile pe care eu le-am văzut deja să le vizitaţi, să fiţi acolo, chiar şi dincolo de Steaua de Nord a poporului meu.

Ascultaţi aceasta profeţie: profeţia spune că sânge şi carne – asta în profeţiile antice înseamnă un singur lucru: corpul fizic – nu pot intra în împărăţia cerului şi ca să intri în împărăţia cerului, trebuie să fii îmbrăcat în cămaşă nouă, iar cămaşa nouă este cămaşa Spiritului. Asta este foarte clar. Nu înseamnă că trebuie să mori înainte de a intra în ceea ce se cheamă rai, înseamnă ca trupul nu poate intra acolo. Trupul este condamnat acestui regat (plan, pământ) atât timp cât Spiritul nu este trezit. Dar

când Spiritul este trezit şi are putere ce iradiază, este în împărăţia cerului. Acum putem lăsa în urma totul – totul.

Chiar şi mie mi-au trebuit ani, atunci când am decis că vreau să fiu vântul, ca să înţeleg ce să fac, pentru că eram sânge şi carne, care cântarea împotriva forţei invizibile. Cum ar putea sângele şi carnea să fie forţe invizibile? După ce am părăsit prima data corpul, mi-au trebuit şapte ani ca să o pot face din nou. Şi am lucrat în fiecare zi, nu numai ca voi, la cursuri, pentru ca acolo nu erau cursuri sau evenimente, în fiecare zi. Şi ştiţi de ce nu puteam face din nou, pentru că încercam să fac asta ca şi carne şi sâânge, fiind persoana de carne şi sânge, în loc să fiu Spiritul meu. Şi mi-au trebuit şapte ani ca să înţeleg asta şi când s-a întâmplat, s-a întâmplat accidental, când nu eram atent. Este foarte important. Şi drumul meu a început când am ştiut asta. Am crescut ca fiinţă spirituală. Ramtha Cuceritorul a crescut în Ramtha cel Iluminat. Şi a trebuit o iluminare completă ca să pot veni înapoi ca să-mi iau trupul cu mine – nu cenuşa, nu cadavrul.

Deci sânge şi carne nu pot intra în împărăţia cerului. Am venit înapoi şi am trecut prin toată bătaia de cap, am fost verificat până la un punct de ştiinţă în extraordinaritatea mea şi concluzia a fost că sunt o enigmă ei bine, sunt pentru că nu pot fi cântărit – am venit să vă învăţ metodic cum să faceţi asta, şi aceasta disciplină se numeşte viaţă spirituală. Voi nu sunteţi aici ca să fiţi fiinţe fizice, ci ca să fiţi fiinţe spirituale. Cu toate că labirintul (una dintre discipline) este epuizant fizic, este forma în care se cultivă Spiritul. Corpul este epuizat, dar tocmai de aceea Spiritul se ridică şi ia comanda. Asta, atunci când recunoşti diferenţa dintre cele două: corpul fizic şi Spiritul. Pentru un moment nu mai puteaţi umbla un pas măcar şi nici sufla (o alta disciplina) nicio suflare. Deci ştim că eraţi sânge şi carne. În momentul următor ceva supranatural vă cuprinde şi găsiţi ieşirea iar acesta este Spiritul.

Este o diferenţă între ele.

Venind aici să vă învăţ înseamnă să vă reamintesc asta şi să vă ajut să fiţi în stare să le definiţi cu claritate, să

fiţi în stare să activaţi spiritul la dorinţă, apoi să-l duceţi din nou în corp şi să vă bucuraţi de frecvenţa lui. Asta este ce trebuie să faceţi. Aceasta înseamnă să deveniţi fiinţe spirituale. Pentru aceasta nu trebuie să arătaţi ca nişte călugări. Nu are nimic de a face cu înfăţişarea de preoţi. Nu trebuie să arătaţi ca nişte îngeri. Nu trebuie s-a arătaţi ca Maria. Nu are nimic de a face cu asta. Puteţi purta chipiele voastre mai departe şi să fiţi iluminaţi, tricourile voastre 100% bumbac şi să fiţi iluminaţi. Trebuie numai să fiţi iluminaţi. Aceasta înseamnă Spirit, înţelegeţi?

Suntem aici şi sunt aici după mult efort şi planificare ca să vă învăţ asta. Şi sunt mulţi dintre voi care iau asta cu uşurinţă. Eu sunt lângă voi. Într-o bună zi nu voi mai fi aici, ceea ce am de făcut aici se va termina, căci visul meu se va sfârşi la un anumit moment. Sunt aici, în grădina din spatele casei voastre să nu mă puteţi compara cu niciun alt învăţător, pentru că nu este altul ca mine. Sunt aici nu ca să fiu glorificat, ci ca eu să vă glorific pe voi. Am venit să vă învăţ ce să faceţi şi pot numai să vă spun, sunteţi nebuni dacă trataţi totul superficial şi nu folosiţi ce vă învăţ căci asta înseamnă să renunţaţi la Spiritul vostru de dragul corpului. Iar corpul coruptibil, va fi corupt înapoi într-un mormânt. Spiritul este incoruptibil şi nemuritor.

Aceasta este învăţătura. Şi când aţi înţeles-o, aţi învăţat *iniţierea completă în disciplina spirituală*, când o puteţi aplica, atunci puteţi materializa o monedă în palmă. Atunci puteţi materializa pâine în palmă, arunci puteţi fi Spiritul cu adevărat, în totalitate. Atunci aţi intrat în rai, pentru că nu mai este nimic ce nu puteţi face. Şi atunci sunteţi schimbaţi, schimbaţi pentru totdeauna, aţi ieşit din încorsetarea a ceea ce se cheamă om. Nu veţi mai fi niciodată om din nou. Veţi fi veşnic o fiinţă spirituală, căci niciodată o fiinţă spirituală care a intrat în împărăţia cerului şi a mâncat la masa Domnului nu poate pierde aceasta. Odată ce acesta se va întâmpla, nu veţi mai fi niciodată un om obişnuit. Nu veţi mai auzi chemarea celor lumeşti.

Deci voi spuneţi că asta înseamnă a înceta să mai fi

om? Da, încetaţi să mai fiţi OM. Deveniţi Dumnezeu care trăieaşte în corp omenesc, iar agenda vieţii voastre se va schimba şi ea (*felul de viaţă*). Asta înseamnă că agenda unui Dumnezeu/om este mai puţin excitantă decât cea a unui om? Nu cred, înseamnă asta că un Dumnezeu/om nu este capabil să aibă un act sexual, să iubească, să râdă? Nu aia, sau aia, sau cealaltă, pentru că este Spirit. Un Spirit este un Dumnezeu care râde. Un Spirit iubeşte cu adevărat, cu putere, magnific şi cu toată compasiunea. Omul este schimbător, capricios, Dumnezeu nu. Învăţăturile acestei săptămâni sunt foarte valoroase. Şi toate acele mici entităţi *(copiii)*, când au fost deja în stare să materializeze acele obiecte – da, am început cu lucruri mici căci trebuia să construiesc acceptanţa. Ce a vrut Iisus să spună când a spus: *„tot ce aveţi nevoie este doar credinţă cât un bob de muştar”*? Credinţă cât un bob de muştar este suficientă pentru a materializa. Vă transportă pe loc în realitatea voastră, instantaneu, şi asta este de ajuns pentru a materializa. Bine, dar dacă într-o zi cunoaşterea voastră va fi cât un stejar sau cât lumea de mare, oare ce veţi putea face atunci? Absolut totul.

Sunt aici pentru un timp, ca să vă învăţ să fiţi peste timp trecători, eterni aşa cum de fapt sunteţi şi să vă salvez dintr-o viaţă în care, ca fiinţă umană, aţi putea avea eventual, un moment de strălucire şi atât. Şi vreau să fac asta simplu şi ieşit din comun, dar vă voi cere foarte mult. Trebuie să deveniţi în stare să definiţi diferenţa dintre Spiritul şi umanul vostru şi diferenţa să vă fie foarte clară. Voi deja ştiţi ce puteţi face ca oameni. Ceea ce nu ştiţi încă este ce puteţi face ca Spirite. Despre asta este şcoala şi învăţătura. Sunt multe cerinţe, pentru că trebuie să exersaţi în fiecare zi ce vă învăţ. Este în regulă să nu exersaţi într-o sâmbătă şi o duminică. Puteţi avea weekend-ul liber. Este la alegerea voastră şi este în regulă.

Un lucru important. Câţi ani v-au trebuit să învăţaţi să mergeţi în picioare şi să învăţaţi să faceţi toate lucrurile pe care în mod normal oamenii le fac? Cât vă va lua să deveniţi un Spirit care trece conştient prin ziduri, poate fi

în mai multe locuri deodată şi poate materializa o masă plină? Tot atât de multă disciplină ca atunci când vă treziţi în fiecare dimineaţă, trebuie să vă hrăniţi, să spălaţi, să eliberaţi de deşeuri trupul, să faceţi tot ce trebuie ca să-l păstraţi în buna condiţie. Credeţi că Spiritul nu are nevoie de îngrijire? Credeţi că, doar aşa, într-o bună zi o să crească el singur şi o să devină un mare Spirit? Trebuie să fie dezvoltat şi voi să vreţi asta. Are şi el nevoie de hrana lui. Are nevoie ca voi să fiţi el şi să-l puneţi la lucru. Şi nu vă trebuie o viaţă întreagă ca să faceţi asta. Aţi putea dezvolta aceasta în doar şapte zile, prin umilinţă, modestie, pasiune şi dedicaţie. Dar trebuie să faceţi asta. Dar voi sunteţi leneşi. Ce să spun? Un nou Pământ şi un nou cer vor veni.

Voi alegeţi de ce parte vreţi să fiţi. Vă cer să faceţi asta cu sinceritate şi în cunoştinţa de cauză. Concentraţi-vă. Nu ia mult din timpul vostru, poate o oră sau câteva minute, oricât. Trebuie numai să fiţi constanţi şi perseverenţi şi nu veţi mai ancora în corp, va trebui să aruncaţi ancora în cer şi să ancoraţi în Spiritul vostru şi să spuneţi: „ce vreau mai mult în viaţa asta, vreau mai mult decât orice”. Şi să doreşti să fii aceasta: impozant, impecabil, magnific, să fii capabil să visezi dincolo de limitele unui om obişnuit, să fii în stare să stai jos în fiecare zi, să întinzi mâna aceea şi să tragi din cer un gând, până ce devine fierbinte şi ce simţi în mână şi să ştii că atunci când apare în faţa ta, sau în drumul tău, sau în maşina ta, tu l-ai făcut, că tu poţi face asta, (*se referă la prima disciplină pe care o predă şi care este pe video*) şi în fiecare zi lucrezi şi lucrezi şi lucrezi. Iar într-o zi poţi face orice. Asta înseamnă să fii o fiinţă spirituală. Vindecă-ţi trupul, vederea, creierul, coapsele, inima. Totul se face în acelaşi fel. Asta v-am învăţat să faceţi în aceasta săptămână. Dacă nu o faceţi, atunci nu definiţi acea putere.

Deci sunt aici să vă învăţ ce ştiu eu să fac. Nu fac asta pentru voi, nu eu trebuie să fac asta, dar sunt aici să vă iubesc destul ca să vă sfătuiesc şi să vă învăţ, să nu vă

umbresc niciodată, să vă las să fiţi stele pe orbita voastră şi să fiţi Dumnezei în propria viaţa.

Într-o zi nu voi mai fi aici, căci visul meu s-a sfârşit acum 35.000 de ani. Şi la orice nivel veţi fi ajuns până atunci, să ştiţi că aţi luat şi aţi băut atât cât aţi vrut. Eu vă cer să beţi totul. Şi vă cer şi vă implor să consideraţi aceasta muncă importantă în viaţa voastră, pentru că este. Viaţa voastră devine extraordinară, nu mai puţin decât acum, ci mult mai mult. Şi făcând asta deveniţi mai simpli şi mai simpli şi mai puternici şi mai puternici. Şi într-o zi am să vă întâmpin şi vom sta de vorbă – trebuie să ştiţi că am un vin deosebit – şi veţi şti ce înseamnă să fii Dumnezeu/bărbat şi Dumnezeu/femeie. Şi veţi bea în încăperi somptuoase şi veţi mânca în cea mai aleasă companie, şi nu va fi uşă închisă vreodată pentru voi, pentru că nu veniţi în sânge şi carne, ci ca Spirit. Aşa să fie.

Devenirea este un proces în care trebuie să fii singur. Devenind un Crist, este un proces singuratic, căci pentru cine creezi? Cine ştie? Dacă ceilalţi ar şti, ar şti pentru ei. Cu cine să vorbeşti? Cu vântul cu Tatăl din tine, Dumnezeu Tatăl. Este singuratic, singuratic, singur, singur. Nu e de mirare că trebuie să vorbeşti în parabole. Nimeni nu înţelege gândul. Pentru cei din jur nu poţi doar să fii. Nu poţi doar să fii cine eşti, trebuie să ai o explicaţie pentru că eşti aşa cum eşti. Spune-le să-şi vadă de treabă, scoate gândurile lor limitate despre tine pe uşa afară, şi există, fii. Este divin.

Prin acest singuratic proces, supeconştiinţă, te apropii de conştiinţa originală, numită gând. Iar gândul este Existenţă (*Ramtha se referă la Dumnezeu şi ca „Existenţă”*), şi de acolo este totul, toate lucrurile. Petele din soare vin de la Existenţă. Vânturile solare sunt rezultat al petelor Existenţei pe soare. Schimbările de vreme sunt rezultat al vânturilor solare de la petele Existenţei pe soare. Ei bine, aceasta este mintea infinită.

Deci gândul în care se mută superconştiinţa este de a fi în uniune cu cunoaşterea şi cunoaşterea duce către

Existenţă, care veşnic se desfăşoară. Începi să devii conectat. Şi în timp ce călătoria voastră se apropie de final, se face intrarea în Era Vărsătorului, iar aceasta este Era lui Dumnezeu. Este Christ, este întoarcerea Cristului *(învăţăturile lui Ramtha, întoarcerea Cristului înseamnă că oamenii vor ajunge la superconştiinţă şi vor deveni Cristi. Crist = înţelept-iluminat.)* Iisus a fost un Crist şi toţi oamenii au capacitatea de a deveni Cristi. Este deşteptarea. Este superconştiinţa. Este un timp nou.

Metamorfoza are loc la toate nivelele. Soarele trece prin metamorfoză, Pământul trece prin metamorfoză, ceea ce se cheamă galaxia voastră trece prin metamorfoză. Veţi descoperi o nouă planetă în sistemul vostru solar, care trece prin metamorfoză. Totul se mişcă. Este cu adevărat nepământesc. Şi curând, pe măsură ce te deschizi către iubire, către îmbrăţişarea a ceea ce eşti, **devii** în desfăşurarea cunoaşterii (*procesul de iluminare este numit şi devenire)* şi prin cunoaştere eşti în cursul vieţii, atunci eşti veşnic, veşnic. Atunci este absolutul.

Apoi realizezi că viaţa, că Existenţă, gândul, este fără sfârşit. Ştiţi de ce meditaţia transcendentală nu funcţionează? Pentru că nu poţi opri în nemişcare mintea lui Dumnezeu. Nu funcţionează. V-aţi gândit vreodată la asta? Cum ai putea să opreşti în loc eternitatea? Ca să poţi gândi că stă nemişcată, trebuie să te duci în inima ei, corect, atunci eşti în supraminte. Timpul nu există, nu este distanţă nu există, măsura. Este numai Existenţa şi asta este raiul veşnic, etern. Este alfa şi omega, începutul şi sfârşitul. Existenţa este absolută. Alfa şi omega sunt conştiinţa socială. Existenta este mai presus.

Masters am pus la încercare înţelegerea voastră socială, şi am pierdut câţiva din voi pe drum, căci văd că ceea ce v-am spus nu se potriveşte cu agenda voastră socială, în regulă, cum vreţi voi. Sunt unii aici pentru care durerea amintirii este prea mult. Nu trebuie să vă amintiţi. Cheia spre înţelegere este pe partea voastră de uşă. Sunt un frate care vă iubeşte şi învăţăturile mele sunt adevărate, şi am să continui să vă învăţ indiferent ce

credeţi despre ele, pentru că vă iubesc. Sunt arogant? întru adevăr, dar sunt etern.

Trăind pe tărâmul visului.

Vi s-a întâmplat vreodată să vedeţi un film şi să realizaţi dintr-odată că faceţi parte din ceea ce se petrece pe ecran? Vi s-a întâmplat? Şi dintr-odată ieşiţi din film şi sunteţi din nou voi înşivă. Cât timp aţi fost acolo, aţi crezut că faceţi cu adevărat parte din film, a fost o iluzie reuşită.

Iată ce vreau să înţelegeţi: ceea ce se cheamă – cea mai mare iluzie care a existat vreodată este că voi sunteţi nimeni şi cu adevărat cea mai mare iluzie este că sunteţi doar un produs al ingineriei voastre chimice, genele voastre. Aceasta se întâmplă aici, într-o conştiinţă drogată, care pare a fi blocată în ceea ce se cheamă un singur loc. Drogul sunt emoţiile şi fricile voastre.

Ceea ce voi nu înţelegeţi este că sunteţi jucării în ţara jucăriilor (*se referă la filmul lui Disney „Povestea unei jucării”, unde una dintre jucării, Buzz Lightyear – în traducere: Buzz An – lumină” – refuză să creadă că el este o simplă jucărie şi nu un erou intergalactic*) şi când evadaţi din acel regat începeţi să vedeţi manipularea, care ţine măreţi zei, cândva conducători de regate în alte dimensiuni – care au călătorit, exact ca şi cei din zilele cruciadelor şi marilor războaie, care au lăsat tot, purtând ca simbol o cruce şi au călătorit ca să facă drept ceea ce era nedrept. Voi aţi plecat ca să faceţi cunoscut necunoscutul şi nu v-aţi mai întors.

V-a trecut vreodată prin gând că aţi putea avea familie şi prieteni altundeva? Cred că nu, pentru că sunteţi atât de orbiţi de ceea ce sunteţi şi de visul vostru. S-a gândit vreunul din voi că poate atunci când aţi venit aici şi aţi trecut prin marea cortină albastră, aţi lăsat pe cineva în urma? Este posibil ca acele familii ale voastre, de un ordin superior, să aştepte întoarcerea voastră?

Eu am ştiut asta şi când prima data am simţit-o, a fost greu să stau pe loc. Uneori, carnea în care sunteţi şi credeţi că trebuie să fiţi, nu este cine sunteţi meniţi să fiţi. Uneori când ne trezim în miez de noapte învăluiţi în

sudoare rece este pentru că aproape că am ajuns acasă, unde sufletul nostru aparţine şi unde cineva ne aşteaptă, cineva care ţine focul vieţii viu pentru noi, sau o lumânare în fereastră, care ştie că suntem aici şi că suntem pierduţi. Şi ei ne aşteaptă.

Eu am ştiut asta, dar cum aş fi putut să uit de copiii mei, (*Ramtha a avut 140 de copii, dar niciunul făcut de el, îi erau dăruiţi*) cum aş fi putut să uit de ce venisem aici. Mulţi dintre voi aveţi dragi în alte planuri. Ei v-au aşteptat mereu şi v-au iubit mereu şi am ţinut aprinsă lumânarea în fereastră pentru voi. Şi chiar dacă ne întoarcem acasă cu o legiune de soldaţi, ceea ce nu este chiar câţi am avut la plecare, furioşi, dezamăgiţi şi epuizaţi, suntem aşteptaţi cu bucurie şi sărbătoriţi la întoarcere.

Dumnezeu ştie că asta este doar o iluzie şi că noi cărora ni s-a dat cea mai mare putere, cea de a colapsa energia în realitate, am fost seduşi de emoţiile noastre care ne-au ţinut înrobiţi, chiar dacă am fost fericiţi şi câştigători. Ar trebui să ne întrebăm cine este nebunul aici. Numai noi suntem vinovaţi. N-am vrut să auzim acele voci, le-am adormit şi ne-am şters fruntea cu batiste parfumate şi cu uleiuri ce miros a lămâiţă şi trandafiri, continuând piesa noastră. Şi întotdeauna a fost vocea aceasta, chemând de altundeva: „De ce nu vii acasă? Eşti într-un vis acolo”. Iar noi ne spunem: Nu, tu eşti un vis, nu eşti adevărată, aici este realul. Pot să-l gust, pot să-l miros, pot să-l simt, pot să-l îmbrăţişez, pot să-l ejaculez, pot avea extazia lui, pot să-l îmbrăţişez, să-l cuceresc. Trebuie deci să fie real. Şi vocea îţi răspunde:

„Nu este real, iubirea mea. Eşti într-un vis”.

De câte ori am îndepărtat acea voce? De atâtea ori. Suntem cu adevărat străini în ţara străină. Suntem creatori de vis într-un peisaj de vis şi am suflat viaţa fiecărui participant la piesa noastră de teatru, căci este foarte uşor să faci asta. Aţi ştiut ce uşor este? Aţi ştiut că într-o noapte, cu mintea voastră puteţi elimina toţi lorzii războiului din viaţa voastră, toate consiliile de război? Putem să-i eliminăm. Aţi ştiut că putem face asta cu o

singură „lovitură de minte”? Şi mai ştiţi ce altceva putem face peste noapte? Cu o singură lovitură, noi care suntem înţelepţi putem spune: „Ştii, am toţi aceşti oameni în viaţa mea, pentru că ei mă ţin adormit, căci mi-e frică să mă trezesc?” şi ştiţi că într-o lovitură putem să-i eliminăm? Dar ştiţi ce ne face cu adevărat teamă? Că la fundul tuturor minciunilor noastre, pe care le credem adevăr, în foarte adâncul nostru, noi ştim că nu simţim aşa. Cu alte cuvinte, suntem cu adevărat speriaţi să ascultăm la ceva din adâncul fântânii, pentru ca bunicii ne spuneau mereu: „Nu te uita în fântână şi nu te juca lângă fântână, pentru ca în adâncul ei trăieşte diavolul”. Dar poate că „diavolul” ce trăieşte acolo reprezintă o fântână adâncă a Spiritului nostru.

Ştiţi că trezirea din acest vis este posibilă? Toţi oamenii care au fost actori alături de noi, au fost poate actori temporari. Dar cum să le spunem asta? Nu putem, pentru că mai întâi trebuie să ne spunem asta nouă înşine. Şi poate că suntem cu adevărat Dumnezei, pentru că acesta este mesajul învăţăturilor, că am căzut în genetica cărnii, că jucam doar nişte roluri. Şi poate că fiecare rol pe care îl jucăm cu atâta frenezie, este un rol pe care noi l-am creat. Noi am creat lanţuri şi legături care să ne ţină legaţi de înspăimântătoare ziduri. Ca să ne luptăm să le rupem ca inima viteazului servant să se elibereze din lanţul servituţii. Nu ştiaţi că noi am pus lanţurile pe noi înşine, pentru ca, cumva, în visul nostru să creăm un spaţiu mintal în care să creăm un scenariu de evadare şi în final să fim mereu eroi. Unii niciodată nu se e! iberează, pentru că lanţurile sunt atât de reale, iar durerea este atât de intensă, suferinţa este atât de grozavă încât îşi spun: „Acesta nu poate fi un vis, nu am avut niciodată un vis care să fie mai real decât acesta. Nu visez”.

Ei bine, maeştrii care întotdeauna au fost în stare să iasă din lanţuri, au fost cei care au înţeles că ei puseseră lanţurile. Şi în momentul în care nu au mai fost lanţurile a ceea ce se cheamă Roma, sau Grecia ori Mesopotamia – în momentul în care au înţeles că nu ele puseseră lanţurile, ci

ei înşişi, câţi au înţeles asta cu adevărat atunci lanţurile au căzut de pe braţele şi picioarele lor, pentru că ei le puseseră acolo. Singurul mod în care puteau scăpa de lanţuri era sa înţeleagă şi să ştie că ei le puseseră acolo. Aţi înţeles lecţia? Este o lecţie pentru voi toţi.

Deci nu contează cine este în viaţa noastră – fie că e vorba de o persoană sau o naţiune – noi i-am pus acolo. Fac parte din fundalul piesei. Ei ne atenţionează pe noi într-un fel, ca să părem mai mari, mai importanţi, să luăm decizii mai importante în iluziile noastre. Noi îi facem pe ei să ne facă să luăm decizii. Poate că trebuie o suferinţă reală ca să putem înţelege că suntem închişi într-un turn, unde suntem ţinuţi de toate. Părţile sunt străpunse, spatele lovit de bice cu nouă cozi. Suntem înlănţuiţi la zid, zacem în propriile excremente. Părul nostru odată frumos cu reflecţiile culorii sale în soare şi lună, acum este şters, năclăit în sudoare, se lipeşte de spate într-un mod foarte neplăcut. Şi stăm acolo şi suferim. Eu aş putea spune unei astfel de persoane: „Tu ştii că acesta este propriul tău joc? Tu singur te-ai pus aici, tu ai manipulat jucătorii acestei piese. Numai tu însuţi poţi face în aşa fel încât toate astea să ia sfârşit”.

Fiecare maestru, incluzând pe Apollonius din Tyana – care la curtea lui Cicero, în faţa senatului şi a cezarului însuşi în fruntea întregului senat al Romei – şi-a aruncat lanţurile şi s-a făcut nevăzut. Este înscris în documentele lor. Ei nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Dar el a realizat că el însuşi crease iluzia în care trăia. Era un vis. Şi dacă el îl făcuse, atunci numai el putea să-l desfacă. De aceea el este un Crist.

Voi încă suferiţi şi suspinaţi şi vă miraţi de mlaştina în care trăiţi. Şi ca să fiţi stăpânii ei, voi luaţi privilegii (căutaţi poziţii mai bune). Eu nu vreau ca voi s-a luaţi privilegii aici. Sunt aici să vă spun că sunteţi Dumnezei şi nu puteţi fi înlănţuiţi la zid. Puteţi spune”. O Tată, am făcut toate acestea pentru gloria acestui moment şi de aceea lanţurile sunt îndepărtate pentru totdeauna, veşnic”. Aşa ne eliberăm. Apoi ce se întâmplă, când lanţurile au căzut?

Ne întoarcem acasă, la cei care au ars lumânarea în fereastră pentru noi, sau ne ducem la cei care joacă acelaşi joc şi îi salvăm. Dar sunteţi liberi. Nu mai trebuie să murim şi să ne naştem din nou.

Aceasta este gloria cunoaşterii a ceea ce sunteţi.

CE ÎNSEAMNĂ DUMNEZEU

COMENTARII LA CAPITOLUL 2

Povestind despre creaţie, Ramtha face paralele cu alte cosmologii şi tradiţii religioase adăugând piese importante de informaţie, esenţiale vederii lui despre lume. Vom încerca să arătăm câteva dintre cele mai importante caracteristici ale acestor tradiţii şi cum se leagă ele de Ramtha, întrebările despre originea vieţii şi a universului ne pun inevitabil în faţa conceptului de Dumnezeu, ceva mai mare decât noi, care trebuie să fie responsabil pentru inteligenţa vieţii. De ce este important pentru noi să discutăm conceptul de Dumnezeu şi variatele interpretări disponibile? Cum afectează personalitatea noastră? Ce relevanţă are în viaţa noastră de zi cu zi? Ce legătură are cu cine suntem noi?

Umanitatea, încercând să explice însemnătatea existenţei noastre, a căutat răspunsuri în decursul istoriei sale şi întotdeauna a căutat însemnătatea altundeva decât în sine, căci speranţele şi idealurile au transcens ceea ce a îndeplinit pentru a deveni ea însăşi. Filozoii au făcut speculaţii despre un sfânt, transcendent, Dumnezeu care poseda răspunsuri la toate misterele. Profeţii au spus că au primit viziuni şi revelaţii divine de la însuşi Dumnezeu, care i-au ghidat în confuzia şi căutarea lor pentru măreţie. Conceptul de Dumnezeu, în general joasă un rol fundamental în dezvoltarea civilizaţiei umane, incluzând acele culturi care şi-au construit societatea pe idealuri ateiste, ca cea a lui Karl Marx care a privit religia şi credinţa în Dumnezeu ca „opiu pentru popoare” şi sursa suferinţei lor.

Există tradiţii fără număr care oferă diferite explicaţii ale acestui concept şi divinei transcendenţe dar toate fără

excepţie conţin paradoxuri şi contradicţii care rămân nerezolvate.

Miezul mesajului lui Ramtha oferă o foarte detaliată şi coezivă înţelegere a naturii realităţii şi importanţa experienţei noastre. Este limpede că Ramtha este un membru al rasei umane, că nu este diferit în natură de noi şi că şi-a câştigat cunoaşterea prin puterea observaţiilor sale şi contemplării naturii, fără ajutorul vreunui învăţător, sau a altei surse externe. Acesta este un punct foarte important cu privire la abilitatea omului de a capătă cunoaştere prin observaţie şi a folosi gândirea.

Este raţiunea capabilă de cunoaştere mai presus de lumea materială? Şi dacă da, cum este posibil să ştii ce nu este? Libera voinţă este realitate sau iluzie? De ce suferă cel inocent? Destinul şi calitatea vieţii noastre sunt determinate de circumstanţe de mediu şi biologice? Dacă postulăm că Dumnezeu este o realitate în afara noastră, transcendent din creaţia lui, compromitem abilitatea raţiunii de a şti dacă pe de altă parte postulăm că Dumnezeu suntem noi, atunci compromitem libera voinţă, distincţia morală între bine şi rău şi însemnătatea existenţei. Raţiune şi liberă voinţă par a fi elementele de bază în întrebarea paradoxală despre Dumnezeu şi originea universului.

Este interesant că orice am spune despre divin, are extraordinare implicaţii pentru felul în care înţelegem şi definim natura persoanei însăşi. Conceptul de Dumnezeu şi de divinitate sunt inevitabil conectate la conceptul de sine. Dacă persoana umană este subiectul care discută despre Dumnezeu, atunci este inevitabil că orice este spus despre aceste mistere să se manifeste şi să reveleze percepţia şi înţelegerea subiectului însuşi. Chiar în cazul revelaţiei de la o zeitate către creaţia ei, percepţia şi interpretarea primitorului este inevitabilă, să luăm ca exemplu creştinismul. Dacă Dumnezeu este una şi Iisus Cristos este revelaţia lui divină pentru umanitate, cum este posibil să avem atâtea interpretări ale aceluiaşi mesaj, interpretări care au rezultat în crearea atâtor biserici conflictuale?

Mesajul este filtrat prin percepţia umană. Mai mult, mesajul vorbeşte şi este relevant percepţiei umane, pentru că este mult deasupra elementului uman, căci este despre divin.

Din punct de vedere istoric Războiul de Independentă American şi Revoluţia Franceză, au fost aprinse de o serie clară de idei la acea vreme. Cereau pentru fiecare fiinţă umană" libertate, frăţie şi egalitate". Aceste idei au revoluţionat felul în care persoana se defineşte pe sine. Ştiinţa şi tehnologia au înflorit ca şi consecinţă emanând revoluţie industrială. Una dintre cele mai mari realizări ale acestei mişcări a fost „Lista drepturilor – The Bill of Rights adusa la constituţia SUA şi care defineşte dreptul din naştere al fiecărei persoane la viaţa". Dar interesant este că chiar prima propoziţie se referă la dreptul la religie şi credinţă. În 1948, 10 deembrie, Adunarea Generală a Naţiunilor Unite va proclama Declaraţia Universală a Drepturilor Omului al cărui prim articol este: „Toate fiinţele umane sunt născute libere, în egală demnitate şi drepturi. Ele sunt dotate cu raţiune şi conştiinţă şi trebuie să interacţioneze în spiritul frăţiei".

Filosofia lui Aristotel, încorporată în teologia creştină de către Thomas Aquinas în Evul Mediu, ca şi filosofii arabi Avicena şi Averroes, arată ce cele mai preţioase caracteristici care definesc umanitatea ca specie unică, este puterea omenească de a raţiona şi a exercita liberă voinţă. Cum am arătat înainte. aceste două caracteristici umane sunt inevitabil condiţionate de variate aspecte create ale lui Dumnezeu politeism, monoteism, panteism, ateism, materialism şi naturalism. Credinţa într-un Dumnezeu exterior ca şi ultimativă sursă a tot ce există, stă în contrast aparent cu materialismul şi evoluţionismul natural. Ramtha oferă o alternativă vedere asupra amândurora.

Rarmtha chestionează supoziţiile de bază ale acestor diferite tradiţii, subliniind că miezul misterului existenţei noastre stă în adevărata natură a persoanei, sinele, mai

degrabă decât în alte misterioase surse din exterior. Folosind cuvintele lui Aristotel, originea universului, „principala cauză a mişcării dinamice este schimbarea”, este, după Ramtha, nu o zeitate mulţumită de sine sau o inteligenţă separată de noi, dar extraordinarul/neextraordinar, adevăratul nostru sine.

De multe ori, Ramtha condensează mesajul lui în cuvintele „Voi sunteţi Dumnezei, Voi sunteţi Dumnezei uitaţi”. Trebuie spus că el când spune Dumnezeu, nu se referă la punctul de vedere politeist al realităţii, nici nu susţine punctul de vedere monoteist sau oricare altul din multitudinea de religii. Deci ce este el şi ce vrea să spună prin acest multifaţetat şi controversat termen? Pentru ca să înţelegi semnificaţia cosmologiei lui Ramtha, este de ajutor să o compari în contrast cu alte filosofii importante. Punctul de vedere al lui Ramtha nu este un contrast sau un comentariu al altor filosofii. El foloseşte mulţi termeni şi concepte din alte tradiţii şi le reinterpretează pentru ca să explice punctul lui de vedere.

Interpretarea politeistă a realităţii susţine că universul, în toate aspectele sale, a fost creat sau produs de mai mulţi Dumnezei sau fiinţe, care în cele din urmă au transcens universul creat. Cu alte cuvinte, acest grup de Zei nu sunt afectaţi de universul fizic şi legile lui. Acest lucru este necesar dacă vrem să-i numim Zei, altfel ar fi doar nişte supraoameni, creaturi avansate. Ne referim la conceptul în care Dumnezeu este creatorul existenţei, aşa cum spune Aristotel, şi nu o fiinţa din realitatea existentă.

Termenul de Dumnezeu este des folosit pentru a vorbi despre Dumnezei care au adus tehnologia şi cultura pe Pământ ca Thoth în Egipt, Quetzalcoatim Mesopotamia, Ninharsag, Enki şi Enlil în Estul Mijlociu. Zeus şi Apollo în Grecia şi Dumnezeii Elohim menţionaţi în cartea Genezei: „Când omul a început să se înmulţească pe Pământ şi fiicele au fost născute întru ei, fii Zeilor – fii lui Elohim – au văzut cât de frumoase sunt fiicele omului, şi au luat neveste cât de multe au putut alege”. (*Cartea Genezei – pare a spune „ei au luat câte neveste au putut”, înseamnă*

că s-au culcat cu câte au putut, nu că le-ar fi luat în căsătorie) în acel timp, Nefilim a apărut pe pământ, după ce zeii au avut relaţii sexuale cu fiicele omului, care le-au născut fii. În aceasta frază, termenul de Dumnezeu nu se referă, la sursa existenţei şi atunci ne întrebăm de unde au venit aceşti aşa-zişi zei? Cine le-a dat viaţa şi inteligenţa? Cine i-a susţinut în existenţă?

Multe religii estice ca Hinduismul, ca şi culturi antice ca cele din Egipt, Grecia, Roma, conţin un mare şi complex panteon de zei destinul fiinţei umane este plasat la bunăvoinţa a acestor zei. Obţinerea virtuţii, înţelepciunii, fericirii în viaţă depindea de cum mulţumeau şi serveau aceste zeităţi, ca să câştige favoruri, graţie şi salvare de la ei.

Eternul conflict între bine şi rău, lumină şi întuneric, asupra cărora lumea creată nu are control, este o alta formă de politeism, numită dualism, în filosofia lui Zoroastru care a creat religia ce îi poartă numele şi care a prevalat cam acum 1600 de ani, realitatea este explicată în termenii conflictului dintre Ormază şi Ahriman. În filosofia lui Plato conflictul este între ordine şi haos, care întotdeauna este şi nu are devenire şi care devine şi niciodată nu este. În Manichaeism şi tradiţiile gnostice ale erei creştine, conflictul este văzut în termeni de lumină şi întuneric, cunoaştere şi ignoranţă, raţiune şi divină revelaţie.

În concluzie, afirmaţia de bază despre sine pe care o găsim în ideile politeiste despre natura realităţii, este că persoana umană este stăpână pe existenţa ei şi este supusă unei surse extrinseci, diferită de ea însăşi care o transcende şi o depăşeşte. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este o personalitate exterioară dincolo de posibilităţile omului de a ajunge.

Lumea monoteistă susţine o separaţie ontologică între univers şi sursă, sau creatorul. Tradiţia iudeo/creştină este cel mai bun exemplu, dacă universul este manopera lui Dumnezeu, el conţine într-un fel cunoaştere despre creator, deci raţiunea nu este îndeajuns

ca să-l cunoşti pe Dumnezeu. Thomas Aquinas spune" In Summa Theologica putem spune ca Dumnezeu există, dar nu putem spune ce este el. Putem afirma existenţa lui, dar nu putem cuprinde natura sa. Cunoaşterea lui Dumnezeu, de aceea, este la bunăvoinţa lui de a se dezvălui creaţiilor sale. Din moment ce raţiunea nu este capabilă să înţeleagă tărâmul divinului, este nevoie de o oarbă acceptare a sorţii, care este văzută ca un mare dar şi virtute.

Faptul că Dumnezeu a decis să creeze şi să dea viaţă universului înseamnă ca el este binevoitor şi bun. În creştinism bunăvoinţa lui Dumnezeu este numita graţie. Athanasius, unul dintre creatorii Consiliului din Nicea, în sec IV-lea ne vorbeşte despre graţie ca al doilea dar, primul fiind existenţa sau creaţia însăşi. Al doilea dar este văzut că dezvoltarea şi împlinirea creaţiei, cu toate că nu este văzut în termenii de evoluţie naturală a lui Charles Darvin adică independent de divina intervenţie. Cât priveşte bunăvoinţa lui Dumnezeu, prezenţa diavolului şi a suferinţei în lume, o contrazice.

În monoteism există un singur Dumnezeu din care a izvorât toată existenţa şi nu unul din mulţi alţii ca în epicurianism. Dacă există un singur Dumnezeu răspunzător pentru creaţie, şi spunem că este binevoitor cu ea, atunci cine este răspunzător de existenţa diavolului şi suferinţa celor inocenţi? Conceptul păcatului a fost folosit ca să explice acest paradox în special păcatul original care vine de la Adam şi Eva, aşa cum predica Sf. Augustin în sec. IV e.n. Conceptele de salvare, iertare, viaţă eternă şi extaz vin ca antidot al păcatului, sursa răului, a suferinţei şi a morţii? În Noul Testament Sf. Paul spune: „De aceea, printr-o singură persoană păcatul a intrat în lume şi prin păcat, moartea a venit la toţi pe măsura păcatelor lor". Dar întrebarea de ce a creat Dumnezeu şarpele? – încă rămâne.

În concluzie, afirmaţiile de bază despre sine. pe care le găsim în explicaţia monoteistă a" despre natura realităţii, sunt surprinzător de asemănătoare cu politeismul. Persoana umană îşi datorează existenţa şi

însemnătatea unei surse externe, intrinsec diferită de ea însăşi, sursă ce transcende şi este mult superioară ei. Dumnezeu este tot în afară persoanei umane şi intangibil. Dar este o şansă mai bună de a-l cunoaşte pe Dumnezeu, atunci când este singura sursă de creaţie, decât când sunt o multitudine de conflicte şi puteri egale, ca în politeism. Fără îndoială, cele două calităţi de bază ale umanităţii, raţiunea şi libera voinţă, sunt compromise şi aici.

Dacă Dumnezeu este singura sursă responsabilă pentru toată existenţa, atunci Dumnezeu ştie totul despre ea. Dacă ar fi ceva ce scapă cunoaşterii sale, atunci ar trebui să ne întrebăm de unde vine. Omnipotenţa şi omniştiinţa (atotcunoaşterea) lui Dumnezeu devin o problemă serioasă pentru libera voinţă a omului. Cum poate fi liberă voinţa, când Dumnezeu ştie deja ce va alege omul? Martin Luther a recunoscut realitatea acestei probleme şi în tratatul lui despre încătuşarea voinţei, scrie un răspuns lui Erasmus. El spune ca deşi o persoană acţionează după libera lui voinţa, în realitate se supune lui Dumnezeu. În consecinţă salvarea sau condamnarea persoanei, sunt predeterminate de Dumnezeu. Şi aşa s-a născut conceptul de predeterminare, care este asemănător cu determinismul fizic şi raţional din Stoicism, filosofia panteistică a lui Spinoza, determinismul psihologic al lui Freud şi materialismul ştiinţei.

În acordanta cu ideea despre realitate a monoteismului, baza libertăţii şi a raţiunii este văzută ca dar din exterior, care au nevoie de ghidanţa cuiva din afară omului. Oricât de importante ar fi aceste căi, dacă nu apar din natura interioară a persoanei însăşi, ca şi consecinţa naturală a ceea ce suntem, ele nu pot fi folosite ca să ne definească şi nici să răspundă la întrebarea: „Cine suntem?”

Este destul de surprinzător şi interesant, că atunci când presupunerile monoteismului sunt duse la extremul logicii, ele determină haosul lipsei de sens existenţial, (*Dostoievski descrie consecinţele existenţiale ale respingerii credinţei în existenţa lui Dumnezeu în cartea*

sa Fraţii Karamazov) care nu sunt diferite de determinismul materialismului sau nihilismul existenţialiştilor şi umaniştilor moderni, ca Jean Paul Sartre şi Frederich Nietzsche.

Raţionalismul merge un pas mai departe decât empirismul. El spune că raţiunea are abilitatea de a câştiga cunoaştere prin virtutea raţiunii însăşi, chiar mai presus de observaţie şi de experienţă. Procesul dialectic de teză/antiteză/sinteză al lui Plato este procesul principal prin care raţiunea este capabilă să câştige cunoaştere prin ea însăşi. În sec XIX apare raţionalismul dezvoltat din materialismul dialectic de către Engels şi Karl Marx, Nietzsche şi alţi gânditori care au condus pe umaniştii moderni un pas mai departe decât cei din sec XVI, către o explicaţie ateistă desprentura realităţii.

Credinţa în Dumnezeu a devenit inacceptabilă pentru aceşti gânditori şi a fost văzută în directă opoziţie cu natura umană şi puterea de a raţiona. Nietzsche a văzut existenţa lui Dumnezeu ca cea mai mare obiecţie la existenţa şi creativitatea umană: „Eu sunt prea inchizitiv, prea întrebător, prea exuberant ca să accept orice răspuns. Dumnezeu nu se poate demonstra şi este o nedelicateţe la adresa gânditorilor – în fond este o mare prohibiţie pentru noi”: „Nu vei gândi!”. Refuzul lui Nietzsche de a renunţa la raţiune de dragul experienţei religiei şi al credinţei în Dumnezeu, vine în contrast cu misticismul Renaşterii spaniole. Misticismul creştin al Terezei de Avila, pe care biserica a recunoscut-o ca doctor în teologie încorporează separarea între Dumnezeu şi creaţie în spiritualitatea să şi căutările ei de a experime divinul. Cu alte cuvinte ca să experimentezi divinul, se cere abandonarea a cine suntem ca fiinţe umane – ea spune:

„Eu trăiesc fără a trăi în mine însumi şi atât de înaltă este viaţa pe care o aştept, încât mor pentru că nu mor”.

Acest poem arată clar că „Dumnezeu este atât de transcendent şi separat de umanitate încât viaţa este văzută ca o închisoare, lipsită de fericire, iar moartea este aşteptată cu nerăbdare şi speranţă. Sinuciderea este

considerată un păcat în credinţa creştină, deci prin a-şi lua propria viaţă, va obţine efectul opus celui dorit. După această credinţă numai Dumnezeu poate da sau lua viaţa.

Cu toate că credinţa în Dumnezeu cere sacrificii şi renunţare la raţiune, misticismul cerştin contrazice monoteismul. Misticii se concentrează pe experienţa divinului, care este descrisă ca o beatitudine, atunci când vezi faţa lui Dumnezeu şi este o experienţă indescriptibilă. Carne şi sânge nu-l pot vedea pe Dumnezeu şi totuşi trebuie să fie ceva în natura umană şi anume sufletul care se aseamănă lui Dumnezeu şi care îngăduie acesta experienţă, adică îl poate vedea. Cele trei virtuţi de bază ale creştinilor: credinţa, speranţa şi iubirea, descrise de Sf. Paul, sunt reduse la una singură în Împărăţia cerului. Iubirea este tot ce rămâne în viziunea beatică din viaţa de după viaţă, căci credinţa nu mai este necesară acolo unde Dumnezeu este văzut faţă în faţă, iar speranţa se transforma în extaz. Experienţa mistică a unirii cu, Dumnezeu, sugerează o conecţie între raţiunea umană şi natura lui. Sugerează totodată şi că natura umană nu este limitată la planul fizic.

Este deosebit de interesant de notat ca înţelegerea Sf. Augustin despre libera voinţă, se referă la libertatea de a alege un Dumnezeu, care ultimativ este Dumnezeu însuşi. El a fost primul care a sugerat o conecţie intrinsecă între acesta caracteristică umană şi natura lui Dumnezeu. Socrate introdusese aceasta idee în sec. V î.e.n. În dialogurile sale cu Dumnezeu, ca ultimativă virtute morală şi sursă a fericirii. Cea mai mare expresie umană a libertăţii morale de a alege un Dumnezeu, după Sf. Augustin este adevăratul sens al vieţii: „Iubeşte şi fă tot ce doreşti”, ceea ce implică o directă conexiune între iubire, ca şi calitate divină şi voinţa libera a omului.

În final, vedem cât de incompatibile cu calităţile de bază ale omului, sunt cele mai multe definiţii tradiţionale ale divinului. Comuna este separarea între Dumnezeu şi om, acesta fiind redus la lumea tangibilă a simţurilor.

A nega existenţa lui Dumnezeu înseamnă a reduce

umanitatea la partea fizica, materială.

Chiar şi panteismul, care susţine ca Dumnezeu este totul şi nu vede separare între lumea materială şi divin, nu găseşte dezlegare misterului sinelui.

Neoplatonismul este o filosofie apropiată de panteism şi care adânceşte separarea dintre om şi Dumnezeu, prin explicaţia că toată existenţa vine de la şi emană din Fiinţa Unica şi eternă sau Unul. Lumea materială ar fi cea mai depărtată şi mai joasa expresie a lui Dumnezeu în natură.

Separarea umanităţii de Dumnezeu, este văzută în calitatea existenţei, unde umanitatea este o stare de a fi de nedorit în comparaţie cu puritatea şi transcendenta lui Unu. Chiar dacă umanitatea este o expresie a divinului, este totuşi inadecvată şi cea mai puţin perfectă expresie a lui.

Povestea lui Ramtha despre creaţie, arată natura divină a umanităţii şi originea adevărată a universului. El explică teoria big-bang-ului şi ce l-a determinat. De asemenea explică teoria evoluţiei de la gândul conştient la lumină, culoare, sunet, spaţiu, corpuri stelare, planete, roci, plante şi animale. Vă rugăm să păstraţi în minte discuţia despre variatele filosofii şi concepte despre Dumnezeu şi să vă amintiţi că tot ce spunem despre Dumnezeu şi natura realităţii, defineşte inevitabil felul cum ne vedem pe noi înşine.

CAPITOLUL 2

EPICA CREAŢIEI

„Deci la început, când toţi eraţi nişte scântei de lumină, de conştiinţă personală aţi făcut drumul în materie sau materie corporală. Aţi căzut şapte nivele de vibraţie, întru adevăr de conştiinţă. Aşa. Deci acum sunteţi la începutul evoluţiei. Şi la începutul evoluţiei, misiunea voastră a fost să faceţi cunoscut necunoscutul, ca entităţi nemuritoare ce sunteţi, Dumnezeu, ceea ce toţi sunteţi, şi oglinda lui reflectoare care este personalul vostru „sine” (persoana în totalitate). Această călătorie este pentru

Spirit şi Suflet într-o Carte a Vieţii, care se numeşte evoluţie”.

Ramtha

GÂNDUL ESTE SURSA A TOT CE EXISTĂ

Eu sunt Ramtha ce Iluminat întru adevăr am să fiu în serviciul vostru, iluştrii mei fraţi căci cine sunteţi voi? Voi sunteţi Tatăl care s-a avut pe sine – care s-a avut pe sine în devenire, el a devenit supremul a ceea ce a fost, numit Sursa, Tatăl. Iluştrii mei fraţi, întru advar, sunteţi nerăbdători să ştiţi cine sunteţi – sunteţi forţa forţei. Sunteţi principiul care a creat principiul. Sunteţi legea care a devenit lege. Sunteţi Spiritul şoptit în realitate. Voi aţi devenit forţa, mişcarea, elementul compulsiv al gândului. Voi sunteţi fiul preaiubit al tatălui. Sunteţi tatăl preaiubit al fiului.

De ce mirosiţi şi sunteţi convalescenţi şi continuaţi şi interacţionaţi şi deveniţi nemiloşi, necreativi, bălţi stătute, aveţi gelozii, ură, amărăciuni? Omule, am să te ajut să înţelegi mai bine. Ce gând a început să lucreze în voi, într-un moment, ca să creeze iluminare? Am să vă dau răspunsuri elocvente şi pe înţelesul tuturor.

Să ne întoarcem la ceea ce se cheamă conceptul – fiţi foarte atenţi – a ceea ce se numeşte „Înainte de început”. Deci dacă oamenii voştri de ştiinţă au considerat începutul un „big bang”, – aţi auzit de asta, nu? – şi că la big bang particula X a fost începutul a ceea ce se cheamă materie în formă gazoasă, atunci ce a cauzat big bang-ul? Voi sunteţi rezultatul lui, dar ce a fost înainte de asta? Un spaţiu fără timp.

Am să vă duc acum la început, ca să înţelegeţi ce vrea să spună ştiinţa. Dumnezeu – voi vă gândiţi la Dumnezeu în diverse feluri. Realitatea voastră concepe înţelepciunea, inteligenţa cunoscătoare, în multe forme. Dar am să vă spun asta: a fost **gândul**. Cum descrieţi un gând? Ei bine, descrierea gândului este descrierea gândului, este Existenţa. Acum savanţii vin şi spun că

universul nu este atât de mecanic cât au crezut ei la început. Lăsând la o parte materia şi antimateria, formele gazoase câte îl constituie din punct de vedere molecular, ei încep să înţeleagă că universul acesta mecanic este condus de ceva care este mai presus de mecanismul minţii. Acel ceva se numeşte gând. Ei au perfectă dreptate. Deci, înainte de big bang-ul care v-a cauzat pe voi, s-a întâmplat ceva minunat. Acum începem să vorbim despre Dumnezeu, nu ca o imagine, dar ca o esenţă fără chip. Şi dacă vreţi, puteţi înlocui cuvântul cu El, Existenţa, Absolutul, orice vreţi voi.

Este foarte dificil pentru mintea voastră să contempleze infinitul, deci vom proceda în acest fel înainte de big bang, esenţa gândului numită Existenţa ori întru adevăr, Dumnezeu, a fost totul. Avea capacitatea în rapiditate să fie tot ce era, o continuă continuare. Dar aceasta nu a existat într-un vid, pur şi simplu a existat. Putea să fie toate lucrurile, totul. A fost, dar ceva lipsea totuşi, – un lucru. Acest lucru se numeşte experienţă. Şi a venit o oră, când gândul s-a întors în interior şi şi-a contemplat vastitatea. Cu alte cuvinte s-a gândit la sine însuşi. iar când a făcut aceasta, a făcut un gând să stea nemişcat. Şi când se întâmplă aceasta se naşte „lumina”. Se numaşte cunoaştere. S-a gândit despre sine însuşi şi s-a născut lumina.

Deci lumina a fost făcută întru adevăr, în forma sa epică, numită particulă. Acum, există *n* particule oxigen, hidrogen etc, şi aveţi electrum (*electricitate, câmp magnetic*), ce le ţine în formă coezivă şi explozibilă. Cea mai înaltă formă a particulei, lumina, este o particulă care obţine şi păstrează toate unităţile ei inferioare. Fiecare lumină este o coeziune a gândului expresiv individual, sunteţi născuţi din Dumnezeu, din Existenţă, din spaţiu, dacă vreţi, când Tatăl s-a contemplat pe sine şi contemplarea a devenit lumină, mişcare. Deci fiecare din voi aţi fost o particulă de lumină. Aceasta este forma voastră individuală cea mai înaltă. Dacă v-aţi fi întors înapoi în gând, lumina ar fi dispărut în veşnicie. Acum, ce

este o particulă de lumină?

Dacă aţi scoate din univers toate stelele, planetele, fiecare soare – cu alte cuvinte, dacă aţi aspira tot cu un aspirator – şi toate ar dispărea, ce aţi vedea? Nu aţi putea vedea nimic, pentru că nu ar mai fi lumina. Aţi putea doar să percepeţi. Ei, dar asta este complicat. A percepe. Fără lumină ochiul nu poate vedea. Ochiul fără lumină nu poate vedea nici mişcarea. Gândul nu se mişcă el este. Deci imaginaţi-vă întregul univers peste univers, multe nivele de spaţiu. Contemplaţi (*mai ţii minte*? *ca în – La ce tegindeşti*?

— *Contemplez la nemurirea sufletului*”), asta pentru un moment: spaţiu fără început şi fără sfârşit.

Se numeşte eternitatea. Acum, ce permite mişcarea? Ce este mişcarea vizuală. Lumina. Lumina. Lumina. Lumina. Nu aţi fi ştiut niciodată că gândul s-a contemplat pe sine dacă nu ar fi fost lumina.

Acum, dacă sunteţi toate lucrurile şi nu aveţi imaginea a ceea ce sunteţi, atunci vă lipseşte experienţa de a şti ceea ce sunteţi. Deci Existenţa, cum o numim, a determinat o separare a conştiinţei personale. Şi conştiinţa personală a gândului, a fost programată cu mult înainte ca în viitor să se întoarcă înapoi, la ea însăşi. Făcea o călătorie în absolută separare. Iar separarea dintre ea însăşi şi particula ei de conştiinţă, ar fi ceea ce se numeşte timp, distantă, spaţiu şi acestea ar constitui realitatea.

Acest factor, Existenţa sau Dumnezeu, oricum vreţi să-L numiţi, s-a contemplat pe sine şi într-un moment, din el a apărut ceea ce se cheamă particulă de conştiinţă personală ca ceva separat de el însuşi. În momentul în care vă contemplaţi fiinţa interioară, deveniţi separaţi de ea. Deci avem teoria big bang-ului. Big bang-ul a fost în esenţă, ceea ce se cheamă conştiinţă personală, care, la un moment dat, a explodat în nenumărate alte conştiinţe, toate fiind conectate la ceea ce se cheamă întreg înţelegeţi?

Imaginaţi-vă un număr infinit de lucruri din astea micuţe. Ele se numesc conştiinţă. Fiecare din voi este o

conştiinţă. Această conştiinţă se numeşte trezire. Şi în momentul în care s-a întâmplat, acum biliarde de ani, acolo a început ceea ce se cheamă călătoria, programată de Existenţă, ca să se cunoască pe sine. Această conştiinţă a creat o oglindă a ei însăşi, care divide între ea însăşi şi oglinda o realitate potenţială.

Deci, la început toţi eraţi scântei de lumină, de conştiinţă personală, aţi început călătoria în materie, în materie corporală. Aţi căzut şapte nivele de vibraţie de conştiinţă. Acum sunteţi la începutul evoluţiei iar misiunea voastră este să faceţi cunoscut necunoscutul. Deci acum ştiţi cum a fost creată electricitatea? Prin scăderea frecvenţei luminii. Ştiţi cum să faceţi asta? Aţi putea crea lumina din nimic. Electricitatea este o frecvenţă mai joasă a electrumului (câmp electromagnetic) cu un pol negativ şi unul pozitiv.

Aţi auzit vreodată asta? Poate că asta este o oră de fizică.

Fiecare particulă conţine în forma ei cea mai înaltă energie pozitivă şi negativă, pentru că dacă scazi frecvenţa luminii, începi s-o divizi. Astfel obţii gravitaţie – Gforţă – şi obţii ceea se se numeşte câmp magnetic. Singurul fel în care poţi obţine câmp magnetic este dacă ai energie pozitivă şi negativă.

Acum să luăm o particulă de lumină. Aceasta s-a numit naşterea Dumnezeilor, la plural cea mai măreaţă naştere, când Existenţa s-a contemplat pe sine şi a dat naştere luminii. S-a numit naşterea Dumnezeilor Lumina. Din particulele de lumină au fost create la „modus operandum al vostru în formă de lumină – aceasta se numeşte sentimente – particulele gazoase, particule Z şi particule X, care au creat la rândul lor, ceea ce savanţii voştri cred că a fost marele bum, ştiţi, teoria în care „bum! dintr-odată, s-a întâmplat totul” Ei bine, poţi spune asta dacă încerci să măsori timpul. Dar de fapt nu s-a întâmplat chiar aşa. Asta este numai dacă măsori timpul ca să ştiţi, să înţelegeţi, trebuie să uitaţi de timp.

Fiecare din voi aţi fost o particulă de lumină, un

întreg, un Dumnezeu. Şi Dumnezeii au creat prin procesul lor de gândire. Ei erau deja dăruiţi cu un suflet. Eu ştiu ce credeţi voi că este sufletul Ei stă aici, în mijlocul pieptului, nu este aici sus, în cap, este într-o cavitate lângă inimă, muşchiul vostru etern. În acea cavitate este o lumină-esenţă. Cântăreşte cam 300 g. Când vă simţiţi bine în sufletul vostru, voi credeţi că simţiţi asta în inima voastră. Dar inima voastră este o pompa, nu se îndrăgosteşte de nimic, este sufletul vostru care simte.

Pentru că particulele de lumină, sau Dumnezeii, să poată îmbrăţişa gândul ce venea de la Tatăl lor, ceea ce le dădea substanţă care păstra lumina într-un întreg, trebuiau să aibă ceva care să ţină gândul în nemişcare. Şi de aceea s-a născut sufletul, sau Domnul fiinţei voastre. Eleste lumina aceea mare care îmbracă întregul a ceea ce sunteţi, iar înăuntru stă sufletul nemuritor. **Sufletul este ca un computer. Păstrează gândul. Fără suflet nu aţi şti nimic, nu aţi putea exprima nimic, nu aţi putea crea nimic, aţi fi doar Existenţa. Sufletul înregistrează fiecare gând pe care l-aţi avut vreodată. Dar nu-l înregistrează ca gând, ci ceea ce gândul a făcut din punct de vedere electric.** Sentimentele sunt la baza materiei gazoase din universul vostru. Deci sufletul înregistrează fiecare gând al vostru sub forma de sentimente (simţiri).

În atom există un univers. Ştiţi ce dă substanţă atomului? În universul lui interior este o particulă la numita particula X. Aceasta a fost primul sentiment manifestat şi care a dat viaţă întregului vostru univers. Materia s-a născut din marele soare. Particulele s-au dispersat aici, din timpuri fără sfârşit, pentru că primul gând a fost captat şi frecvenţa lui a scăzut. Electrumul a fost cobont în frecvenţă ca să fie creată materia gazoasă.

Dar vorbim încă de o singură lumină şi un singur suflet. Gândul a îngăduit luminii să se joace în întreg spaţiul tăcut şi rece. Ce credeţi că susţine lumea? Ce vă ţine ca să nu cadeţi? Ce este? Voi credeţi că în jurul lumii este un spaţiu gol – este gândul. Este Existenţa. Aceasta

este platforma numită veşnicie. Şi nu are înălţime sau lăţime. Este întregul, totul. Deci s-a născut materia, dar lumina încă prevalează. Deci voi toţi aţi prevalat la început. Voi aţi fost începutul. Voi aţi creat timpul. Ar dura o viaţă întreagă să vă explic procesul. Deci am să fac un scurt sinopsis al misterului etern. Şi am să vă trimit o viziune ca să puteţi vedea. Aşa să fie.

Respiraţia care dă viaţă

Priviţi floarea. Este de la Sursă. Baza ei este gândul, divinul Dumnezeu, elementul viaţa, care a gândit floarea, fundaţia a tot ce este lumină. Gândul a devenit floare. Deci floarea este forma ideală a acestui gând, strălucirea lui de culori, frumuseţea şi lumina ce o iradiază şi totuşi nu este Sursa, sau idealul Sursei.

Copacul, Copac minunat, de unde vii? Care este matricea ta? Şi copacul îmi răspunde: matricea mea este gândul perfect. Gândul ca copacul să fie împlinirea căruia a dat copacului masa şi întruparea de lumină, este Sursa, Forţa Vitală.

Gândul „copac" este manifestat (materializat) prin frumuseţea forţei vitale care păstrează idealul perfect în copacul adult şi în ceea ce se cheamă sămânţa lui. Dar nu este Sursa, este luat de la Sursa, un ideal.

Ce este Sursa? Sursa – cauza creatoare, întruparea colectivă a lui Dumnezeu – este Dumnezeu exprimându-şi totalitatea prin comunicare cu toate lucrurile în veşnicie. Întâi a fost el. Şi tot ce a devenit, a devenit el însuşi, căci a luat bazele existenţei fiinţei sale de la E1 însuşi, gândul pur, ca să devină creator, să aibă gândul de a crea copacul, minunata floare şi alte lucrurile ce se văd în mediul lor perfect pe planul vostru.

Atunci ce înseamnă Crist? Un Cristos este acea singulară mişcarezidealul perfectat, care este sursa fiinţei sale în totalitate. (Cristos = înţelepciune în limba greacă). Un Crist este idealul, Tatăl/Sursa, esenţă. Un Crist este Sursa în formă mobilă, creatorul complet. Deci când cineva serveşte forţa, serveşte creatorul forţei şi este numit Crist

sau, sau Dumnezeu rămânând idealul fiinţei sale, numită om. Întru adevăr, voi cei mici, umili, cum aţi putea voi să credeţi că sunteţi Dumnezeu, voi, care aveţi puterea de a crea?

Voi sunteţi un lucru minunat: Dumnezeu perfect, Sursa.

Pentru voi, Cristi, eu sunt servantul vostru. Voi fraţii mei care staţi pe domeniile voastre, în orice loc din gând, ideal, atitudine, nu realizaţi că folosiţi greşit Sursa, pentru a crea milă şi că prin milă v-aţi placat pe voi înşivă într-un plan iluzoriu unde să vă puteţi demonstra mila. Această creaţie nu a fost nici pe departe atât de reuşită ca floarea sau copacul, pentru că ele nu cunosc moartea, doar voi, dătătorii lor de viaţă, cunoaşteţi moartea. Voi, care sunteţi divini şi măreţi, Sursa. Gândiţi-vă la asta.

Aţi privit vreodată un colibri aducând nectar dintr-un crin? Dacă nu, am să vă trimit unul, aşa să fie. Aţi privit vreodată metamorfoza unei omizi într-un splendid fluture „înnaripat? Am să vă trimit unul. Aţi văzut vreodată irizaţiile de perlă ale unui peşte în apă în soarele de amiază, un curcubeu în apa mării? Nu? Am să vă trimit acolo unde puteţi vedea. Aţi numărat vreodată câte specii de insecte sunt? Şi cine a decis ca muşchiul – ştiţi ce este muşchiul – va creşte întotdeauna în partea de nord a lucrurilor, ca să fie lanternă pentru trecător? Cine a creat asta? Cine a învăţat egreta să pescuiască? Ştiţi cum pescuieşte ea? Sperie peştii ca să-i facă să înoate spre mal, apoi îşi acoperă ochii cu aripa în timp ce-i priveşte printre pene prin apa. Cine i-a dat acesta inteligenţă? Cine a dat inteligenţă unei flori care miroase urât, a carne stricată? Cine a proiectat-o aşa ca să atragă musca ce-şi va depune ouăle în ea, iar ea se va digera apoi larvele?

Şi cine a creat marea plantă, care pentru a-şi alunga singurătatea, îşi răsuceşte frunza ca un cornet şi culege rouă de dimineaţă, picătură cu preţioasa picătură, pentru a atrage o foarte specială micuţă broască, să trăiască acolo şi să-i ţină companie? Cine a creat planta aceasta, cine i-a dat cunoaştere? şi cine dintre voi, egipteni în vieţi trecute,

aţi creat macaraua egipteană pentru a căra pietrele unde trebuiau? Sau pe cel care, dacă nu poate deschide scoicile, apucă o piatră şi o lasă să cadă pe scoica până ce se sparge – lobsterul? Şi cine dinte voi înţelepte entităţi, aţi creat... almonul, ca să trăiască în veselie în aventură departe în mări, iar când viaţa lui a trecut, iar sufletul este greu de experienţă, cine l-a învăţat cum să se întoarcă „Acasă”, cum să creeze, nouă generaţie, prin care să se poată remarca ca şi propriul copil care va muri după depunerea ouălor pentru că în apa pură, carnea lui să hrănească generaţia următoare? Cine dintre voi l-a învăţat cum să se întoarcă Acasă?

Cine dintre voi, femei, aţi învăţat un animal sălbatic, să spunem gazela, să alerge ca o măreaţă dansatoare, de parcă ar fi fost născută cu aripi? Cine dintre voi a învăţat-o cum să dea naştere puiului ei? Şi cine dintre voi a şoptit în urechea puiului să stea nemişcat ca o piatră?

Şi cine i-a dat înţelepciunea de a nu avea miros? Cine dintre voi a făcut asta?

Dar acestea sunt lucruri pe care cei mai mulţi dintre voi nu le ştiţi, pentru că trăiţi într-o junglă competitivă şi concretă, iar tot ce este în acea junglă sunt carnivorele, lucruri întunecate. Atât de departe aţi ajuns voi pe calea de graţie numita viaţă. Ei, dar asta este doar o bucăţică din frumuseţea acestei vieţi. Fiecare dintre voi aţi suflat viaţă în minunatele forme apoase şi creative, numite celule. Voi le-aţi dat un patern. Voi aţi suflat în celule paternul destinului. Ştiţi cum aţi făcut asta? Prin a simţi cu Existenţa, captând cu sufletul, simţi acel ceva întru viaţa.

Ştiaţi că o singură celulă posedă paternul întregului? Ştiţi că fiecare viaţă are paternul întregului? Că se poate clona o dublură doar dintr-o singură celulă?

Acum, să sufli viaţă în ceea ce ai creat prin a-l simţi întru existenţă, acea respiraţie nu este o respiraţie ordinară, ca cea prin care trăiţi. A insufla viaţă, înseamnă a da un patern de destin. Voi le-aţi dat inteligenta de a continua la nesfârşit, de a exista veşnic. Sună absurd? Nu. Şi ar mai fi mult la această poveste. Am să vă trimit un

mesager care să umple spaţiile goale, pentru care nu sunt cuvinte. Aşa să fie.

LA ÎNCEPUT A FOST VOIDUL ŞI VOIDUL S-A CONTEMPALT PE SINE

Dacă sunteţi obosiţi de viaţa voastră în bazarul în care trăiţi, de toate venirile şi plecările, de mirosuri şi de toate frumuseţile din jur, mergeţi afară într-un miez de noapte şi priviţi stelele. Căutaţi una grozavă, care atârnă ca o bijuterie. Priviţi-o, este cu mult mai mare decât cele din jur, dar nu atât de mare că să ia lumina lor. Şi nu atât de mare ca să strice cu lumina ei aspectul fundalului sau fundamentalul Void care dă strălucitoarelor stele preţioasa lor existenţă. Priviţi minunata voastră stea. Dacă vă uitaţi mai spre vest, veţi vedea luna argintie, atârnând minunat acolo. Acum priviţi la stea, priviţi la lună şi priviţi orizontul. Priviţi orizontul – vedeţi dacă puteţi vedea Voidul nopţii, cât de departe puteţi ajunge cu privirea.

Solitar master, atât de mic, micuţ, infinit de mic în lumea ta, du-te afară şi priveşte acest vast regat, care a trăit ani fără număr. Priveşte stelele, cât de minunate sunt. Nu scot o vorbă. Ele nu alungă omul, nu condamnă omul. Ele doar se exprimă perfect. Ce puternice sunt. Ele sunt acolo ca să-ţi amintească amintiri uitate despre originea ta ancestrală, despre puterea ta şi despre cât de mic crezi că eşti.

Priveşte steaua, cât de măreaţă este. Acum închide ochii, nu o mai vezi. Ai putere asupra stelei, pentru că o poţi face să dispară cu o clipire. Dar când deschizi ochii, o găseşti acolo în cer aşteptând s-o priveşti din nou. Şi vă aşteptă încă poate zece ani, ca să vii din nou şi s-o priveşti. Ele sunt foarte răbdătoare.

Dar un master care câştigă din asta, care cântăreşte, se uita pe cer şi doreşte să fie acolo, chiar acolo, căci acolo este linişte, nu sunt voci, este lumina. Este viaţa din belşug. Este strălucire din belşug. Şi undeva, acolo este Dumnezeu iar el vrea să ajungă acolo. Omul vrea să urce la stele. De ce? Ca să lase în urmă mocirla, bazarul şi condamnarea, şi toată micimea pe care o simte, în urmă.

Cine ştie că sunteţi Dumnezei? Cui îi pasă? Cine ştie că sunteţi Cristi? Chiar le pasă? merită să fiţi ceea ce sunteţi acum? Puteţi fi bijuteria minunată şi strălucitoare şi totuşi să nu umbriţi stelele mai mici, care au şi ele viaţa lor? sau chiar să devii atât de mare cât Voidul? Cui îi pasă? Omului care priveşte stelele îi pasă.

Omul şi-a găsit un bolovan şi s-a aşezat pe el cu coatele pe genunchi şi bărbia sprijinită în palmă. Singuratec, şi-a şters o lacrimă pe obraz – el era ţinut departe de strălucitoarele stele, de luna de argint şi de noaptea veşnică. pentru un anume motiv el era prins aici. El nu ştia că pentru a deveni grandios trebuie să fii întâi adus la micime. Când omul este pus jos de sabie sau intimidarea altora ori sălbatica mişcare a cerului, îşi realizează micimea şi numai după aceea el începe să contempleze la măreţia sa. O nouă lacrimă se prelinge şi vântul o usucă, iar el priveşte din nou în noaptea adâncă şi întreabă: „Eu de cine aparţin? Ce sunt eu faţă de tine, care eşti atât de grandioasă şi permanentă şi atât de răbdătoare? Care este importanţa pe care o merit în împărăţia ta. Văd oameni mari şi mici privindu-te. Tu îmi permiţi şi mie, care sunt insignifiant să privesc măreţia şi graţia ta, frumuseţea şi misterul tău la fel ca şi altora din trecut care erau oameni grandioşi. Cine eşti tu? Şi minunata bijuterie aruncă o rază şi mai sclipitoare, iar omul capătă speranţă.

Se lasă pe spate şi continuă să privească. Curând apare şi încântătoarea lună. O, minunat master, nu-ţi mai cunoşti valoarea în toată această măreţie. Fii pe pace. Lasă-mă să-ţi arăt cine eşti în lumea asta de maimuţăreli şi tentaţii în care trăieşti. Ce este adâncimea? Ce este înălţimea? Ce sunt toate speciile care există într-o masă înconjurată de gândul eternităţii, de adâncimile lui. Acum, gând care consumă Voidul care întotdeauna a fost şi întotdeauna va fi?

CREAŢIA, ARTA CONTEMPLĂRII ŞI A DEVENIRII

Dumnezeu a devenit extins din gând în lumină, în

eminenţa sunetului. Din mişcarea lui Acum în eternitate aţi apărut voi, unul câte unul. Gândul nu are diviziuni de electrum, dar este cel care scade frecvenţa lui în materie – lumina fiind un fiu material al divinului Tată – continuării din sine toate diviziunile electrumu-ului. Fiecare lumină ce a apărut în frumuseţe manifestată (a fost matreializată), a purtat în sine creaţia marelui gând în existenţă să, în fiinţa sa, în lumina sa unică, în sunetul luminii.

Lumina a privit gândul şi a devenit gând. Şi Dumnezeul fiinţei voastre, născut în lumină a creat pentru sine ceea ce se cheamă Domnul fiinţei voastre, numit memorie, gândul contemplativ, care a fost dat fiului de către Tată, ca fiul să aibă şi el ceea ce Tatăl are, Domnul Dumnezeu al fiinţei voastre. Şi iată, fiecare entitate şi-a început desfăşurarea prin mişcarea gândului, divinul Tată, forţa vitală. Şi în timp ce viaţa unduia calea Existenţei în eternitate, lumina Sa s-a separat şi a stat ca o masivă coloana în ceruri. Şi când lumina a apărut, iată că a mai apărut una şi încă una. Din fiecare fragment de lumină a mai apărut una şi încă una. Şi toate au stat ca nişte sentinele ce păzesc perimetrele eternităţii, a ceea ce se numeşte gând au privit marele gând şi au iubit marele gând, căci el era creatorul lor. Iar gândul a privit lumina şi iată în lumină el devine şi esenţa lui va fi cu ea (lumina) pentru veşnicie. Acesta este…

„La început a fost Cuvântul – nu-i adevărat – şi Cuvântul a fost cu Dumnezeu” – şi cu omul. La început a fost gândul şi gândul a fost întotdeauna cu omul pentru că omul este gândul. După ce sentinelele de lumină s-au aliniat pe magistrala eternităţii şi mişcarea sunetului a devenit tunet în centrul lui Acum al lor, iată, fiecare coloană de lumină, posedând puterea sfântului gând condensat în puterea fiinţei sale. a devenit fiecare **Sursă/gând**. **Dumnezeu/gând**.

„Lumină şi culoare”. Nu există culoare. Culoarea a fost creată de marea lumină, care nu este nici albă, nici pură, nici invizibilă. Ea este, atât.

Şi iată, fiecare sentinelă de lumină, a început să

creeze ea însăşi, prin acelaşi proces în care ea s-a născut, şi s-a extins. Când coloana a devenit extinderea sa proprie, a creat alta şi alta, conţinu. Sentinelele de lumină au continuat gândul numit „Acum” în vibraţie, cântec şi înţeles. Şi lumina a strălucit veşnic, dar nu s-a mişcat, căci unde să se ducă, dacă niciodată nu se sfârşeşte (este nelimitată) în postura ei briliantă. Toate luminile erau în Void, fiecare strălucind acolo unde fusese creată. Dar iată că prima sentinelă s-a extins şi a devenit un mic univers, apoi alta sentinelă a adăugat prin creaţia ei la Void, toate au adăugat la Void, căci fiecare, devenind ea însăşi (duplicându-se), au început să se extindă.

MUZICA SFERELOR

Gândul este sunetul care nu se aude şi totuşi este toate sunetele. Lumina, primul corp al gândului, vibrează şi emite sunet. Când lucrurile vibrează la diferite frecvenţe şi apare lumina, fiecare culoare, frecvenţă, are un sunet. Cei care vin pe pământ şi sunt posedaţi de un sunet, sau o melodie şi încearcă cu ardoare să o redea cu instrumente, îşi amintesc de sunetele sferei cereşti.

Acesta este singurul plan în care nu puteţi auzi muzica luminii. Această muzica începe ca un murmur şi pe măsură ce lumina se schimbă şi evoluează (spre vârful piramidei), devine mai mare ca şi frecvenţă de vibraţie, iar lumina mai blândă.

Deci lumina evoluează şi devine mai mult şi se manifestă prin gând, cuvânt, acţiune. Sunetele sunt mai joase, se crează moment cu moment tonuri noi şi culmi noi de lumină, alcătuind muzica lui Dumnezeu pe diverse planur. Şi toată muzica înseamnă iubire.

În acest plan sunt călători din alte planuri. Ei vin din vaste împăraţii, unde ei sunt domni suverani, şi fiecare gând al lor emană muzică din fiinţele lor.

Sunetul are miros – dulce. Culorile au miros – variat, toate sunt minunate. Dacă lumina este de cel mai pur alb, sunetul ei are aşa un ton, încât nu se aude, căci ea cântă în gând. Dar în lumina albă sunt culorile curcubeului, care sunt toate culorile existente pe acest plan. Fiecare

diviziune de culori emanează aşa o lumină şi un sunet, încât atunci când sunt împreună sunt ca nişte flori. Este minunat. Imaginaţi-vă o floare. Rrădăcina din pământ ar avea un ton foarte înalt. Partea de jos a tulpinii ar avea culoare pală şi sunet înalt, murmurat, pe măsură ce devine verde, sunetul devine mai puternic, iar acolo unde ar fi bobocul, sunetul devine o multitudine de tonuri şi culori schimbătoare. Şi pe măsură ce bobocul înfloreşte, fiecare mişcare a petalelor, fiecare petală, fiecare venă, toate emit sunete simultan şi armonios, care se combină cu cele ale tulpinii şi rădăcinii. Şi fiecare plan are flori. Iar cerul, entitate, este extraordinar în existenţa sa, căci sunt munţi, câmpii şi văi, care toate emit sunete – viaţa rezonând în frumuseţea ei deplină.

Instrumentul care ar scoate sunetele cele mai apropiate ar fi harpa în toate corzile ei. Lumina este sunet, dar sunetul este născut din lumină în înţelesul ei vibratoriu. Pe acest plan muzica cerească este de nedefinit. Omul încearcă să redea vocal şi instrumental, să recreeze muzica pe care şi-o aminteşte şi la care corpul lui vibrează.

Deci, entitate, muzica este limbajul universal, căci toţi cei care o aud, devin comunicativi unul cu altul. În esenţă muzica este sunetul vieţii şi a lui Dumnezeu.

APARIŢIA SISTEMELOR SOLARE

Apoi au apărut universurile şi galaxiile, fiecare în sfera ei. Şi pe măsură ce creaţia evolua, sorii erau aşezaţi pe orbitele lor din centrul universurilor, iar ceea ce dădea lumină, nu emitea căldură, era doar lumina. Lumina ce stă în centrul universului vostru a fost creată pentru a da naştere la viaţă şi Dumnezeilor individuali la începuturile lor. Câte un soare a fost aşezat în centrul fiecărui univers, căci soarele, cum îl numiţi voi, Ra cum îl numesc eu, emite particule de lumină, aminteşte de începutul a toate – gândul. Emană viaţă din fiinţa lui. Şi iată, din marele soare au apărut copii lui, unul câte unul. Uite că s-a născut primul copil şi a crescut în masă, s-a făcut minunată, dar într-o zi a explodat. Aceasta s-a întâmplat în partea de nord a acestei regiuni (universul nostru), iar în acel loc a

rămas o mare rană.

Prima planetă a apărut în primul ei leagăn (orbita) şi s-a numit Malina, minunata creaţie a soarelui mamă. Şi copilul a început să se dividă pe sine şi a crescut mare, tot mai mare. Pe o orbită mai mare, în afara orbitei-leagăn, a apărut ceea ce voi numiţi Mercur. Malina era ca un copil – masă, structură materială a unui copil nu este niciodată configurată până ce sufletul nu se aşază în interior şi Spiritul vine şi el. Sentinelele, Dumnezeii, şi-au aşezat fiinţele lor minunate pe planul Malinei, iar acolo, au devenit element co-creator alături de Tatăl, care le dăduse lor existenta.

Şi aşa a început viaţa aici. Şi pe măsură ce toţi (sentinelele) deveneau mai mari şi mai mari, fiecare devenea individual (deosebit) în fiinţa lui, după felul de gândire. Şi fiecare Dumnezeu devenea profunzimea creaţiei sale, aceste forme de lumină deveneau obiect direct al creativităţii lor. Toţi erau minunaţi, căci nu există gândire urâtă sau rea. Ei erau întruparea luminii şi treptat au devenit similari cu ceea ce sunteţi voi acum, numai ca mai mari, în decursul unui moment, sau un mileniu, cum spuneţi voi. Atunci Malina nu avea mări sau oceane, nu era nevoie de ele. Avea doar ceea ce ar fi partea gazoasă a pâmâântului. Din fiecare Dumnezeu, a fost creat un altul în scopul expansiunii. Şi fiecare Dumnezeu, a luat ceea ce se cheamă elemente de spaţiu şi a început să creeze.

Mălina nu avea oceane, dar avea uriaşi munţi şi văi. Mulţi Dumnezei care voiau să fie mai aproape de soare, au creat munţii, iar cei care voiau mai multă pace au creat văile, şi fiecare s-a dus la creaţia lui şi a continuat să creeze.

Nu exista moment în care Dumnezeu să nu creeze. Câta vreme Sursa, tunetul, expansiunea gândului este veşnică, atunci mintea lui Dumnezeu este în continuă mişcare columnele-sentinele continuau să creeze, căci gândul nu poate fi oprit în loc. Dacă se uitau şi vedeau, aceea devenea.

CREATIVITATEA PUSĂ LA ÎNTRECERE ŞI ATACATĂ

Ceea ce voi numiţi piatră, fusese creată lucitoare, ca să se potrivească cu strălucirea creatorilor, este ceea ce voi numiţi marmură. Ei au luat substanţa gândului şi a planetei, microsubstanţe le-au amestecat ca să se asemene cu fiinţele lor şi au decorat Malina. Totul era alb. Munţii nu erau întunecaţi sau luminoşi erau albi pentru că reflectau pe Dumnezeul care îi crease. Toate lucrurile de pe Malina, munţii şi văile reflectau frumuseţea Dumnezeului coloană. La un moment dat, unul a gândit că ar putea crea ceva deosebit şi a creat marmura roz, dintr-o vibraţie nouă. Pe măsură ce ei realizau gândul ca expansiune a lor, creaţia devenea tot mai absolută. Ceea ce voi numiţi Partenon, templul, a fost făcut după modelul creaţiilor de pe Malina. Coloanele templului reprezintă sentinelele de lumină, Dumnezeii. Pe Malina fuseseră create temple cu acoperişuri de marmură rezemate pe măreţi pilari (sau piloni) de marmură, toţi albi ca zăpada. Şi văzând relaţia directă dintre ei şi creaţia lor solidificată în masă, au învăţat să creeze mai bine.

Totul era creat din lumină şi culorile erau din lumină, nu ca cele din planul vostru. Erau frumuseţi de lumină.

Unul a creat iarba – când călcau pe ea, schimba tonuri de lumină. Altul a creat copacul. Iar cel care crease iarba, s-a uitat la copac şi a văzut ca ceea ce crease celălalt era mai măreţ şi atunci el a creat un copac mai înalt, dar celălalt a creat un copac şi mai înalt, apoi primul a creat doi copaci. Iar celălalt, când a văzut cei doi copaci, a creat o mulţime de copaci şi mai înalţi. Atunci celelălt a creat o prăpastie în care au căzut copacii.

Pe munte, minunatele entităţi, care îşi puseseră fiinţele sentinele în minunate creaţii, au devenit atât de ocupate de creaţiile lor, încât nu au mai dorit să viziteze soarele. Ei au creat atât de multe structuri, încât nu mai rămăsese loc liber.

Dumnezeul care crease marmura roz era atât de încântat de creaţia lui, încât a dorit să construiască un templu cu minunata piatră, dar nu mai era loc şi el nu voia să se ducă în vale, acolo unde se prăbuşeau copacii. Voia

să creeze pe munte, dar nu mai era loc pentru energia lui. A devenit furios şi iată, un fulger de lumină s-a născut din furia lui.

Furia a devenit un gând colectiv şi s-a născut emoţia.

Un templu care i se părea plictisitor şi a devenit ţinta gândului său. Şi spre ciuda celorlalţi, a prăbuşit templul. Ceilalţi se uitau cu uimire – şi uimirea a fost creată. În timp ce ei erau uimiţi, un fulger i-a lovit, spre şi mai mare uimirea lor, iar ei au devenit şocaţi. Cu cât mai uimiţi stăteau, cu atât mai multe fulgere îi loveau. Curând s-au adunat împreună şi au dispărut, iar cel care dărmase templul, a pus în loc templul său… Ceilalţi îl priveau şi deveneau nemulţumiţi, căci credeau că Sursa, Tatăl, nu îi învăţase şi pe ei asta. S-au adunat şi s-au dus la cel care crease fulgerul şi l-au întrebat: „Ce nouă creaţie a fost aceea cu care ne-ai lovit?” Iar el le-a răspuns că ei nu-i lăsaseră loc pentru creaţia lui măreaţa şi el nu înţelesese de ce. Atunci ei au spus: „Ai distrus templul nostru şi l-ai ridicat pe al tău. Nu ştii că nu poţi face asta? Şi totuşi ai făcut-o”. Dar cel care crease templul roz, a fost foarte mulţumit, căci acum ştia că poate obţine ce vrea folosind fulgerul.

Aceasta i-a făcut pe ceilalţi să le fie frică căci nu au învăţat nimic din asta. S-au dus la creaţiile lor şi au început să le păzească, gravitând în jurul lor. Dar iată că un templu nu mai era de ajuns, el voia să aibă mai multe. Şi unul câte unul, el a distrus templele, pe care ceilalţi nu ştiau cum să le păzească, până s-a ajuns la ultimul, care era cel mai mic. Şi acesta a fost doborât, dar Dumnezeul care îl construise deveni furios şi iată că emise un fulger care lovi atacatorul. Acesta lovi înapoi, curând toţi începură sa emită fulgere şi să se lovească unii pe alţii.

Astfel tot ce era pe Mălina începu să fie distrus.

Competitivitatea şi puterea Dumnezeilor era mare. Vedeţi, să fii martor la o atitudine, înseamnă să o contemplezi, iar apoi devii acea atitudine. Toţi au devenit furioşi. Şi curând creaţiile furiei au devenit măreţe. Toţi erau cuprinşi în bătălie în afară de câţiva care erau în altă

parte ocupaţi cu alte creaţii în univers. Ei au privit bătălia şi distrugerea Malinei.

Şi pe cât de repede se făcuseră creaţiile, pe atât de repede fuseseră distruse. Acesta a fost marele război al Dumnezeilor.

Credeţi că sună puţin hilar? Poate, dar vedeţi, atunci ei nu mureau. Vor învaţă mai târziu despre moarte, dar atunci încă nu era cunoscută. Ei au creat fertilitatea loviturii fatale – copilul secolelor şi mileniilor care vor veni – Dumnezeu împotriva altui Dumnezeu şi chiar moartea. Ei nu au murit, s-au războit doar, şi războiul a durat, după cum socotiţi voi timpul, două milioane de ani.

TRISTEŢEA DISTRUGERII

Şi distrugerea Malinei a devenit o certitudine. Între zeii care priveau, era o entitate minunată, care se numea Zeiţa Turturea. (Dove). Ea a început să suspine pentru distrugerea a ceea ce ea iubea şi a creat o lacrimă.

Zeiţa Turturea suspina, în drăgălăşenia ei pentru casa distrusă, pentru distrugerea copilului luminii. Aşa a creat tristeţea. Şi când o lacrimă cădea din ochii ei de lumină, pe loc se cristaliza. Oriunde plângea, cădeau cristale. Dumnezeii nu ştiau ce înseamnă plânsul, nu ştiau ce înseamnă jalea. Să vă spun eu ce este. Fulgerele de lumină izvorâte din furie, pot nivela totul, dar un suspin, ce poate nivela? (dărâma).

Zeiţa a suspinat un cântec către Tatăl, iar cântecul ei a fost un cântec de tristeţe şi lumină. A rugat Sursa să oprească distrugerea, căci durerea era acum adâncă. Şi ea jelea pentru viitoarele dureri, căci durerea fusese de acum creată. Cântecul ei a dus mai departe vestea ca locurile ei erau distruse, toate creaţiile erau distruse şi această distrugere era mai mare decât ea în propria-i lumină, putea suporta.

Aţi auzit vreodată o femeie plângând cu glas tare? Vibrează distrugere, străpunge sufletul bărbatului, devine o uriaşă fantomă. Ce poate fi creat atât de trist încât puterea tristeţii să atingă sufletul unui gând? Zeiţa

Turturea a fost o femeie care plângea din cauza distrugerii, iar cântecul ei a căzut pe fulgerele bătăliei.

Ea a oprit distrugerea pentru că atunci când ei au auzit cântecul şi plânsul ei, teribilul plâns, au oprit bătălia şi s-au întors să privească marea coloana de lumina care plângea. Cântecul ei a ajuns în vale şi valea a început să se cutremure, a pătruns în măruntaiele munţilor şi munţii s-au zdruncinat şi s-au prăbuşit. Minunatul alb devenise o mare a distrugerii.

Şi în timp ce Dumnezeii războinici o priveau însăşi fundaţia gândului lor se prăbuşea. Cântecul ei înainta şi pătrunse chiar în miezul Malinei, producând explozia planetei, într-un tunet uriaş.

Şi iată, întâiul copil al soarelui nu mai era. Lumina marelui soare central s-a întins în nefericirea lui ca să culeagă rămăşiţele şi a plâns pentru copilul lui. Buna mamă care şi-a iubit copilul, a cules corpul lui frânt şi l-a adus din nou la sufletul ei îndurerat.

Zeiţa Turturea şi ceilalţi care erau cu ea, s-au ridicat într-un gând şi au plecat spre cel mai îndepărtat loc din univers, unde au creat din nou din lumina lor, dar această creaţie a fost recrearea unui gând şi nu a avut valoare, deci nu a creat viaţa.

Dar, iată din mama soare, un nou copil apare, şi de îndată ce apare este atras spre cel mai îndepărtat loc din univers acolo unde era zeiţa Turturea şi este planeta pe care voi o numiţi Pluto. Acolo zeiţa Turturea şi cei care erau cu ea, şi-au început creaţiile în pace. Ei sunt acum pe planeta care este opusă cu Pământul de cealaltă parte a soarelui şi pe care voi o veţi descoperi înainte de sfârşitul acestui secol.

Deci, primul copil al mamei soare, a fost planeta tristeţii, niciun Dumnezeu nu a putut s-o aibă, pentru că a explodat – era mai măreaţa decât soarele şi s-a numit Mălina.

TERA, NAŞTEREA UNEI SPERANŢE

Şi mama soare a născut unul după altul copiii ei.

Dumnezeii-coloane îi priveau şi nu le plăcea niciunul, niciunul nu era perfect, până, iată, ca cel mai mic copil îşi făcu apariţia. Mama soare îşi ridică capul şi privi la noul ei născut, atunci lumina ei deveni mai mică. Noul copil era înconjurat de un strat apos de vapori. Dumnezeii l-au privit şi au văzut în el asemănarea cu ceea ce a fost Mălina. Soarele a pus copilul pe orbita lui, căci acest micuţ era perfect. Dumnezeii au privit din nou la copil şi au văzut că suprafaţa lui era moale, pliabilă şi schimbătoare, iar stratul care îl înconjura lua toată lumina de la mama soare şi o distribuia egal pe toată suprafaţa sa şi treptat, au început să creeze ceea ce creaseră şi pe Malina. Şi iată că prima iarbă apăru, apoi alte plante. Aici era ceea ce se cheamă lumină oxigenată, care avea toate particulele necesare vieţii în plan tridimensional.

Deci iată că primul Dumnezeu a creat iarba, era verde, dar nu de lumină strălucitoare, ci verde închis, o culoare cum Zeul nu mai văzuse. Zeul era jubilant. Copilul acesta era minunat în felul în care producea creaţia lor. Un alt Zeu a venit şi a produs o plantă, care avea aceeaşi culoare cu iarba. Un altul a venit şi a creat aceeaşi plantă, dar cu frunza despicată. Şi ei au creat plantele din nou şi din nou. Apoi a mai venit un Zeu care a creat ceea ce se cheamă un animal.

Era minunat, doar că nu se mişca. Atunci Zeul a devenit o parte din acest animal, i-a suflat din viaţa lui, din spiritul şi sufletul lui şi iată că animalul a venit la viaţă. Organele animalului nu erau făcute să digere lumină sau gândul, ele aveau nevoie de substanţă, deci el a mâncat toate plantele. În curând a rămas doar el. Plantele au fost create din nou şi el le-a mâncat din nou, ei au creat mai multe plante, dar animalul le-a mânact pe toate, iar cel care crease animalul creat noi animale.

Aceasta devenise o problemă mare pentru creatorii de plante, căci nu dovedeau să creeze pe măsura foamei animalelor. Deci trebuiau să facă ceva. Zeul care crease animalul, a devenit animalul, că să-l facă mobil, deci şi ei puteau face ceva de genul acesta, pentru ca creaţia lor să

dăinuie. Atunci Zeul a devenit plantă şi a aşezat în plantă un gând de permanenţă. Acest gând a devenit sămânţă. Animalul a venit şi a mâncat planta, dar sămânţa ei a trecut prin tubul lui digestiv şi a ieşit afara în ceea ce se cheamă excremente. Acolo sămânţa a început să crească din nou. Zeul jubila. Şi ceilalţi creatori de plante au făcut la fel şi iată că animalele mâncau plantele şi ele creşteau din nou.

Şi fiecare zeu, a creat seminţe mai deosebite şi mai frumoase sau mai delicate, deosebite unele de altele şi cât mai perfecte, aşa încât creaţiile lor să nu mai fie distruse vreodată.

Minunata mamă soare dădea acestei lumi lumina ce înconjura planeta în totalitate, Pământul nu cunoştea întuneric. Era lumină continuă distribuită egal pe toată suprafaţa de stratul de nori. Şi temperatura era constanta şi egală. Zeii creau lucruri din ce în ce mai frumoase şi mai trainice şi nu îşi mai distrugeau unul altuia creaţiile, ci se străduiau să le facă pe ale lor cât mai unice.

EVOLUŢIA REGNULUI ANIMAL ŞI VEGETAL

Animale au fost create şi curând erau mai multe animale decât plante. Animalele începuseră să flămânzească. Atunci un Zeu, a creat un animal care să mănânce animale. Deci Zeul a intrat într-un animal şi a stat acolo până ce animalului i s-a făcut foame şi s-a repezit şi a înghiţit un alt animal. Amintiţi-vă că animalele nu aveau seminţe prin care să se reproducă, deci treptat au început să dispară.

Zeii care le creaseră priveau dispariţia lor cu uimire. Animalul care se hrănea cu animale, devenea mai mare şi mai mare pe măsură ce mânca, dar la un moment dat a rămas fără mâncare şi plantele nu-i plăceau. Aşa, plantele au început să înflorească şi să se înmulţească, iar animalul murea de foame. Zeul care crease primele animale, a creat din nou altele, dar au fost mâncate din nou.

Deci Zeul trebuia să facă ceva. A creat din nou animalul său, dar de data aceasta i-a creat un organ, care

era controlat de alte două, glandele, care să stimuleze sămânţa, doar că nu era o cale pentru sămânţă să producă un nou animal, aşa cum se întâmpla cu cea a plantelor. Zeul a creat atunci un ou, în care era o sămânţa fertilă. Animalul depunea oul în pământul fertil şi un nou aminal apărea. Şi iată ca o nouă şi unică idee s-a născut, deocamdată în formă primitivă. Zeul a fost foarte încântat de această noua creaţie.

Dar din ouă ieşeau animale identice. El privi la minunata şi bogata floră şi din nou la animalele lui identice. Iar animalul mare a venit din nou şi înghiţea cu lăcomie animalele lui, iar creatorul lui era încântat. Zeul care a creat primul animal (erbivor) a studiat monstrul şi a început o nouă creaţie. A privit gura monstrului şi a creat una mai mare a privit trupul şi nu i s-a părut prea înţelept construit, aşa că a creat un corp foarte mare picioare solide, care să aibă putere asupra celuilalt animal şi o coadă mare pentru echilibru. Aşa a apărut cel mai monstruos şi cel mai dezgustător animal.

Zeul a intrat în el, i-a dat suflarea lui, sufletul şi Spiritul, şi calitatea de a devora. Animalul a început să devoreze, apoi se se bată cu celălalt carnivor şi aşa s-a născut războiul între creaţii. Era o bătălie pentru supravieţuire. Zeul a văzut curând dispariţia animalelor sale şi ineficienţa înmulţirii lor prin ouă care puteau fi mâncate de altele. Atunci a creat un altul, care avea formă individualizată şi era mai mic, în care el a pus sămânţa. În cel mai mare a a pus sămânţa şi glandele, şi cele două animale vor fi parteneri prin copulare, animalele au creat un ou care a fost îngropat de animalul mai mic, iar când a apărut copilul, el era minunat şi era diferit avea mai mulţi dinţi, era mai mare, mai grozav decât amândoi părinţii.

Alţi Zei au făcut creaţiile lor după acelaşi patern şi fiecare voia unicitate, era o întreere de creaţii. Tunetele şi fulgerele de pe Malina nu au fost uitate, deci zeii nu au mai îndrăznit să se bată ca acolo, dar au făcut asta prin creaţiile lor. Au creat animale tot mai mari şi mai monstruoase. Au creat un război sângeros.

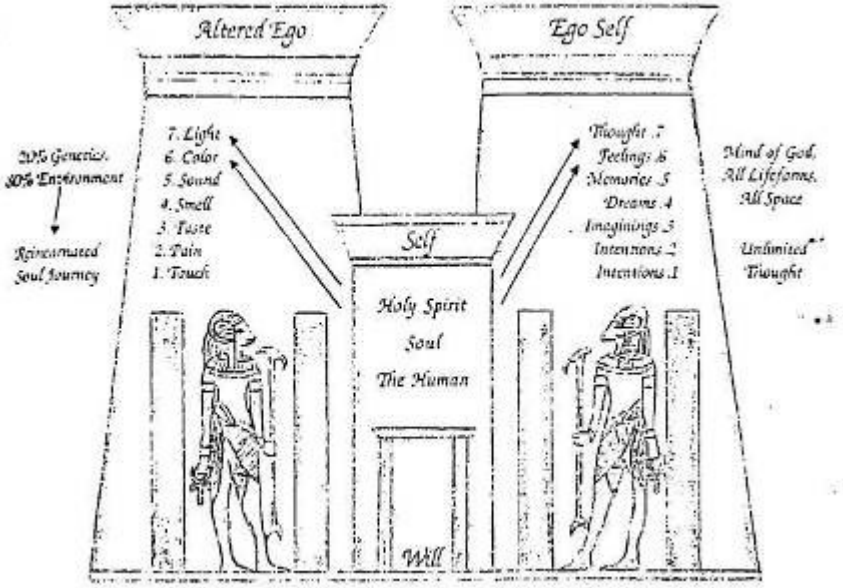

CAPITOLUL 3

CĂDEREA ZEILOR

„Pentru ca să faceţi ultima cădere, a trebuit să cădeţi într-un corp care vibrează la aceeaşi frecventă cu trandafirul. În acest fel puteaţi gusta fructul înţelegeţi?

Puteaţi vedea albastrul azuriu, puteaţi simţi şi îmbrăţişa o altă fiinţă.

Deci asta aţi făcut”.

Ramtha

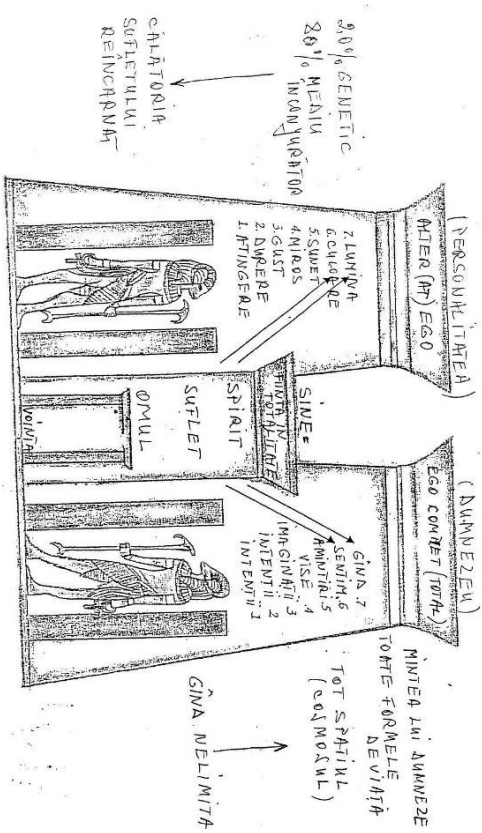

DUMNEZEI NĂSCUŢI CU CHIP UMAN

COMENTARIU LA CAPITOLUL 3

Evoluţia lentă a speciilor în efortul lor de a se adapta la variatele condiţii de mediu observată de ştiinţă, pare să nu prea lase loc pentru Dumnezeul creator prezentat în cartea Genezei. Şi totuşi teoriile ştiinţifice nu ştiu care a fost punctul de start în acest proces şi care este inteligenţa organizată care continuă să ghideze.

Dumnezeul Genezei crează şi prin puterea sabiei sale, se întâmplă: „Deci, după aceea Dumnezeu a spus: „Să fie lumina. Şi s-a făcut lumina”. Un alt element important este acţiunea de a vedea şi a numi, ori de a contempla şi defini produsul final al creaţiei. Dumnezeu a v [zut ce bine

a fost şi Dumnezeu a numit lumina zi şi întunericul l-a numit noapte”.} n sfârşit, o izbitoare caracteristică a poveştii, care are paralele cu alte diferite tradiţii, este diviziunea actului creaţiei în 7 părţi sau unităţi.

În această poveste, creaţia este adusă la viaţă şi definită prin puterea gândului exprimată în cuvinte şi puterea reflecţiei sau contemplaţiei. Aceasta este important pentru că interpretarea tradiţională a poveştii, care asuma o intrinsecă separare între Dumnezeu şi univers, poate să nu fie intenţia originală aflată în spatele elementelor cheie, care a supravieţuit în versiunea pe care o avem astăzi.

Aşa cum am spus mai înainte, cu ajutorul lui Ramtha şi a expunerii sale asupra originii şi evoluţiei universului, ar putea începe să se extindă un context mai potrivit pentru interpretarea acestor elemente cheie.

Am studiat în capitolele anterioare că existenţa întreagă îşi are originea în actul contemplării care produce gând, o dinamica conştientizare, sau conştiinţă şi energie. Am mai observat ca aceste caracteristici, exprimate astăzi în termenii de libera voinţă şi abilitate de a raţiona, definesc cel mai bine natura persoanei umane. Motivul pentru care Dumnezeul din Geneză este văzut ca intrinsec diferit şi transcendent de umanitate şi de univers, este deoarece calităţile creative ale gândului şi contemplării voite prezente în umanitate, au fost ignorate şi negate intenţionat.

Limba antică hibru, probabil conţine cele mai clare şi mai apropiate interpretări ale cuvintelor „conştiinţă şi energie”. Prima carte din Torah, cartea Genezei, conţine – ca prim cuvânt, „Barashith”, care include cuvântul „Barah”. Al doilea cuvânt este chiar „Barah”, care este un verb dar şi un pronume. Ca şi pronume, la singular, înseamnă „cuvânt”, iar ca verb, se referă la acţiunea creaţiei. Această însemnătate dublă a cuvântului nu este arbitrară, mai ales dacă consideram că este folosit în cartea care tratează istoria creaţiei. Dumnezeu este înfăţişat comandând existenţa creaţiei sale şi apoi

aprobând-o ca fiind ceva foarte bun. O mare parte a misticismului evreu şi a Cabalei evreilor creştini din Evul Mediu a fost fondată pe ideea că cuvintele şi gândurile au calitate creativă şi divină. Cuvinte şi simboluri au fost centrul meditaţiilor şi au adus individul mai aproape de divin. În lumina acestor consideraţiuni, nu este greu de găsit o paralelă între conceptul de „putere creativă a cuvântului lui Dumnezeu" şi „puterea creativă a conştiinţei şi energiei conţinută în gând şi este exprimată în cuvânt". O importantă diferenţă între aceste concepte, este că singura dată când cuvântul are putere creatoare este atunci când este rostit de Dumnezeu şi nu de om.

Cu alte cuvinte este considerat un atribut divin. În înţelegerea lui Ramtha, puterea creatoare a cuvântului este pentru toată lumea, numai ca noi am uitat divinitatea noastră, la fel ca şi fundaţia liberei noastre voinţe.

„Deci dacă definiţia lui Dumnezeu este – ceea ce vine la definiţia voastră – este că voi sunteţi conştiinţă şi energie, indiferent ce voinţa voastră luminează. Şi de ce şapte sigilii? Pentru că voinţa noastră poate lucra în oricare din aceste planuri. Iar corpul este o copie absolută a ceea ce se cheamă şapte împărăţii – ca înăuntru şi în afară, ca deasupra şi dedesubt – şi ceea ce dă viabilitate acestor împărăţii, raţiunea de a fi, sunt voinţa şi alegerea noastră. Aceasta este tot şi acesta este totul. Acesta este totul.

Conştiinţa şi energia sunt legea intrinsecă – singura lege, dacă vreţi s-o numiţi aşa – care este în acţiune. Şi este nelimitată. Singura lege, dacă vrem s-o numim aşa, este că voinţa voastră este absolut liberă".

Legea conştiinţei şi energiei este mereu activă în persoană, chiar dacă nu întotdeauna este aparentă, în funcţie de nivelul de conştientizare al individului, Ramtha explică că oamenii nu sunt de obicei conştienţi de adevărata direcţie a intenţiei şi concentraţiei lor, ceea ce îi face să creadă că dorinţa lor nu se manifestă. Pe de altă parte cei care măiestresc condiţia umană şi devin iluminaţi, învaţă să devină conştienţi şi să direcţioneze

voinţa cu intenţie, pentru a-şi crea propriile vieţi.

„Până ce nu veţi înţelege că conştiinţa şi energia crează realitatea veţi avea mereu propoziţii cu dar de ce nu pot, este prea greu, nereuşită, lipsă. Veţi avea întotdeauna toate acestea. Şi vă miraţi de ce conştiinţa şi energia crează obiecţiile voastre.

Conştiinţa nu are legi, orice ar fi, este lege. Şi asta este legea, a face cunoscut necunoscutul. Are liberă alegere. Energia este slujitoarea gândurilor. Este ceea ce colapsează lumea subatomică în particule de realitate şi crează câmpuri electromagnetice care să atragă ceea ce este deja cunoscut în benzile voastre. Fiecare persoană din viaţa noastră reflectă un aspect a ceea ce suntem, şi avem acel aspect pentru împlinirea emoţiilor noastre".

În modelul de existenţă al lui Ramtha, expansiunea conştiinţei şi energiei în încercarea de a se cunoaşte pe sine, produce şapte nivele distincte, sau planuri de potenţial care sunt construite pe cunoaşterea obţinută şi încetinirea timpului, pe care apoi să fie creată experienţa.

Cosmologia lui Platon defineşte şapte diviziuni ale planului de existenţă, care emerge ca şi consecinţă a legilor geometrice, care oglindesc ordinea invizibilei şi neschimbatei realităţi primordiale.

Ramtha explică că universul fizic de materie densă aparţine celei mai lente expresii din cele şapte nivele de conştiinţă şi energie. El numeşte procesul de creaţie „călătorie în involuţie" şi „călătorie în evoluţie". Involuţia este călătoria care a produs cele şapte planuri de existenţa, iar evoluţia este călătoria de reamintire şi întoarcere înapoi, aducând perlele de înţelepciune la uniatea Punctului Zero şi Void.

Evoluţia văzută prin această perspectivă, nu are sens şi nu poate fi măsurată în parametrii timpului nostru. De exemplu, dacă comparăm sistemul nostru solar cu un atom cu număr egal de electroni în jurul nucleului, cu câte planete sunt în jurul soarelui, putem presupune că dacă pe planeta noastră este atâta diversitate de viaţă, atunci şi într-un pui din micii electroni ar putea fi tot atâta

diversitate de existenţă, chiar dacă nu o putem percepe.

Doar pentru că timpul şi viteza la dimensiunea atomului sunt atât de rapide în relaţie cu al nostru nu exclude posibilitatea că dacă am putea transfera timpul şi spaţial nostru acolo, să putem experimenta atomul ca şi un sistem solar, într-o galaxie similară cu Calea Lactee.

În egală măsură, sistemul nostru solar ar putea fi un singur atom al unei molecule într-o fiinţă atât de mare încât nu avem abilitatea de a o percepe în evoluţie.

Amestecarea materialului genetic prin actul de copulare şi variabilele de mediu, sunt răspunzătoare pentru apariţia unui organism viu superior sumei totale a progenitorilor săi. Evoluţia nu este un produs al şansei, sau un accident cum găsim în determinismul material, ci expansiune autoconştientă prin experienţă. Emoţiile care rezultă din experienţă, sunt imprimate în codul genetic. Înţelepciunea părinţilor căpătată din experienţe este transmisă urmaşilor şi serveşte ca loc de pornire pentru paradigme superioare de cunoaştere, experienţe mai mari, visate de seminţele vechii înţelepciuni.

„Ştiţi că părinţii voştri v-au făcut mai buni decât erau ei? Este pentru că fiecare emoţie umană pe care ei au avut-o vreodată s-a transferat în genele lor ca patern genetic. Deci vechea zicală pe care voi aţi moştenit-o că păcatele strămoşilor vă vizitează, nu este ceva rău, înseamnă doar limitaţie. Câţi dintre voi înţeleg? Înseamnă că voi sunteţi corpul din frica emoţională a mamei şi tăria interioară a tatălui, sau purtaţi corpul compasiunii mamei voastre şi al determinismului tatălui, dacă spatele vostru este mai drept şi mai puternic decât al tatălui, este pentru că determinarea tatălui vostru a produs o mutaţie în genele lui şi ca urmare urmaşul determinismului, va avea un spate mai drept.

Fiecare poartă corpul părinţilor, şi acesta este cu adevărat atitudinea părinţilor, înţelegeţi? De fiecare dată când aveţi o frică, acea frică afectează corpul emoţional. Acesta, în schimb, o ştampilează într-un program în ADN. De fiecare dată când aveţi o realizare, sau o dorinţă – de

fiecare dată când aţi dorit ca să aveţi un spate mai puternic, o vedere mai bună, un creier mai strălucit – de fiecare dată când aţi simţit toate acestea, a-ţi afectat generaţiile viitoare cu aceste atitudini. Aţi înţeles? Aşa să fie".

În vederea lui Ramtha, evoluţia genetică este egală cu evoluţia spirituală şi cu trezirea conştiinţei. Ştiinţa şi metafizica sunt împletite. Separarea între Dumnezeu ca şi creatorul realităţii şi realitatea însăşi, este interpretată în termenii de adevărată recunoaştere a naturii persoanei care crează realitatea şi face cunoscut necunoscutul. Ramtha împrumută termenul de Observator din fizica quantică, pentru a explica rolul conştiinţei în procesul de evluţie.

„Ştiinţa are o cale de a dovedi câte ceva din aceasta, cel puţin prin a sugera că Observatorul din noi este ceea ce face ca să reacţioneze paricolele din câmp. Mai mult, ştiinţa spune, dacă putem să o credem, că energia este în formă de unde ondulatorii, care în momentul în care sunt observate colapsează în forma solidă. Când Observatorul nu se mai uită, forma aceea solidă se desfăşoară şi începe din nou să se onduleze. Deci cine este Observatorul? Observatorul sunteţi voi. Care este realitatea? Un câmp de energie potenţială care deşi e coagulată. poate fi dizolvată şi reformată, în acordanta cu gândul, cu gândul *concentrat".*

Această interpretare a procesului de evoluţie face şi distincţia între trup minte şi Spirit. Aşază problema clasica trup/minte, într-o nouă postură de interpretare.

Povestea lui Ramtha despre evoluţia speciei umane, arată că Zeii, au dorit tot mai mult să facă parte din creaţia lor şi să poată interacţiona cu mediul înconjurător ca părţi din el şi nu numai ca imagine perfectă, gând, vântul care i-a dat viaţă.

Crearea creierului, un organ fizic capabil de a oglindi natura de bază a lui Dumnezeu gândul contemplativ – a fost esenţial pentru realizarea acestei dorinţe. Odată ce au realizat acest element, ei – noi – am fost capabili să facem

acea faimoasă cădere din cerul nostru, pe tărâmul nostru de existenţă şi să devnim fiinţe umane, Dumnezei în formă umană, încoronarea realizării pe drumul creaţiei.

„Mintea este conştiinţă sau mintea apartrine creierului? Creierul aparţine conştiinţei, sau mintea este în afara lui? Cum lucrează ele? Poate că în acest fel dacă eşti o fiinţă spirituală, atunci eşti conştiinţa care circulă în creierul care a fost construit genetic pentru tine. Iar curgerea conştiinţei este ca un ochi de lumină care face scântei. Aceste scântei se aprind numai conform cu destinul genetic, deci tot ce gândeşte creierul meu, produce fenomenul numit minte. Deci mintea este un produs al conştiinţei şi energiei care crează un gând holografic în creierul uman. Şi gândul este holografic pentru că Observatorul este cel care transformă energia în viaţă".

Competitivitatea naturii este deja prezentă în drumul creaţiei, continuat cu Dumnezeii în forma umană. Aceasta atitudine a adus cu ea teribile consecinţe de experimentat în forma umană, pentru că a cauzat separare şi uitare a divinităţii şi a puterii de a crea. Dumnezeii în formă umană au păstrat capacitatea de a manifesta gândurile şi dorinţele lor. Aceasta abilitate a cauzat manifestarea propriului lor exil în planul material, unde ei au uitat originea lor şi adevărata lor natura şi s-au identificat atât de mult cu lumea fizică, încât au perceput separarea, inegalitatea, dezechilibrul şi limitaţia.

Ultima poveste din capitolul următor este despre unul din Dumnezei care a descins în materie ca expresie umană a bărbatului şi femeii şi cum acest Dumnezeu a devenit prins în roata reîncarnării, în efortul lui de a recăpăta echilibru, aducere aminte şi a-şi recăpăta libertatea nemuririi.

DUMNEZEII AU DEVENIT IMAGINEA CREAŢIEI LOR

Cel care a creat primul animal a simţit că trebuie să se facă ordine în acest haos şi şi-a dorit să creeze ceva măreţ prin care el însuşi să fie în mijlocul creaţiilor sale ca

să le poată înţelege, să le facă mai bune.

Când Zeul s-a contemplat pe sine, aşa cum Tatăl făcuse cu mult timp în urmă, şi a imaginat un trup pentru el. Era imaginea perfectă a ceea ce i-ar fi permis să fie în mijlocul creaţiilor sale. Şi făcând asta, el a devenit imaginea.

Nimic nu poate fi în interiorul stratului apos (pătura de nori) dacă nu se compune din aceleaşi elemente ca şi ceea ce este protejat de acest strat, Pământul. Acesta este scopul înţelegerii dimensionale. Ca Zeu, el nu putea înţelege, căci nu era elementul lui, doar creatorul, şi nu putea fi în mijlocul creaţiei sale. Zeul a devenit deci imaginea lui, prin care putea înţelege creaţia şi frumuseţea ei.

Omul, o, omul, delicat a fost Zeul care a creat omul, căci delicată a fost dragostea lui pentru om. Entităţile care doreau cel mai mult să facă acesta au fost Ishum şi Yahweh (se citeşte Iahvei şi nu este Iehova)

Apele încă nu coborâseră pe Pământ. Erau în ceea ce se cheamă stratum, pentru că ceea ce se cheamă împlinirea creaţiei abia acum se definitiva. Ishum, a imaginat un trup în care a pus frumuseţea şi paloarea florilor şi animalelor deja create. Deci trupul omului era în faţa lui, iar Zeul a devenit trupul şi i-a dat suflarea lui. Şi aşa, Dumnezeul a devenit om. Într-un moment, omul a devenit o diviziune a lui Dumnezeu, creaţia lui perfectă.

Yahweh a creat şi el unul şi toţi ceilalţi au creat, căci au dorit să evolueze ei înşişi în creaţiile lui Ishum şi Yahweh. Dar nu numai ei, ci şi alţii din alte părţi ale sferei – copilul cel mai tânăr al mamei soare – au început creaţiile acolo. Aşa a fost creat omul, minunată creatură.

La început au arătat destul de grosolan, multe mai trebuiau să fie ajustate în om ca şi în mediu. Căldura era blânda peste tot, deci omul nu avea păr pe corp, doar pe cap, fiindcă trebuia protejat capul, cea mai importantă parte a trupului de eventualele zgâârieturi sau lovituri.

Pe măsură ce omul devenea mai mobil şi umbla mai mult în jur, Zeul putea să experimenteze mai multe dintre

creaţiile sale. Dar omul era steril (toţi aveau aceeaşi înfăţişare şi nu se puteau reproduce) şi la un moment dat s-a întâmplat să fie mâncat de un animal, care l-a considerat o delicatesă. La această situaţie nu se gândiseră. Omul fusese făcut suplu şi sprinten, ca prin fugă să se poată apăra, şi asta a ajutat în oarecare măsură, dar nu îndeajuns. După nu mult timp, toţi oamenii au fost mâncaţi, iar zeii continuau să producă acelaşi fel de om. Trebuie să ştiţi că la început toţi arătau la fel. Toţi Zeii folosiseră aceeaşi imagine, aşa cum şi despre animale, la început. Deci oamenii continuau să fie mâncaţi şi Zeii continuau să producă oameni care arătau exact la fel. Curând animalele au devenit populaţia dominantă.

EVOLUŢIA SPECIEI UMANE

A venit un moment în care cel care crease primul animal, s-a gândit că ar putea crea un om care să aibă mai mult din el însuşi. Aşa a apărut un om care arăta aproape ca cel din Neanderthal şi care seamănă mult cu voi. A făcut omul cu capacitate de gândire mai mare, acel om era inteligent şi înţelept, pentru că era însuşi Dumnezeu, nu era doar o parte din el. Era Dumnezeu în totalitate.

Acelaşi Dumnezeu care a creat primul animal, a creat şi primul om în care să fie el însuşi Dumnezeu divin. Cu inteligenţa lui putea găsi locuri să se ascundă de animale, putea construi adăposturi şi-a ales un ţinut în care erau animale gigante, ca să trăiască, şi curând a înţeles că poate să-şi construiască adăpost săpând în pământ, unde nimeni nu-l putea găsi.

Acest om trăia printre ceilalţi oameni care fuseseră creaţi întâi şi care erau mâncaţi şi recreaţi, dar el supravieţuia, pentru că el era Dumnezeu. Era un supravieţuitor. Devenise omul perfect. După un timp şi multe experienţe, a devenit înţelept şi s-a gândit cum să îmbunătăţească acest trup. Într-o zi, şi-a părăsit trupul, s-a dus în stratum şi a contemplat. Primele lui animale se reproduceau singure şi deveneau spectaculare în unicitatea lor dar erau mâncate de celelalte. Avea multă compasiune pentru ele, căci el devenise om.

Îi dăduse omului o inteligenţă deosebită şi o capacitate de gândire care îi permitea supravieţuirea. Şi alţii făcuseră la fel şi găseau plăcere în a fi superiori animalelor. Au învăţat să călătorească în jurul sferei. Dar într-o zi unul dintre ei, şi-a lăsat corpul mâncat de animale. Ceilalţi văzând asta au devenit fricoşi, au înţeles că puteau să se prăpădească şi ei. După ce gândi la toate acestea, Dumnezeul reveni la corpul lui.

Îl găsi minunat şi continuă să-l studieze. Îşi iubea corpul mai mult decât orice altceva, căci prin el era mai mult decât orice altceva". Te-am făcut mic şi simplu, dar prin tine eu exist, avem măreţie asupra a toate acestea". Şi Dumnezeul care crease omul, iubi omul. Dintr-odată dori să fie mai mult, dar de câte ori făcea un alt om din propria imagine, era la fel cu ceilalţi. (clonare)

Atunci Zeul făcu un alt om din imaginea lui, dar îi făcu un cuib într-un loc apărat şi ascuns şi puse un ou acolo. Celălalt om urma să pună sămânţa lui acolo.

Idealul nu a fost luat din substanţa omului. Niciodată nu a fost luat din om. A fost luat din Dumnezeu, care i-a dat imagine şi gând perfect, a formulat o nouă imagine în care s-a reflectat perfecţiunea lui proprie, (apropo de Eva creată din coasta lui Adam). A privit bărbatul creat, la frumuseţea erecţiei sale, a coapselor sale (organe genitale). Şi coapsele sale. Dumnezeu a pus în ele un gând de veşnică creaţie, sămânţa acestui minunat om va crea. Şi din gândul pus acolo, sămânţa a devenit vie şi mişcătoare.

A devenit comoară.

Celeilalte imagini a lui, îi crease un cuib şi pusese ouă, alte seminţe. Deci Dumnezeu s-a dedublat de două ori şi a creat doi oameni, unul va avea sămânţa în uter, iar celălalt va purta sămânţă în coapsele sale. Cele două ideale au fost formulate dintr-un singur Dumnezeu.

Pe copilul marelui soare, materia în cea mai joasă formă a ei a apărut printr-o sinteză perfectă a luminii. Da, maestre, sinteza luminii. Imaginea fiecărei părţi a acestui minunat trup, a fost colectată prin vizionzarea creaţiei. Fiecare organ a fost aşezat perfect în gând, iar sinteza

luminii a devenit imaginea perfectă a gândului, în formularea materiei. Structura atomică a fiecărei celule cuprinde amintirea perfectă a întregului ideal (a întregului organism uman), iar sămânţa conţine totalitatea pe care eventual o va reproduce. Baza fiecărei celule, este lumina, căci a izvorât din gând.

Cum a putut un Dumnezeu să dea înţelegerea perfectă, până la cel mai mic amănunt, ca de exemplu sistemul vascular, a cărui lungime este nemăsurabilă? Nu era nevoie, căci idealul se manifestă complet atunci când este văzut perfect. Iar acest Dumnezeu nu a făcut totul perfect de la început, el a încercat din nou şi din nou.

Dacă iei din ficatul tău câteva celule (o biopsie) şi din inima ta câteva celule vei vedea în ele lumina universală. În fiecare celula este lumină, dar emanează culori diferite şi dacă injectezi aceste celule în sângele tău, dacă inima ta este bolnavă, o micuţă celulă îşi va găsi drumul prin fluxul de sânge până la inima şi ea se va regenera la forma şi structura ei perfectă şi cu aceeaşi lumină. La fel şi ficatul. Dar este atât de mică încât îţi trebuie ochelari speciali ca să vezi aceasta inteligenţă.

Acest Dumnezeu a vizionat toate acestea prin gând perfect, căci el este gândul perfect de sinteză a luminii, el este ordinea şi dătătorul de viaţă. Oul aşezat de el în fiinţa minunată, va purta în el întreaga asemănare cu fiinţa completă. Deci din imaginea lui a fost creat omul cu uter – femeia. Fructul din uter a fost creat, au apărut sânii minunaţi pentru a hrăni, şi a apărut delicateţea şi moliciunea, ca să poată cuprinde lucrurile mici. Delicata balanţă a femeii apăruse. Dumnezeu care crease primul om, a creat acesta perfectă femeie de o perfecţiune şi mai mare.

Dumnezeu a devenit el însuşi amândoi, încărcătura negativă, prin uterul femeii şi care să vină împreună cu ceea ce se cheamă încărcătura pozitivă, bărbatul, să se unească şi să producă condiţiile necesare unei noi vieţi în câmpul magnetic de la Domnul Dumnezeul fiinţei noastre.

Unde este sufletul celor doi, unde zace el? Acest

Dumnezeu a devenit ei amândoi. Dându-le viaţă din el însuşi, el a devenit ei. Sufletul fiinţei lui, care îi fusese dat de Tatăl, Sursa, a fost împărţit şi Dumnezeu a devenit amândoi (bărbatul şi femeia).

Când Dumnezeu a privit paloarea femeii create de el, a iubit-o. Cei doi s-au privit unul pe altul, s-au văzut şi s-au iubit. Ceilalţi Dumnezei au început să creeze în acelaşi fel şi ei, şi au devenit şi ei oameni. Experienţa ca femeie şi bărbat li s-a părut minunată şi s-au divizat şi ei, devenind oameni, bărbaţi şi femei.

DELUVIUL CARE A PRODUS OCEANELE ŞI NOI CERURI

A apărut gândul că, de acum, crearea acestui plan era complet meastrită şi cucerită. Toţi erau pe acest plan, în creaţiile lor. A venit timpul când din stratul apos, prin condensare au venit pe pământ ape mari. Apele au spălat multe dintre animalele care se devorau unele pe altele, şi au rămas doar câteva. Când apa din ceea ce odată a fost stratum a venit, copilul soarelui a devenit un mare ocean. Când apele s-au rupt, totul a fost spălat în cale. Trebuia ca viaţa să vină pe pământ în anumite zone unde condiţiile creării femeii şi bărbatului să fie prielnice, acesta a fost scopul venirii apelor din stratum pe pământ.

Unii. dintre oameni s-au temut de animale, s-au dus în ocean, unde şi-au creat o viaţă a lor şi au găsit siguranţa dorită. Ei mai sunt şi acum acolo şi se numesc delfini şi balene. Ei sunt Spiritele/fraţi ai voştri. Când vine de un val de amintire şi dorinţă de a fi cu ceea ce ei iubesc, fraţii lor, ei vin pe plajă ca să moară în locul lor de origine. Ei au iubit întotdeauna omul, pentru că omul este speranţa lor. Motivul pentru care ei vă iubesc este că ceea ce este în voi este şi în ei şi se cheamă Dumnezeu. Ei încearcă cu disperare să comunice cu voi. Timpul lor vine acum.

Când au venit apele, viaţa a luat avânt, seminţele creşteau abundent. Câmpiile cu viaţa erau conectate prin canale. Regiunile calde contrastau cu temperatura de la poli.

Acum, aceasta entitate pe care voi o numiţi „Picior

mare” (EU) – la început, când a fost creat totul, a fost ceea ce se cheamă o creaţie de grup a unui om, demonstrativ (exemplar), care mai târziu s-a numit Homo sapiens. Seamănă puţin cu Chewbacca din Războiul Stelelor. Un Homo sapiens este un om vertical şi inteligent, asta se potriveşte cu ce vi s-a spus vouă. Pe măsură ce omenirea era creată, oamenii au început să arate diferit unii de alţii. Unii erau foarte păroşi şi semănau mai mult cu animalele, dar cu privire foarte inteligentă şi care comunicau între ei, pentru că aveau gândire, alţii fără păr, unii mai mari, etc. Era un grup de entităţi care experimenta cu animalele, adică deveneau animalele lor.

Ei deveneniseră animale care trăiau pe uscat, dar la vederea unui animal carnivor se duceau în mare, deci puteau respira şi pe uscat şi în apă. Când şi-au perfecţionat specia au avut gândul că ar fi mai bine să-şi formeze regatul în mare, unde ar fi supravieţuit mai bine şi ar fi putut evolua mai bine, este vorba despre delfini şi balene.

Acelaşi grup de entităţi, sau o parte din ei experimentau cu creaturile în două picioare. Ei au formulat un ideal şi au devenit acest ideal. Erau ceea ce se cheamă entităţi nocturne care se ferau de animale la adăpostul întunericului. Pe măsură ce au fost forţaţi să se afunde în păduri, au găsit acolo sanctuarul în care puteau să-şi continue existenţa. Aceste entităţi sunt pure în Spirit, adică foarte buni în fiinţa lor, dar frica i-a prins ca într-o capcană în înfăţişarea aceasta şi în locurile în care trăiesc.

Au fost hăituiţi ca animalele de nenumăraţi ani. De ce sunt acoperiţi de păr? Dacă iau unul dintre voi şi îl duc să trăiască în acele condiţii, fără haine, corpul lui se ve acoperi repede cu păr protector, va creşte şi va deveni puţin ruşinos poate, îhm? Acest „Picior Mare” este omul originalul care a supravieţuit şi a rămas închis în acea înfăţişare a corpului, pentru că ei au fost prinşi de teamă pentru totdeauna. Sunt unele entităţi din alte planuri care au încercat cu disperare să-i ajute.

Ştiţi ce sunt indienii (pieile roşii). Ei bine, ei nu sunt

primii oameni care au trăit aici. Picior Mare este iar indienii sunt ceea ce se cheamă rămăşiţele unui măreţ popor şi a unui masiv continent numit Atlantida. Ei sunt originalii oameni roşii. Ei sunt baza multor legende despre aceste creaturi şi ei susţin că vin din lună, dar motivul pentru care ei susţin asta este că văd un obiect strălucitor în conecţie cu ei.

Cât despre Picior Mare, entitatea, de mult timp se încearcă ajutarea lor dar ei nu înţeleg, pentru că ei au devenit ca animalele, ca nişte animale în două picioare şi cu cunoaştere. Ei sunt în număr mare şi au învăţat să se ascundă în dealuri, păduri şi mlaştini, cu înţelepciune, căci aşa puteau exista. Animalele sunt războinice pentru că în memoria lor, ele au învăţat să existe, să supravieţuiască fiind în acest fel. Acest Picior Mare este un supravieţuitor, adică singurul lucru pe care îl ştie, este să trăiască şi este foarte înfricoşat de umanitate. Se aseamănă cu delfinii şi balenele. Ele vin în număr mare pe ţărm, şi dacă omul încearcă să le ducă înapoi în ocean, nu se vor duce, pentru că ele vor să moară în braţele omului, fratele lor şi separarea lor, ruptura le-a produs o mare tristeţe. Sufletul lor este acelaşi suflet ca al omenirii. Picior Mare este acelaşi fel de creatură El iubeşte omenirea, dar ea este periculoasă pentru ei şi ei ştiu asta. Ei sunt entităţile care au o vechime de 11 milioane de ani şi au corpul acoperit cu păr.

CĂDEREA ÎNGERILOR – PRIMA EXPERIENŢĂ CA BĂRBAT ŞI FEMEIE

Şi iată, în ceea ce se cheamă Atrium-ul Constanţilor, au venit, ca vântul, mari Dumnezei. Aici ei se aşteptau să evolueze în jos prin creaţiile lor. Au venit ca nişte vânturi mari. Şi-au suflat fervoarea peste adânc şi au creat ape albe. Şi-au suflat respiraţia lor de viaţă peste plante şi animale şi toate formele create de ei şi măreţul copac privi în sus şi începu să se îndoaie şi să se aplece înaintea frumuseţii sale pe care el însuşi o crease.

Vântul s-a despicat devenind vânt de nord şi vânt de

sud şi de est şi de vest, ca să se multiplice şi să ducă şoapta energiilor pe întreg planul, unde Zeii progresaseră, devenind Spirit uman. Toţi veniră, mai puţin un grup. Acel grup rămăsese în Atriul Constanţilor, dar şi ei vor urma evoluţia. Toţi veniseră în acest plan şi începuseră să manifeste coborârea lor înşăişi, ei deveniseră mai strălucitori decât soarele la amiază, erau briliante, lumini pe acest pământ. În istoria voastră sunt religii care divinau oameni strălucitori. Despre ei este vorba. Ei şi-au scris propria istorie. Pe măsură ce coborau vibraţiile gândului în lumină, deveneau mai puţin strălucitori în masă, că apoi să devină masă (materie), grei pe acest plan.

Apoi au început să se acordeze cu mediul înconjurător, mediu însemnând planul temporal de radiaţie venită de la soarele central, a cărei intensitate este în funcţie de apropierea planului de stratum. Unde planul era mai aproape, era căldură mai mare (ecuator).

Cei care erau mai aproape deveneau mai închişi la culoare, dar nu în lumina lor ci în carnea lor. Diferenţa de culoare din zilele voastre nu înseamnă ca vreo culoare ar fi superioară. S-a făcut pentru protecţia speciilor. Aşa au devenit ei acordaţi la mediu.

Nordul din sfera voastră, a impus o culoare mai deschisă de piele, iar mineralele din sol, ca şi conţinutul lor de radiaţii, variaţiile de lumină, au determinat şi ele culoarea.

Dumnezeu Tatăl – veşnicia, extinderea în eternitate, înţelepciunea care a formulat gândul ce a permis ca întreaga aceasta creaţie să se extindă în sine şi să se continue – a simţit exaltare, completare a Spiritului şi a fiinţei sale, căci el însuşi era toate acestea. Toţi dumnezeii veniseră pe pământ ca un vânt mare şi apele se rostogoliseră sub ei, iar plantele se aplecară. Animalele care mai rămăseseră, priveau în sus, căci şi ele simţiseră vântul.

În toate locurile alese de ei, Dumnezeii au venit şi s-au lăsat jos, în completarea directă a gândului lor perfect, în diviziunea celor doi şi au devenit creaţia lor.

Ceea ce se cheamă rase, erau cinci la număr (după culoare: albă, roşie, galbenă, neagră şi verde, cea verde trăieşte în interiorul Pământului). Şi au făcut o înţelegere pe planul vostru, prima înţelegere în marea frăţie a omului, să fie copiii, prin copulare, a iubiţilor Dumnezei, fraţii lor. Dintre toţi cei care veniseră, ei erau măreţele entităţi albe, marile coloane albe, cu adevărat Dumnezei, Frăţia. Şi au apărut în forma lor perfectă, ideală, maeştri ai acestui plan şi s-au acordat perfect cu mediul, cu condiţiile. Pe ceea ce se chema Atlantida, un mare vânt a venit şi oamenii aceia au devenit oamenii roşii, pentru că solul Atlantidei era roşu. Din Lemuria, ţara-mamă, au apărut standardul galbenilor, culoarea datorându-se conţinutului mare de fosfor în pământ, la acea vreme.

Acolo era locul unde trăiau animalele gigante dinozaurii. La ceea ce se cheamă ecuator, ceea ce era numit Atu regiunea de canale care conecta cele două sfere, era punctul unde soarele-mamă a făcut pielea lor foarte întunecată prin ceea ce se cheamă bombardament de particule de lumină prin stratum pe pământ. Ele se reflectau de la pământ înapoi în stratum, degajând căldură.

Corpul celor de aici, s-a acomodat la căldură şi pielea lor a devenit întunecată, părul aspru şi gros, ca să protejeze pielea fină de pe cap. Ochii lor au devenit închişi la culoare, ca să privească strălucirea luminii. Nordul din timpurile Lemuriei şi Atlantidei, minunatul popor din nord, avea părul ca lumina soarelui, ochi albaştri şi piele albă.

Când acestea s-au întâmplat, s-au întâmplat într-un moment dat în înţelegerea voastră, însemnând o eternitate. Procesul acesta perfect de evoluţie a Dumnezeilor prin condiţia de creativitate comună, a durat destul de mult. Totul a fost născut. Cele cinci rase apăruseră şi niciuna nu era mai prejos. Niciuna, iar cine spune că da, este nebun.

Când a fost creat, omul era splendid, şi la început, nu a uitat că este Dumnezeu. El divina pe Dumnezeul fiinţei sale, adică se divina pe sine. Omul a avut întotdeauna în

natura lui competiţia, competitivitatea dură, momente de furie şi impulsul de a distruge. Acestea sunt în natura lui de la începuturi.

O NINSOARE CU DUMNEZEI ŞI EVOLUŢIA GENETICĂ

Câţi dintre voi au avut ocazia splendidă de a fi într-un anume loc când marea linişte albă începe să cadă din cer? câţi v-aţi uitat în sus ca s-o vedeţi căzând? Ei bine, aceasta este o simplă analogie cu căderea entităţilor în involuţie prin planuri (Exista 7 planuri de existenţă, care corespund cu 7 nivele de conştiinţă şi energie. Aceste planuri au fost create prin procesul de involuţie sau autoreflectare a conştiinţei. Universul fizic corespunde primului plan sau planul hertzian, cea mai joasă frecvenţă a energiei. Al doilea plan corespunde conştiinţei sociale şi frecvenţei infraroşii, al treilea trezirii conştiente sau frecvenţei luminii vizibile, al patrulea conştiinţei de trecere sau ultraviolet/albastru, al cincilea superconştiinţei sau razelor X, al şaselea este hiperconştiinţa şi razelor gamma, iar al şaptelea este intraconştiinţa cu frecvenţa Infinitului Necunoscut.)

Deci ideea este că aţi venit tot drumul până aici jos. Acum sunteţi în ceea ce se cheamă evoluţie umană pe acest plan.

Credeţi că este posibil ca atunci când voi eraţi în ultraviolet, bucurându-vă de minunatul vostru corp de acolo, alţii să fi fost deja în cădere prin stratul de lumină şi infraroşu, până la acest nivel? Este posibil? Absolut.

Deci până ce voi aţi venit aici, pe planul care se cheamă Tera, acei Dumnezei care veniseră înainte erau ocupaţi creând realitate – ştiţi, conştiinţa şi energia crează natura realităţii. Şi ei au fost pionierii acestui loc înainte ca voi să veniţi. Deci hai să examinăm ceea ce au făcut ei. Cele mai multe culturi acceptă ideea că umanitatea a fost aici de câteva milioane de ani, iar societatea în cea mai evoluată formă, de două sau cel mult cinci mii de ani.

Dar dacă v-aş spune că au fost civilizaţii mai înfloritoare, care au depăşit cu mult oricare din tehnicile voastre de astăzi, din care ultima care a fost, a avut control nu numai asupra spaţiului şi timpului dar şi a spaţiului interdimensional, că au avut extraordinara abilitate de a reflecta spaţiul, că puteau să se deplaseze interstelar, ei asta au fost cam 455.000 de ani în urmă?

Ştiu că asta contrazice pesavanţii voştri, dar ce ştiu ei? Umanitatea este mult mai veche decât crede ştiinţa. Şi vă spun că civilizaţia de acum 455.000 de ani, nu a fost nici pe departe ca cea de acum

3 milioane de ani. Deci fulgii au căzut? Da, au căzut. Au căzut ei într-o anume ordine? Cine poate spune care fulgi au decis să cadă întâi şi care au plutit aşteptând până în ultimul moment?

Acum, când aţi venit voi aici? Grupul vostru a venit aici după ce a fost creată flora şi fauna, după ce sămânţa fusese creată. Grupul precedent crease deja diverse varietăţi de iarbă şi copaci, fructe care nu mai sunt de mult pe acest plan. Cum au creat ei? Ei au făcut exact ceea ce fuseseră învăţaţi să facă mult timp în urmă. Ei au luat şi aliniat concentrarea lor într-un vis analogic (mintea analogică este o stare de concentrare asemănătoare cu transa de unde gândul poate fi manifestat în realitate). Cum afectăm un mediu care este deja?

Simplu, aducând cu noi cunoştinţa involuţiei noastre. Bazat pe cunoaşterea noastră, cu memoria sufletului, putem concentra în acest trup un nou vis: o variaţiune a palmierului, de exemplu pentru că avem nevoie de ea. Să zicem că avem nevoie de un palmier care să supravieţuiască în apă. Tot ce trebuie să facem, este să desenăm o astfel de plantă în creierul nostru şi s-o ducem la Punctul Zero în aspectul ei analogic. Deci tot ce aveţi de făcut este să doriţi ca acest palmier să existe, şi să doriţi cu o aşa intensitate, inc\t voi, ca şi conştiinţă şi energie, Sursa, Observatorul să deveniţi dătătorii de lege în oceanul energetic. Palmierul nu este nimic mai mult decât gând condensat, energie coagulată în masă, cu

caracteristicile distinctive date de Dumnezeul care l-a creat.

Ştiinţa are o cale de a demonstra câte ceva din asta, prin a sugera ca Observatorul din noi este ceea ce cauzează câmpurile de particule să reacţioneze. Mai mult ştiinţa spune că dacă poate fi crezută, ca energia este în formă de unde care nu numai că se ondulează dar în momentul în care este observată. poate colapsa în formă solidă (fizica quantica). l-ar and Observatorul nu o mai priveşte, devine din nou energie ondulatorie. Cine este Observatorul? Voi sunteţi. Care este realitatea? Un câmp de energie potenţială, gând coagulat, poate fi dizolvat şi reformat în acordanta cu gândul, gândul concentrat. Deci ceea ce entitatea trebuie să facă, este să viseze o versiune extinsă a palmierului. Tot ce trebuie să facă, este să vadă fructul lui suculent plutind – asta este tot – şi să păstreze acest gând cu intenţie.

Pentru că entitatea este un călător într-un timp lent, o să dureze ceva timp ca energia să se schimbe, dar fără discuţie că se va schimba. De ce? Pentru ca Dumnezeu a avut dorinţa ca ea să se schimbe. Şi cine este Dumnezeu? El nu este altcineva decât Observatorul. Acela care poate cauza energia care se ondulează, să colapsese în orice forma Observatorul o vrea, energia este susceptibilă voinţeti noastre. Este adevărat.

Este deci posibil ca primii Dumnezei care au venit aici, să fi trecut printr-un întreg stadiu de evoluţie, înainte ca voi să deveniţi fulgi şi să cădeţi aici. Şi până ce voi aţi ajuns aici, să fie deja păduri seculare, animale, cascade, râuri, seminţe şi toate frumuseţile. Erau deja canioane şi munţi şi fructe suculente de mâncat.

Iar voi aţi venit aici jos, departe, căzând ca nişte fulgi de zăpadă în uterul unui primitiv humanoid, care tocmai se întâmpla să copuleze în acea noapte. Şi acesta este câmpul vostru energetic. Câmpul energetic este întinderea, adâncimea şi lărgimea energiei ondulatorii. Deci în al patrulea plan avem suprafaţă mai mică (o undă mai scurtă) decât în al treilea, şi în al treilea plan avem o undă mai

scurtă decât în al doilea, etc. pentru ca în planul material să fie mai lungă şi toată această energie este susceptibilă nouă, pentru că aşa am creat-o.

Deci, când s-a întâmplat să cădem peste doi pasionaţi îndrăgostiţi, fulgul nostru de energie potenţială a căzut într-o sămânţă/uter al unei creaturi, care va deveni un nou trup. Acum, poţi fi o entitate spirituală în infraroşu şi să fii legată de pământ şi să bântuieşti acest loc. Aceasta se întâmplă, adică să zaci în infraroşu, pentru că nu ai vehiculul potrivit pentru timpul lui, adică nu ai corpul potrivit pentru timpul lui (frecventa pământului), deci nu poţi mirosi florile şi nici nu poţi gusta plantele.

Nu ai ochi să vezi albastrul azuriu, nici corpul care să transforme simţirea în emoţie, să simţi ceea ce cineva simte când este îmbrăţişat de o creatură asemănătoare. Deci întinzi mâna să apuci trandafirul şi floarea se mişcă prin mâna ta, pentru ca nu vibrează la aceeaşi frecventă ca mâna ta. Deci ca să faceţi ultima căderea a trebuit să cădeţi într-un corp care vibrează la aceeaşi frecventă cu trandafirul.

În acest fel puteţi gusta fructul înţelegeţi? Când voi aţi venit aici, totul era gata făcut, dar asta nu înseamnă că nu puteţi schimba ce este aici. Voi trebuie să schimbaţi ceea ce a fost pus în mişcare de ei, pentru că energia este susceptibilă gândului şi trebuie evoluată spre cel mai înalt plan de existenţă a ei. Deci aţi venit aici jos şi aţi început să schimbaţi lucrutile, înţelegeţi?

Dacă nu v-aţi uracat într-un copac niciodată, într-un corp omenesc, cum vreţi să ştiţi ce este copacul? Deci aţi venit aici în corp uman şi nici măcar nu vedeţi copacii. Ştiţi de ce? Pentru că nu sunt în conştiinţa voastră pentru că nu voi i-aţi creat. Deci prima dată aţi interacţionat cu un copac şi v-aţi lovit de ceva. Şi atunci vedeaţi prima oară acel ceva. Şi în momentul în care vedeţi primul copac puteaţi vedea şi pe ceilalţi. Deci câte lucruri au fost aici, pe care voi nu le ştiţi pentru că nu v-aţi izbit de ele.

Aceasta spune ca înţelepciunea voastră creativă este insuficientă.

Înţelegeţi? Deci despre ce evoluţie este vorba în viaţa umană, dacă nu există un plan mai jos decât acesta? Deci trebuie să ne mişcăm înainte în curgerea sa de timp. Şi pentru aceasta, trebuie să creştem în corp omenesc, să ne obişnuim să folosim facultăţile corpului uman care aduce înţelegere emoţională. Dar asta poate lua timp mult. Să vă dau un exemplu. Să zicem că aţi fi venit pe vremea Tiranosaurului Rex. Şi să zicem că niciodată nu aţi văzut unul. Într-o zi, sunteţi afară, ocupaţi să culegeţi fructe, pe care le cunoaşteţi doar fiindcă mama voastră vi le-a arătat.

În timp ce le culegeţi, dintr-odată simţiţi un vânt fierbinte în spate şi ceva care sună ca un vulcan se aude undeva aproape. Vă întoarceţi şi nu chiar recunoaşteţi ce vedeţi, dar nişte dinţii mari stau în faţa voastră, ştiţi ce înseamnă dinţi. Când realizaţi că aceşti dinţi sunt cu mult mai mari decât dinţii din gura mamei voastre şi respiraţia nu este dulce ci urât mirositoare, deveniţi siguri că asta nu este ceea ce voi aţi vrea să fie.

Săriţi în picioare şi alergaţi cât de repede corpul vostru umanoid poate. Şi alergaţi şi când vă uitaţi în spate, creatura începe să capete forma şi devine din ce în ce mai mare şi din ce în ce mai rea, tot mai rea şi se apropie tot mai mult. Aveţi în corp ceea ce se cheamă gene evoluţionare. Cu alte cuvinte, corpul uman este creat din paternele genetice ale părinţilor.

Acum, cum evoluează genele părinţilor ca să producă urmaşi mai buni? Deci spunem că actul copulaţiei aduce împreună genele părinţilor într-o formă coezivă care produce o entitate superioară sumei caracteristicilor părinţilor. Nu este aşa. Voi ştiţi ce au făcut părinţii voştri ca să fie superiori a ceea ce erau? Fiecare emoţie pe care ei au avut-o s-a transferat în genele lor sub formă de patern genetic. Deci vorba pe care voi o aveţi, ca moşteniţi păcatele strămoşilor voştri nu înseamnă ceva rău. Înseamnă doar limitaţie. Să zicem că voi purtaţi corpul fricii emoţionale a mamei şi tăriei interioare a tatălui. Sau corpul cu compasiunea mamei şi determinarea tatălui. Dacă spatele vostru este mai drept şi mai puternic decât al

tatălui vostru, este pentru că determinarea tatălui vostru a produs în genele lui o mutaţie şi astfel urmaşul determinării va avea un spate mai drept şi mai puternic.

Fiecare poartă corpul părinţilor, dar corpul părinţilor este în realitate atitudinea lor înţelegeţi? De câte ori aveţi o frică, acesta afectează corpul emoţional, care la rândul lui pune această frică în ADN. De fiecare dată când aveţi o realizare, sau o dorinţă – de fiecare dată când aţi dorit ca spatele vostru să fie mai puternic, creierul mai deştept sau vederea mai bună – de câte ori simţiţi aceste dorinţe, voi afectaţi viitoarea generaţie cu aceste atitudini înţelegeţi? Aşa să fie.

Acum să ne întoarcem la vânătoare. Deci aceasta mică entitate aleargă din toate puterile sale, dar începe să-şi dea seama că va pierde întrecerea în favoarea dinţilor stricaţi şi a gurii urât mirositoare. Şi ultimul gând pe care îl are este că ar fi dorit grozav de mult să aibă picioare mai lungi. Deci în timp ce creatura gigantică îi frăgezeşte puţin carnea, îi rupe gâtul, îi rupe spatele şi îl înghite cu un mare spasm, ultimul lui gând este că ar fi dorit să aibă picioare mai lungi. Apoi Spiritul lui îl trage de acolo spunând: „este de ajuns!”

Deci aceasta entitate are o moarte destul de extraordinară. Apoi se duce înapoi în lumină şi ştiţi entitatea care îl aşteaptă acolo (*se pare ca Ramtha este acela care ne aşteaptă în planul de lumină şi cel cu care se face revizia vieţii*).

El spune: „Să vedem ce ai făcut acolo”.

„Bine să vedem” şi amândoi încep să deruleze filmul

„Vrei să te întorci acolo?” „Da, vreau să mă duc înapoi”.

„De ce?” „Fiindcă vreau să merg înapoi”.

Şi ce ai să faci acolo?”

Am să fac mai bine”.

De ce vrei să faci mai bine?

„Pentru că vreau să fac mai bine?”

„Ei bine du-te”.

Şi în timp ce această entitate face recapitularea vieţii

ultimul lucru în recapitulare este să aibă picioare mai lungi. El vrea cu adevărat asta. În acest timp, acelaşi turbat animal vâneaz [pe altcineva, numai că acesta este mai deştept, chiar înţelept. Îl mai privise pe Tiranosaur la vânătoare. Şi în timp ce acesta aleargă după el, el îl manevrează, pentru că este mai deştept şi are picioare mai lungi, dar abia scapă şi aşa. Îşi doreşte să fi avut picioarele mai lungi. Scapă totuşi şi se ascunde, fiindcă este deştept. Animalul nu-l poate vedea.

În acea noapte, cu transpiraţii reci, se întoarce în peştera şi îi povesteşte nevestei suflare cu suflare cum a reuşit el să scape de bestie. Apoi face dragoste cu ea şi îi dă’s [manta lui nou-nouţă, în care este codul a tot ce s-a întâmplat în acea zi. Iar copilul începe să crească în ea. Copilul va fi evoluţia părinţilor lui, bazat pe experienţa lor.

Deci avem act sexual aici, în acest plan şi revizuirea vieţii în planul de lumină. Unde se vor întâlni? În pat, desigur, pentru că entitatea care şi-a dorit picioare mai lungi, vrea să se întoarcă din nou în carne. El este un Dumnezeu. Aşa să fie. El trebuie să posede experienţa, el este copilul, el Dumnezeul, va lua în posesie corpul care se formează în uter. El şi-a creat acest corp. Acum s-a născut şi într-o zi va întâlni bestia, pentru că asta este dorinţa lui. De ce? Pentru că el este Dumnezeu. El nu ştie că este Dumnezeu, dar este echipat să fie. De ce trebuie să întâlnească din nou Tiranozaurul? Ca să facă cunoscut necunoscutul, trebuie să-şi confrunte adversitatea şi să-şi potrivească componentele cu ea, pregătirea lui pentru ea. Deci într-o zi când a devenit un tânăr mai înalt decât părinţii săi, creatura vine în sat măcelărind pe toţi cei întâlniţi în cale, tânărul iese afară, în faţa ei. Vânătoarea începe, acesta este destinul lui. Scapă de bestie şi ce credeţi ca spune?

„Dumnezeu să binecuvânteze picioarele astea lungi?”. Aşa să fie. Şi acum, ce fel de copii va avea el? Cu picioare mai lungi şi mai deştepţi.

Dar, iubiţii mei, există speranţă, există speranţă, şi speranţa este că voi nu veţi mai fi niciodată humanoizi, că

mergeţi spre mai bine, numai spre mai bine, căci aţi fost deja mai rău.

În acest plan există simultan multe nivele de realitate. Ştiaţi asta? Avem reîncarnare prin care fiecare generaţie produce urmaşi superiori acesteia. Deci aici se întâmplă un minunat proces de creaţie. Avem casa Dumnezeilor perpetuându-se singură, extinzându-se pe sine. Şi noi, eu şi voi, suntem cei care am pus asta în mişcare. Eu şi voi suntem răspunzători de genetica trupurilor, de felul cum au fost şi cum sunt acum. Suntem răspunzători, pentru că trupul este templul pentru Dumnezeu în viaţă. Dumnezeu în viaţa cunoaşte şapte nivele de paradis şi este împuternicit de propria-i divinitate.

Care este divinitatea lui? Mintea. Căci mintea este superioară materiei. Mintea poate schimba orice mediu care este. Aceasta este legea. Corpul pe care îl aveţi astăzi este rezultatul a zece milioane şi jumătate de ani de evoluţie umană, de când aţi căzut pe Pământ. Dacă mergeţi într-un muzeu şi studiaţi evoluţia corpului uman, veţi vedea că cea mai dramatică evoluţie a avut-o mărimea creierului uman. Când aţi venit prima dată aici şi nu ştiaţi nici măcar ce este un copac. nu aveaţi nevoie de un creier mare. Vă trebuiau ochi mari şi o fiunie tare. Dar pe măsură ce aţi devenit mai sofisticaţi şi aţi folosit creierul pentru a crea realitate, a devenit mai mare, până la punctul – cu puţin ajutor din partea fraţilor voştri mai vârstnici, care au venit aici înaintea voastră şi au dat un impuls evoluţiei voastre prin sămânţa lor genetică şi luându-vă din junglă în civilizaţie – măiestrie. Voi încă nu i-aţi măiestrit, dar o veţi face.

Deci acum cavitatea voastră craniană este mai mare decât a fost. Ce înseamnă asta? înseamnă că capacitatea voastră de a crea pe acest plan este extraordinară şi că Dumnezeul vostru are abilitatea de a folosi acest creier pentru a crea împărăţia cerului aici pe Pământ, cu alte cuvinte iluminarea. Voi folosiţi mai puţin de 10% din creierul vostru, mai puţin de 1/10. Acum, să nu confundaţi

iluminarea cu intelectul, nu sunt acelaşi lucru.

Intelectul este istorie memorizată, nu are nimic de a face cu experienţa. Iluminarea este experienţă pentru că este evoluţionară, nu este stagnantă. Deci o persoană neiluminată care este intelectuală, foloseşte tot 10 % din creier. Atunci ce se întâmplă cu restul? Aşteaptă ca ceva să se întâmple. Ce anume? Ca Dumnezeu să se trezească, fii el şi să ştie ce este. Creierul este pergătit, este apt ca să activeze toate cele 7 corpuri în unul singur.

Măiestria întru Crist (a deveni Crist) este dezvoltarea creierului uman spre a-l aduce pe Dumnezeu manifest în formă materială, nu ascuns, de a avea puterea de a comanda timpul şi spaţiul, putere de care ne-am bucurat în planul al 7-lea, unde în momentul în care am avut un gând, s-a şi manifestat – aici în cel mai lent plan. Odată ancoraţi în facultatea fiinţei depline, putem trezi propria noastră putere. Iar creierul este construit ca să faciliteze această putere. Cum? Creierul este mai mult decât comandantul sistemului digestiv şi cardiovascular, este mai mult decât magazie pentru memorie, mai mult decât gazda unei personalităţi micuţe şi încăpăţânate. El poate găzdui un Dumnezeu. Iar partea pe care voi nu o folosiţi este partea care va începe să lucreze când vă veţi trezi şi veţi şti cine sunteţi.

Cum se va face asta? Ei bine, amintiţi-vă că v-am spus că aţi putea să vă vizitaţi rudele din planul al 6-lea, chiar dacă aţi trăi în planul al 5-lea. V-am spus atunci că pentru a putea face asta trebuie să lăsaţi deoparte corpul pe care îl aveţi şi să luaţi altul. Acei fulgi de zăpadă care au venit aici înaintea voastră, au fost înţelepţii voştri fraţi şi surori întru Dumnezeu. Ei sunt la fel ca voi, doar că au fost aici mai mult timp decât voi. Iar când au plecat, v-au lăsat vouă moştenirea lor genetică, adică abilitatea pe care ei deja o atinseseră. Care a fost acea abilitate?

Că ei au creat un creier care putea facilita o minte de nivelul (planul) al 7-lea, aptă de a manifesta al

7-lea nivel pe un plan mai lent, înţelegeţi? Cu alte cuvinte, în loc să treacă zece mii de ani pentru ca nuca de

cocos să capete o coajă groasă, un master, Dumnezeu în corp omenesc, o poate crea într-o concentrare, un singur gând (alinierea minţii analogice). Creierul are această capacitate. Şi acesta a fost darul Dumnezeilor dinaintea voastră pentru voi: capacitatea de a manifesta.

Ce înseamnă asta de fapt? înseamnă că aveţi potenţialul nemuririi prin menţinerea unei conştiinţe de al şaptelea nivel. Nu ştiţi că Crist înseamnă Dumnezeu/femeie şi Dumnezeu/bărbat realizat? Deci dacă trezeşti pe Dumnezeu în tine, atunci Dumnezeul din tine poate da naştere la o aşa enormă putere încât creierul facilitează întreaga minte a lui Dumnezeu şi ceea ce ar fi durat milioane de ani de evoluţie genetică, poate fi făcut într-o singură viaţă. Şi atunci avem nivelul al 7-lea trăind şi operând în creierul nostru material. Ca entitate de nivelul al 7-lea eşti mai aproape de Punctul Zero decât ca persoana umană având de a face cu factorul timp, care este atât de lent aici.

Mai mult, când Dumnezeu se trezeşte în tine, corpul, ca şi dar de la fraţii voştri, are capacitatea nu numai de a opri îmbătrânirea, dar are un generator în sistemul nervos, care face ca fiecare celulă din corp să vibreze atât de repede, încât corpul vostru care este născut în frecvenţa hertziană, poate acum să vibreze şi să rezoneze în ultraviolet-albastru. Şi niciodată nu va mai trebui să vă naşteţi din nou, ca să aveţi acesta experienţă înţelegeţi?

O persoană iluminată îşi spune: „Eu ştiu că nu am trăit numai o singură viaţă, pentru că nu găsesc nicio logică în asta. Ar avea sens, dacă aş fi fost un experiment într-un laborator al unui Dumnezeu nesimţitor, care mi-ar fi dat doar o bucăţică de viaţă şi apoi m-ar fi blestemat pentru nereuşite. Dar nu cred că este aşa. Cred că nu-mi mai amintesc, deşi ştiu că am trăit multe vieţi, pentru că încerc să-mi amintesc cu un creier care a fost născut numai în această viaţă. Creierul pe care îl am astăzi, nu este acelaşi pe care l-am avut 500 de ani în urmă. Şi dacă facultatea memoriei este conectată prin hipotalamus, care conduce o reţea neuronală specifică în frecvenţa de unde a

creierlui meu, atunci amintirile de acum 500 de ani, nu pot fi în acest creier. Dar trebuie să fie undeva. Chiar dacă nu-mi pot aminti ştiu că am mai trăit, pentru că aceasta dă scop şi demnitate vieţii mele.

Şi dacă ştiu asta înseamnă că memoria zace undeva şi cu siguranţă trebuie să am posibilitatea de a ajungă la ea. Poate că este în subconştientul meu. Sau poate că ei au dreptate, poate că am un suflet. Poate că sufletul nu este chiar aşa divin-religios, dacă este un computer care a înregist trai absolut tot, pentru a păstra contabilitatea a ceea ce eu am făcut cunoscut şi i-am dat înapoi lui Dumnezeu. Deci să zicem că sufletul meu păstrează toate amintirile. Dar unde este sufletul meu? Nu poate fi în cap. În cap stă glanda mea pineala (epifiza), care are controlul în secreţia de serotonină şi melatonină (*serotonina este un mediator chimic care ajută creierul să lucreze pe timp de zi, iar melatonină este mediatorul secretat după apusul soarelui, sau experimental după îndelungată şedere la întuneric şi care trimite la culcare lobul frontal, lăsând active părţile din creier pe care noi încă nu le putem controla activ),* deci pineala este doar o plantă care procesează chimic şi atunci de ce ar vrea sufletul meu să trăiască acolo? Trebuie să fie în altă parte, şi ştiu că este aproape. Şi dacă este aproape, eu de ce nu ştiu?

Ei, dacă aţi fi cu adevărat iluminaţi, aţi spune: dacă conştiinţa şi energia cu adevărat crează natura realităţii şi ceea ce este în lobul frontal sub forma de dorinţă, afectează cu adevărat lumea nevăzută a energiei, atunci să mă gândesc un pic la asta. Viaţa mea până la acest punct a fost exact ce mă aşteptam să fie, pentru că eu am creat-o. Da eu am făcut totul. Am suferit pentru că am vrut să sufăr şi mi-am făcut prietenii duşmani. Eu am făcut asta. Şi o învinuiesc pe mama pentru structura mea genetică. Dar de ce s-o învinovăţesc pe ea?

Structura mea genetică este egală cu evoluţia mea spirituală, în fond. Trebuie să fie aşa. Deci, întreaga mea viaţa mi-am creat realitatea bazată pe un sistem de credinţă. Deci, dacă asta este adevărat, arunci tot ce am

de făcut este să fiu pasionat şi implicat emoţional în vis. Şi să spunem că visul este că vreau să-mi cunosc sufletul. Şi dacă sunt Dumnezeu, tot ce am de făcut este să contemplez visul în singurătate şi linişte, cu pasiune. Şi dacă sunt Dumnezeu, sufletul mi se va arata singur. iar creierul va putea să-mi redea lucruri pe care niciodată nu le-a ştiut. Dar o dată ce va şti, nu va uita niciodată. Acum, eu nu vreau să mor niciodată pentru că a bea din băutura fermecată a morţii, este în legătură cu ceva ce eu ştiu deja pentru că sunt fascinat de acest corp şi locul în care sunt – şi ştiu că sunt pentru că mă gândesc la el tot timpul. Şi mă gândesc la coapsa iubitului meu şi ia chipul lui. Mă gândesc la faţa mea la stomacul meu, la ce voi mânca, la cum voi arăta unde am să locuiesc, ce meserie am să am. Oare de ce am petrecut atât de mult timp gândind la toate acestea? Nu este de mirare că nu există alt loc pentru mine. Înţelegeţi?

„Şi dacă sunt Dumnezeu, înseamnă că m-am pus singur la murat, nu-i aşa? Deci nu este de mirare că atunci când corpul meu a murit – ştiţi, toate acele milioane de morţi pe care le-am avut – ceea ce era în mine şi care ştia tot ce făcusem, a trebuit să uite, de fiecare dată când m-am reîncarnat, pentru că de fiecare dată era un corp nou cu un creier nou care nu ştia pe unde mai fusesem şi ce mai făcusem în alte vieţi. Şi tot ce mi-a păsat, a fost corpul meu, viitoarea masă, relaţie sexuală, următoarea băutură, următoarea realizare, banii etc. Asta a fost tot ce am gândit. Deci înţeleg că nu Dumnezeu m-a împiedicat să mă cunosc pe mine însumi, ci eu, prin alegerea pe care am făcut-o. Şi continui să vin înapoi, să mă nasc din nou în aceste corpuri, să învăţ din nou să merg, din nou şi din nou aceleaşi lucruri. Ar fi trebuit să termin cu asta până acum, dar se pare că ceva lipseşte, nu ştiam că nu trebuie să mor niciodată, dar încep să suspectez asta şi nu mai vreau să mor şi să uit. Nu vreau să mor şi să uit acest moment împreună cu tine, acest minunat apus de soare şi dulceaţa a tot ce am împărţit astăzi cu tine. Nu vreau să uit niciodată. Deci depinde de mine. Dar eu, cel care doreşte

este diferit de eu, care sunt corpul care are nevoi – odihnă, mâncare, succes, insucces, boală şi lucruri de care să se plângă. Dacă aş fi fost cu adevărat iluminat, aş fi ştiut că pot manifesta călătoria sufletului meu, aş fi avut puterea de a manifesta ca memoria mea să nu uite niciodată nimic. Şi am capacitatea de a face asta".

Cine poate spune că ştie exact cum lucrează creierul? Vă spun eu e [nu ştie nimeni. Ştiinţa ştie câte ceva, dar nimeni nu ştie unde este zona de linişte din creier. Mai mult, oamenii de ştiinţă încă nu au separat conştiinţa de creier.

Şi mai avem şi cealaltă problemă care se numeşte minte. Mintea este tot una cu conştiinţa, sau este tot una cu creierul? Oare creierul aparţine conştiinţei sau este separat de ea cum lucrează ele? Poate că este aşa: dacă eşti o fiinţa spirituală, atunci eşti conştiinţa care pluteşte în creierul care a fost construit genetic pentru tine. Şi curgerea conştiinţei este un izvor de lumină care face ca scânteile să se aprindă. Şi conexiunile, scânteile, se aprind în acordanta cu destinul genetic, deci tot ce creierul gândeşte, produce fenomenul numit minte. Deci fiecare minte este produsul conştiinţei şi energiei într-un creier uman care crează un gând holographic. Şi este holographic pentru că este Observatorul care transformă energia în viaţă, face nuca de cocos să plutească în ocean. Înţelegeţi?

Acum să ne întoarcem la călătorie. Călătoria unei persoane spirituale este diferită de cea a unei persoane fizice. Când veniţi la mine şi spuneţi: „Vreau să cunosc pe Domnul Dumnezeu al fiinţei mele şi cu adevărat vreau să-l cunosc pe Dumnezeu, să-l iubesc şi să fiu iubit de Dumnezeu. Vreau să ştiu, mai mult decât orice, puterea care zace în mine. Este cel mai important lucru în viaţa mea". – atunci aţi spus primul lucru care iese afară din gura unui student, dorinţa de a învăţa Marea Lucrare.

Marea Lucrare, este, nu pentru a te face un succes fizic, ci un Dumnezeu spiritual care este etern.

Deci aţi trăit milioane de vieţi. Şi nu aţi avut o viaţă

spectaculară, aţi avut multe. Cine sunteţi astăzi este numai egal cu tot ce aţi învăţat în aceste vieţi şi aţi avut mult de mers. Şi ce veţi face cu toate acestea? Dacă sunteţi Dumnezeu trebuie să ştiţi mai bine. Mai mult, priorităţile voastre trebuie să se schimbe. Dacă sunteţi Observatorul, care ştiinţa spune că sunteţi, atunci sunteţi o fiinţă extraordinară, atât de extraordinară încât peste noapte puteţi îmbolnăvi un trup perfect.

Atât de extraordinari încât puteţi concepe un copil din coapsa voastră, şi din uterul vostru. Atât de extraordinari, încât puteţi intra într-o cameră cu flori parfumate şi dacă sunteţi în mână proastă, floarea se ofileşte, pentru că nimic nu poate fi fericit în jurul vostru atunci când voi nu sunteţi. Atât de perfecţi sunteţi.

OGLINZI PERFECTE UNUL PENTRU ALTUL

Undeva, într-un loc, şi nu am să vă spun unde, au fost un bărbat şi o femeie, la începutul primei lor existenţe şi a încetinirii frecvenţei formelor lor creative, în scopul evoluţiei. Numele lor este real şi încă mai există. Entităţile despre care vă vorbesc sunt doar două în milioanele de entităţi care erau pe acest plan la acel timp, căci cinci rase, după culoarea pielii şi cultura, au devenit simultan.

Numele entităţii era Duvall/Debra. Numele specific ca o unitate ieşită din casa numită Duvall/Debra Badu, Badu însemnând Dumnezeu, esenţa lui Duvall/Debra. Acesta a fost bărbat ca sex, ceea ce se cheamă curent electric de încurcătura pozitivă. Şi încă nu se evoca în acest corp sânii şi uterul, dar avea erecţia şi sămânţa ce zăceau în sacul de la coapsă lui. Din acelaşi Dumnezeu a fost creată Debra/Duvall, care ar fi ceea ce se cheamă femeie – uter-bărbat, bărbat fiind uter – femeie, fiinţă superioară, uterul nu avea sămânţă ci doar ceea ce se cheamă ou, iar ceea ce va puncţiona oul va fi sămânţa din coapsa bărbatului şi comoara lui.

Debra/Duvall a fost şi încă este potrivirea perfectă a entităţii Duvall/Debra, căci ea este uterul bărbatului şi ceea ce se cheamă în înţelegerea voastră ştiinţifică încărcătura negativă. Ea nu a fost mai puţin decât

Duvall/Debra extensia lui perfectată, îmbunătăţită (Duvall/Debra şi Debra/Duvall au fost adevărate jumătăţi de suflet născute dintr-o singură conştiinţă, un singur Dumnezeu care s-a împărţit în energie negativă spozitivă, în scopul de a experimenta. Asta este baza fundamentală în egalitatea femeii şi a bărbatului)

Acum, Dumnezeu poate însămânţa Dumnezeu, numai dacă el se divide pentru a deveni (a evolua).

Ei aveau ceva lipsuri, pentru că gândul pe care Dumnezeu l-a păstrat întru crearea lor, a devenit greu în scăderea vibraţiei luminii şi deci creaţia a fost dificilă. Dar se păstrează amintiri despre prima lor viaţă, la începuturile Terrei şi despre puterea lor de a avea gânduri pure. Duvall/Debra s-a văzut pe sine – Debra/Duvall ca fiind de o deosebită frumuseţe. Duvall nu ştia că culoarea ochilor lui era schimbătoare. Şi să vă spun ce culoare: rotundul albastru închis cu irizări de aur părea că era într-o mare de castaniu luminos şi totul stătea ca pe un imens ocean alb. El nu ştia spectacularul frumuseţii sale până ce privi în ochii lui Debra. Acei ochi sunt gând minunat, căci ei au abilitatea de a crea materie în gând, oricum o văd ei. Cât despre frumuseţea culorii, de ce albastru, pe lângă celelalte culori?

Pentru că albastrul în sine este un mare curent electric, emite lumină de culoarea încărcăturii sale electrice şi pentru a fi văzut ca albastru în totalitatea adâncimilor şi nuanţelor sale, formează aşa-zisul efect „cilindru de lumină”. Albastrul ajută transformarea gândului în imaginea sa electrică mai mult decât culorile din afara spectrului.

Duvall a privit ochii Debrei. prima lor apropiere cum ar veni, a privit-o toată cu încântare şi s-a minunat de frumuseţea şi perfecţiunea ei, dar ochii, veşnic schimbători cu albastrul strălucind în alb de zăpadă uneori, erau de nedescris. Duvall i-a iubit chiar dacă încă nu înţelegea nimic despre iubire. Apoi a privit paloarea cărnii şi undele roz din obrajii ei şi roşul aprins al buzelor ei, la gâtul ca o puternică coloană de marmură, umerii delicaţi şi totodată

puternici. S-a uitat la braţ, la delicatele degete, şi a văzut ca unghiile aveau roşu ca şi obrajii ei. Totul era delicat. Delicat.

Duvall i-a atins corpul şi a găsit că sânii ei erau calzi şi supli, drepţi şi fermi şi i s-au părut minunaţi. Iar sub sâni a simţit bătăile inimii ei şi i s-a părut minunat, apoi mijlocul toată fiinţa – era minunată. El se minuna de această creaţie. A mângâiat mai departe picioarele şi coapsele – erau netede şi pline şi a găsit o adâncitură în picior, care avea de cealaltă parte o curbură mai dură şi a înţeles că acolo era genunchiul iubitei creaturi, apoi a coborât mai departe la gleznă, a mişcat piciorul în sus şi în jos, a privit graţia oaselor şi a văzut că degetele erau terminate şi aici cu unghii care aveau roşu ca cel din obraji.

Când Debra a privit la cel ce o privea pe ea, a văzut spre uimirea ei părul lui Duvall, de culorile toamnei şi l-a găsit minunat. Şi când s-a uitat la parul ei, a găsit şi acolo nuanţa de toamnă. A început să-l privească pe Duvall şi a văzut ochii, care erau la fel cu ai ei, da ea încă nu văzuse aşa ceva, a văzut nările largi care permiteau să pătrundă mult aer, le-a văzut fluturând. A privit buzele rotunjite şi ferme, expresive, falca curbată şi puternică, gâtul lung şi umerii rotunzi, braţele groase, grele şi frumoase. A văzut mâna mare şi puternică, perfectă, cu unghii la capătul degetelor pieptul puternic cu sfârcuri ca ale ei şi sâni plaţi, sub care bătea inima, mijlocul şi şoldurile înguste, picioarele musculoase, talpa puternică stabilă care permitea acestei măreţe entităţi, care se numea Duvall, să stea drept în form lui perfectă.

Se uitau unul la altul şi fiecare-şi vedea propria imagine în celălalt. Şi fiecare, în minunatul fel în care s-au formulat pe ei înşişi, ca cel mai perfect desen care să le permită să existe ca Dumnezei în formă umană pe acest plan, fiecare avea perfecţiunea unui corp care să creeze sămânţa perfectă pentru urmaşii ce vor veni.

Unde era iubirea? Nimeni nu posedă nimic până ce nu contemplează întâi acel lucru, căci posesiunea nu este

niciodată cu adevărat experimentată până ce acel lucru nu este realizat în gândul contemplativ. De aceea, când cei doi au contemplat frumuseţea celuilalt, şi când au simţit atingerea, coapsa şi uterul au fost cuprinse de flăcări. Şi primul act fertil al lui Duvall/Debra, Debra /Duvall – apropiindu-se şi devenind o perfectă unitate – s-a întâmplat – şi sămânţa din comorile coapsei a fost adusă în minunatul ou, în cuibul istoriei ce abia începea, cuibul lui Debra.

Pasiune, o pasiune de a iubi ceea ce fusese creată din esenţa gândului şi acum putea crea prin iubire prin copulaţie ca şi măreţ act creator şi exerciţiu fizic al iubirii. Duvall privi ochii lui Debra şi se văzu pe sine, iar Debra în ochii lui Duvall şi iubi imaginea ei din acei ochi. Şi iată că, din ceea ce se numeşte Atriul Constanţilor, apare un alt Zeu, care aştepta ca actul să se întâmple, pentru ca el să poată deveni om pe Tera. Când totul s-a terminat Duvall s-a întins lângă frumoasa lui femeie, iar Debra lângă el. Şi Duvall învăţând să se iubească pe el însuşi, a iubit tot ce a văzut la Debra la fel şi ea. Deci unirea a început cu doi care aparţineau unul altuia. Forţele de lumină se creaseră pe sine, întru adevăr, în ceea ce se numeşte materie ca să înceapă o nouă viaţă.

În acesta viaţă, pe măsură ce lucrurile se dezvoltau şi gândurile se schimbau, apăreau valori noi. Duvall începu să fie cuprins în procesul de creaţie pentru ceea ce acum se cheamă piaţă, apăru necesitatea valorilor de schimb între Zei şi apăru separarea lor.

În aceste timpuri, din uterul binecuvântat al Debrei apăru entitatea numită Arius. El era ceea ce se cheamă de sex pozitiv şi venea din Atriul Constanţilor în prima lui viaţă pe acest plan. El a fost iubit cu tot sufletul de Debra şi Duvall, iar Debra l-a hrănit şi ţinut aproape de sufletul ei. Şi Arius a crescut. Era un timp în care comerţul înflorea, spirite competitive de Dumnezei divini inventau lucruri noi, concurau unii cu alţii. Curând au început să folosească particule de lumină pentru a transfera obiecte dintr-un loc în altul, au dezvoltat industria şi călătoriile.

Duvall a început să aibă camaraderii cu alţi Dumnezei, familiile lor, să se alieze unii cu alţii în comerţul lor. În acest timp Duvall era tot mai mult plecat de lângă Debra, cu treburile lui. El simţea nevoia de mai multă cunoaştere şi mai multă productivitate, începu să aibă o atitudine de superioritate, de separare de Debra şi mai multă grijă pentru competiţia cu ceilalţi. Debra îl chema cu braţele deschise şi cu dragostea ei întreagă, dar Duvall era ocupat cu gândurile lui creative şi curând a devenit o autoriate în comerţ. Curând această atitudine a devenit aparentă în statutul lor de egalitate, şi Duvall, în dorinţa lui de a deveni mai mult, s-a separat de iubirea tandră a lui Debra.

Debra a devenit tot mai mult ocupată cu Arius, care era un remarcabil Zeu. Cu timpul, această separare a devenit îngrijorătoare, deşi la început a fost pură. Duvall experimentându-l cu o puternică lumină, un reflector de lumină, a dirijat în direcţie greşită fascicolul de lumină şi acesta l-a străpuns producând moartea trupului Entitatea Duvall a suferit prima moarte pe Tera, şi a uitat, mare greşeală, cum a început să existe. Trupul s-a prăpădit, dar spiritul şi sufletul acestei fiinţe, ceea ce dăduse viaţa ochilor, şi prezenţa minunată acestei fiinţe, au fost duse într-un vacuum de vânt. Au fost duse într-un anume loc şi puse în poziţia numită nord/sud.

În timp ce zăcea în acesta poziţie, s-a uitat în sus şi a văzut Atriul Constanţilor. Şi-a văzut iubiţii fraţi privindu-i, apoi s-a uitat în jos, de unde venise, şi a văzut trupul lui – nimeni – a văzut-o pe Debra. S-a dus la ea, dar ea nu l-a văzut, l-a strigat pe Arius, dar el nu a auzit, a strigat din nou şi din nou, dar nimeni nu auzea. Debra care iubise fiinţa fiinţei ei, a învăţat să plângă şi a învăţat tristeţea. Ea a strigat: *„Fiinţă a fiinţei mele, albastru din albastrul meu, sămânţa neîmplinită, unde eşti?”* Şi recunoscând moartea trupului, cel mai şocant element, şi-a amintit ca animalele se devorează unele pe altele, dar sămânţa lor continuă. S-a gândit atunci că continuarea lui Duvall este Arius. În acest timp, Duvall nu putea vorbi iubiţilor lui, nici nu striga după

ajutor. El nu putea să mai fie pe Pământ şi nici să asceadă ca frăţia lui.

A DOUA ŞANSĂ – REÎNCARNAREA

Contemplând i-a venit gândul să se adreseze celor din Atrium şi să le ceară o nouă şansă, voia să trăiască din nou. Şi a strigat: „Sataţi, opriţi-vă, nu veniţi în lumina lui Arius, lăsaţi-mă pe mine să mă duc prin fiul meu să devin din nou, ca să corectez ceea ce am făcut separându-mă de toate”. Şi fiindcă Ei erau o inimă bună care învăţase calea grea, Zeii au acceptat. După ce înţelegerea a fost făcută, voinţa a fost eliberată şi ei au devenit spectaculara lumină a lui Arius, iubitul său fiu. Arius devenise bărbat şi învăţa despre mişcările coapsei sale, căutase şi găsise „încântătoarea”.

Ea era ca luna în paloarea şi frumuseţea ei şi pe măsură ce o privea, vedea mai multă frumuseţe. A fost prins de ea şi curând nu a mai putut trăi fără ea. Nu am să vă povestesc acum despre măreţia încântătoarei, am s-o las pe mai târziu. Dar femeile au uitat încântarea lor, au uitat frumuseţea lor. Au uitat puritatea lor şi de aceea, când luna vine în plinătatea gloriei ei şi radiază pe cerul vostru lumina ei palidă minunată, când trebuie să vă părăsească, să priviţi la toate lucrurile din aerul nopţii. Veţi vedea apă acolo. Sunt lacrimile încântătoarei. Nimeni nu vrea să-şi părăsească frumuseţea dar trebuia să plece în splendoarea unei şi mai mari lumini care vine. Aşa a fost şi cu încântătoarea fată şi Arius. Ei s-au întâlnit şi Arius a proclamat ca ea era mai presus de toate lucrurile pe care le văzuse şi pe care le crease. Şi făcând ceea ce Duvall şi Debra făcuseră, descoperindu-şi unul altuia frumuseţea fiinţei şi exprimând-o, gândul a devenit fiinţa fertilă concepută în forma infinită a ceea ce va deveni Duvall.

Duvall nu fusese niciodată copil. El nu fusese conceput prin act sexual. Deci i-a plăcut foarte mult să fie parte din o altă formă creată, esenţa ei, şi a învăţat ce înseamnă co-creatia, ce înseamnă a împărţi. El a devenit copilul. Când încântătoarea şi-a luat lumina şi nu a mai fost abdomenul ei, a crescut şi a devenit greu cu sămânţa

şi fructul. Şi Duvall s-a născut într-un trup minunat. El a venit ca să devină parte din ceea ce iubise şi să nu se mai separe de ei. Şi s-a născut din uterul încântătoarei, un tânăr bărbat.

Deci acum Debra va fi bunica lui, iar micuţul a iubit pe bunica lui, a iubit pe mama lui şi pe Arius, minunatul său fiu/tată. El o iubea pe bunica lui şi o respecta, dar ea nu ştia că el este Duvall. El îi dăruia înapoi bunătatea şi blândeţea şi bucuria, şi asculta întotdeauna de sfatul ei înţelept privind comerţul şi creaţia, şi a învăţat multe de la ea. Iar când bunica nu a mai fost pe acest plan, el a devenit un mare comerciant şi a fost dreptatea şi cinstea şi a fost numit cu dreptate o balanţă. Au trecut anii, dar el nu a luat pe nimeni în patul lui ca să-i privească ochii şi să se regăsească pe sine în ei, căci singura lui preocupare era balanţa.

NAŞTEREA GELOZIEI

Era ziua în care toţi se adunau ca să schimbe păreri despre îmbunătăţirea comerţului. Acolo veni şi o entitate încântătoare, o fetiţă de cam 14 ani, cum socotiţi voi, care venise în acest loc cu ideea şi gândul de a-şi căsători trupul cu cineva care ar fi perfect potrivit cu fiinţa ei. El o văzu şi uitându-se în ochii ei se văzu pe sine. Tânăra femeie, care nu mai avea acum părul ca toamna ci de culoarea soarelui, privi în ochii lui Duvall şi se văzu pe sine. Iată ca mult iubita Debra venise din nou, şi el a înţeles că era ea. Ei s-au iubit şi au adus pe lume o fetiţă, minunată, lumină şi frumuseţe. Era mai minunată decât încântătoare Debra. Ea era creaţia unei iubiri perfecte care se reînnoise pe sine (se gândise pe sine din nou).

Micuţa avea părul mai negru decât noaptea, şi când îi cădea pe umeri, buclele sălbatice, în mişcarea lor liberă, păreau de mătase. Splendidul ei cap stătea pe umeri de marmură, ochii aveau culoarea mărilor care nu mai există în timpul vostru, erau atât de albaştrii şi de adânci, încât cine se uita în ei nu mai vedea altceva.

Fetiţa era perfectă în ochii tatălui ei. El se mândrea cu perfecţiunea dulcii sale fiice, iubea ce ea era, o iubea pe

Debra pentru ce era ea şi amândoi erau uniţi în creşterea splendidei fiinţe, create de ei. Când împlini 14 ani, sezonul sângelui începu sânii ei se coapseră obrajii căpătară bujori, iar ochii se umplură de întrebări şi aventuri, iar Duvall ştiu că era timpul ca ea să găsească soţul fiinţei ei. Duvall, care nu cunoscuse pasiunea geloziei începu să devină protector cu fiica lui nedorind ca ea să se căsătorească, ci să rămână sub protecţia lui şi a Debrei. Dar tânăra fată râse şi-i spuse tatălui ei că ştia că el este pasionat şi că dorea să găsească pe cineva la fel de pasionat ca el. Aşa şi făcu.

Duvall blestemă bărbatul şi a cunoscut pentru prima dată blestemul. I-a interzis să o ia pe fiica lui din casa lor. Tinerii trebuiau să trăiască în casa părinţilor. Dar splendidul Dumnezeu, care pregătise deja regatul pentru minunata lui aleasă, a refuzat. Duvall, în tulburarea lui a ameninţat şi a apucat braţul fraged al fiicei lui, trăgând-o înapoi. Fata uitându-se în ochii lui, a experimentat (trăit) ceea ce şi Constanţii au experimentat: o nouă atitudine, şi a fost speriată şi s-a simţit pierdută şi perplexă, dar i-a răspuns dulce tatălui ei: Tată, aceasta este dorinţa mea. Acum îi aparţin lui. Acesta este viaţa mea. Tânăra femeie s-a întors către bărbatul ei iubit şi au plecat, lăsându-l pe Duvall să ofteze şi să suspine. Jelea în inima lui, căci nu ştia dacă o va mai vedea vreodată pe iubita lui fiică, în care vedea şi iubea splendoarea Debrei. Şi a oftat şi a urât şi a dispreţuit pe cel care i-a luat comoara vieţii. Debra înţelegea iubirea lui dar nu putea înţelege furia lui.

Acesta este o poveste adevărată. Toate entităţile din poveste sunt adevărate. Duvall/Debra este aici, în aceasta audientă. Debra este şi ea aici. Şi încântătoarea va veni şi ea aici, iar Arius mă aşteaptă pe alt pământ.

Duvall/Debra şi Debra/Duvall au fost primele entităţi care au început copularea, spre a îngădui zeilor să vină pe acest plan. Pământul nu a fost singurul plan material, aşa cum nici Malina nu a fost. Dar Malina a fost marea gazdă a ceea ce s-a numit diferenţă de opinie, ceea ce se cheamă iubire şi ură, putere şi subminare, sau oricum vreţi să le

numiţi. În acest particular punct, Zeii erau cu adevărat trupuri de lumină. Ei aveau o densitate diferită şi puteau lua variate forme. Zeii încă experimentau cu viaţa, cu materia în alte planuri. Pleiadele, cum le numiţi voi, au fost prima casa a Zeiţei Turturea şi fraţilor ei, a tuturor Dumnezeilor.

Aceasta a fost povestea atitudinii unui om, despre perfecta iubire şi cum a limitat-o el, când Duvall a venit înapoi, s-a ridicat perfect în atitudinea sa faţa de Debra, dar a greşit în gelozia şi sentimentul de posesiune pentru fiica lui, uitând de dreptul ei la independentă prin faptul că şi ea era Dumnezeu.

Duvall s-a stins, la o vârstă foarte înaintată, la fel şi fiul lui şi încântătoarea, el trebuia să vină din nou aici. Şi trebuia să aştepte mult timp, ca toţi să plece chiar şi iubitele lui fiice, pentru ca să se poată reîncarna din nou. Oare s-a perfectat? A încercat onest, dar şi-a permis extravaganţa de a deveni implicat în iluzii care se îngroapă într-un viitor promiscu. El este rezultatul direct al limitatelor sale dorinţe pe acest plan. Duvall/Debra a trăit, la murit), 10030 de vieţi. Dacă toate atitudinile omului pot fi sumate în gelozie, ură, invidie, război, dispreţ, judecată, toate în numele iubirii, atunci omul trebuie să se nască de zece mii de ori ca să se aducă pe sine însuşi la un nivel de iubire completă, de dumnezeire şi să se ducă înapoi în Atrium şi de acolo în gândul Tatălui/Sursă, eternă, mult iubita lumină.

Fiicele, nu sunt create din coapsa şi uterul vostru. Prin iubirea voastră, voi daţi doar ocazia unui Dumnezeu să vină aici şi să facă orice are de făcut în scopul de a se perfecta pe sine. Voi nu sunteţi stăpânii Spiritului lor. Nu veţi fi niciodată. Iar de pierdut? Aţi fost împreună de nenumărate ori, chiar unul după altul. Duvall nu şi-a pierdut niciodată fica. Ea a devenit în vieţile ce au urmat mama lui, bunica. bunicul, duşmanul, prietenul, stăpânul lui, bunica, bunicul, duşmanul, prietenul, stăpânul, servitorul, prietenul lui. Nu pierdeţi niciodată nimic.

Dacă iubeşti în libertate, câştigi totul, inclusiv

posibilitatea de a învăţa iluzivitatea şi măsura gândului limitat şi să te întorci la divinitatea ta. Întotdeauna vei fi Dumnezeu, întotdeauna vei fi Sursa. Dar mai trebuie încă să te naşti, căci de fiecare dată când ţi-ai deviat viaţa de la destinul ei prin ceea ce se cheamă amărăciunea din fiinţa ta, vei evolua o dată şi încă o dată încercând să devii mai bun. Nu încerca să devii mai bun, tu eşti mai bun.

Această poveste a ajuns la ACUM. ACUM întotdeauna trebuie să fie făcut perfect Dacă v-aţi întrebat de unde vă trageţi voi, nu aţi fost niciodată maimuţe. Moştenirea voastră nu a fost niciodată maimuţa ignorantă. Moştenirea voastră, iubiţii mei, este Dumnezeu!

Şi primii lui descendenţi pe acsest plan au fost minunaţi. Să vă permiteţi vouă înşivă ocazia ca prin imaculată răbdare, evitarea timpului, contemplarea judecăţilor voastre atitudine clară în legătură cu toţi ceilalţi, să decideţi dacă merită să vă naşteţi de zece mii de ori doar pentru o obsesie de moment.

Eu sunt Ramtha cel Iluminat. Ceea ce v-am dat, ceea ce se cheamă întru adevăr momente de elocvenţă. Cântăriţi-le şi învăţaţi din ele. Aveţi milioane de cărţi care vorbesc despre acest subiect la nesfârşit. Eu v-am spus totul într-un fel uşor de înţeles pentru voi. Fiţi în pace şi cu inimi calde. Este timpul renaşterii voastre. Hai să ne bucurăm cu tot sufletul pentru aceasta.

ÎN CĂUTAREA ÎNTREGIRII – ÎNTOARCEREA ACASĂ

Ştiu cu certitudini că omul s-a căutat pe sine prin alţii. Voi toţi vreţi ca cineva să vă ajute să vă împliniţi. Voi urmaţi mersul vostru natural de înţelegere. Toţi aveţi câte un întreg. Toţi aveţi un Dumnezeu.

Când omul îşi află întregirea în uterul fiinţei sale, numit femeie, omul devine complet, Căci coapsa a fost pacificată, glandele perfect pacificate şi sufletul liniştit. După ce omul a fost împreună cu perechea sa, se întoarce şi priveşte din nou stelele. Şi în zgomotul oraşului, sau gâgâitul gâştelor şi nechezatul cailor, ori mugetul vacilor, cerşetori şi prinţi, conducători şi oficiali, fermieri,

crescători de măslini, când toate au fost înţelese – duceţi-vă, şi găsiţi un loc în natură, aşezaţi-vă şi priviţi noaptea şi bijuteriile ce strălucesc în ceruri cât de minunată este lumina.

Priviţi luna, încântaoarea, cu lumina ei argintie, care v-a tentat întotdeauna cu frumuseţea ei. Priviţi cartea eternităţii (vastitatea spaţiului). Priviţi luna, minunată şi măreaţă bijuterie, care niciodată nu umbreşte pe cele mai mici, luna în toată tentaţia ei, nu ar fi fost atât de tentantă dacă nu ar fi avut o picătură de eternitate din care să strălucească. Şi în timp ce priviţi grandoarea, gândiţi-vă că atunci când omul se întregeşte, devine încă o dată acela care obişnuia să se uite în jos.

Când a căpătat toată înţelegerea, omul îşi va căuta valoarea, care este măreaţă în curgerea istoriei, aceeaşi care face steaua atât de minunată, luna atât de grandioasă, piatra atât de tare, trupul lui atât de frumos şi cu toate că el este Dumnezeu, cine este superioritatea care a făcut pe Dumnezeu? Şi el va căuta să afle forţa care îl ghidează moment cu moment. Şi va căuta acel minunat element care a dus creativitatea lui la înflorire, care i-a îngăduit toate agoniile, iluziile, deziluziile, atitudinile, ura, predarea, războiul, amărăciunile.

În căutarea iubirii, omul va deveni din nou Dumnezeul lui însuşi, şi va merge să-şi găsească Tatăl, sămânţa, eternitatea. Şi când omul caută pe Tatăl, nemurirea lui este asigurată, căci nu-l va găsi pe Tatăl stând în picioare şi aşteptându-l, ci simplu, se va găsi pe sine din nou, în afara gândului care este în continuă căutare şi extindere a parametrilor. Şi din nou va fi cuprins în splendoarea lui Dumnezeu Atotputernic, în continua existenţă.

Ce s-a întâmplat cu Zeiţa Turturea? Ea a devenit descendenţii de lumină, nu oameni, ci ceea ce voi numiţi creatori de nave de lumină iluzorii şi frăţii interstelare. Când staţi noaptea pe piatra tare şi priviţi nesfârşirea în căutarea dumnezeirii voastre – şi toţi înţelegeţi că acolo se afla – Zeiţa Turturea şi descendenţii ei, se adună

împreună, în căutarea Tatălui, reunirea cu el.

Eu sunt Ramtha Cel Iluminat, extraordinar învăţător, minunat povestitor, dar care spune întotdeauna adevărul. Cum de ştiu eu aceste lucruri? Pentru că am fost toate aceste lucruri. Căutarea în viaţa mea a început când am început să-mi pun întrebări despre viaţă. Şi ca să devin Dumnezeul necunoscut a trebuit să devin toate lucrurile necunoscute mie. Nu mi-am risipit niciodată sămânţa. Nu am avut copii din coapsa mea. Am avut mulţi copii, dar din linia mea genetică niciunul.

Vă iubesc foarte mult, şi în timp, v-am studiat pe toţi, căci prin voi şi cu voi am devenit cine sunt. Şi locul unde am fost, vă va spune întotdeauna vouă cum şi unde să ajungeţi acolo. Dacă unii vă spun bazaconii şi vă tulbură sufletul fragil, eu nu am să fac niciodată asta, căci prin mine însumi am învăţat despre vânt şi despre soare, mama soare, şi am învăţat secrete de la marele copac şi de la moartea unei bătrâne. Şi am devenit toate lucrurile acestea. Dacă alţii vin să vă tulbure, voi puteţi fi tulburaţi dacă aşa vreţi. Dar câte sonete şi pasiuni şi cântece pot fi adunate ca să evalueze steaua care zace grea pe cerul voştru. Câţi trebuie să-şi pună împreună inteligenţa ca să complice totul, când ce aveţi voi de făcut este atât de simplu – doar să o priviţi. Vă va spune totul despre ea. Aşa sunt şi eu.

Sunt cu voi toţi, căci acum sunt vântul. Sunt sinteza luminii din nou, căci nu puteţi vedea Vântul, şi deci nu mă puteţi vedea pe mine. Dar ceea ce am iubit, puteţi. Ca să mă puteţi vedea, am să devin toate lucrurile pentru voi, căci am puterea de a face asta. Pot deveni bătrână, o fetiţă, un bătrân sau vântul, căci nu mai sunt captivat sau înamorat sau pierdut în limitările unui biet om pe un bolovan, ci duc cu mine gândurile şi inima sa şi disperarea sa. Pentru că sunt vântul, vă pot ajuta pe toţi.

De ce vreţi să mă vedeţi? De ce vreţi să ştiţi cine sunt? Importantă nu este delicateţea trupului, ci a Spiritului. Toţi cei care doriţi să mă vedeţi, mă veţi vedea, vă promit, căci atunci când veţi veni în împărăţia mea, voi

vi acolo să vă privesc trecerea. Şi voi continua, să vă perfecţionez, clar nu voi fi niciodată ce vreţi voi să fiu, căci nici vântul nu a fost ce am vrut eu să fie – a trebuit ca eu să devin el. Aşa voi fi şi eu cu voi.

Prin suprema mea inteligenţă sunt un lord virtuos. Am experimentat toate lucrurile toate. Şi prin asta am câştigat milă şi înţelepciune şi am dezvoltat iubire. Voi sunteţi familia mea. Voi sunteţi marea mea familie, căci eu personal nu am sămânţa (urmaşi). Am să vă dau întotdeauna ceea ce vântul vă poate da în iluzivitatea lui, asta este promisiunea mea.

Trăiţi-vă viaţa în pace absolută fără complexitatea interacţiunilor altor inteligenţe. Trăiţi ca să învăţaţi şi să ştiţi, iar când ştiţi, veţi deveni cu fiecare treaptă mai înţelepţi şi veţi câştiga măreţie pentru voi înşivă aşa cum şi eu am făcut. Iar dacă aplicaţi principiile voastre şi să zicem ca o dată nu lucrează este din nefericire pierderea voastră de moment. Iar vor veţi fi câştigul vostru în viitor. Pentru că principiile funcţionează. Ele sunt guvernate de o lege precisă, aşa cum Tatăl guvernează toate lucrurile.

Acum duceţi-vă la regatele voastre şi la colibele voastre şi clădirile voastre şi priviţi cât de des la cerul întunecat. Lăsaţi-l să vă amintească cine sunteţi. Nu renunţaţi la standardul vostru pentru nimeni, căci aţi văzut destul până acum, ce se întâmplă. Amintirea istoriei salvează viitorul. Şi când vă uitaţi la steaua voastră, priviţi mai aproape. iar dacă vă zâmbeşte, atunci acolo sunt eu.

Eu sunt Ramtha Cel Iluminat, cu adevărat, servantul Sursei, Dumnezeu Atotputernic viaţa minunată, mişcarea tunetului, întru Crist, care este idealul mişcării, întru voi iubiţii mei fraţi, care sunteţi tot ce am spus.

Şi aştept ultima voastră călătorie… Aşa să fie.

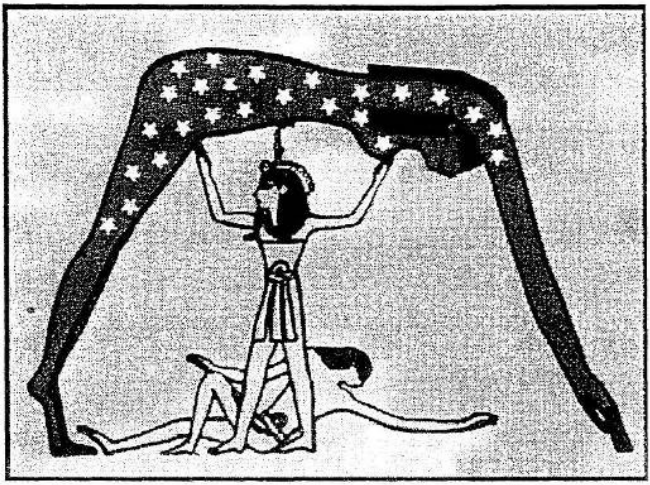

REPREZENTAREA ZEIȚEI NUT
ÎN CULTURA EGIPTEANĂ.

CAPITOLUL 4

INTERVENŢIA ZEILOR ACUM 455.000 DE ANI

„Sora lor mai mare a început disputa. Pentru că ea era un genetician strălucit în familia lui Anu. A fost sora care a stârnit disputa şi a venit aici jos şi a început să destrame gene.

Ceea ce voi sunteţi pe cale de a găsi în genomul uman ea a ştiut deja de acum aproape

455.000 de ani. Ea a venit aici jos şi a început să facă încrucişări cu seminţele lui Enki şi Enlil şi Anu şi copiii ei pământeni. Ea a fost mama care a creat hibridul de

cro-magnon care sunteţi voi. Deci cine a fost Zeul Genezei? Ei bine, cu siguranţă nu a fost Jehova cu siguranţă nu a fost Enlil şi nici Enki ori Anu. Sora lor a fost Zeul Geneze".

Ramtha

IUBIREA ATOTCUPRINZĂTOARE SUSŢINE ÎNTREG UNIVERSUL ÎN EVOLUŢIE

De la Domnul Dumnezeu al fiinţei mele, ca Ramtha,

Domnul Vântului, vă spun ca ideea principală în aceasta şcoală este că avem rădăcinile în cer – ancora noastră este sus, nu jos – şi că vă salut şi onorez pentru că aţi venit la aceasta şcoală, cum nu mai este alta în lume. Şi dacă puteţi lua de aici chiar şi numai bunătate, compasiune, înţelegere pentru iubirea Dumnezeului din voi, dacă acestea pot fi arătate afară şi dacă v-aţi schimbat chiar şi numai puţin, venirea la şcoală a meritat, căci vieţile voastre vor fi atinse şi schimbate de creşterea compasiunii, a înţelegerii, a iubirii, a înţelepciunii şi apropierii de Dumnezeu, pe care infailibil îl veţi cunoaşte. În fond nu veţi muri niciodată. Nu aţi murit niciodată. Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru că aţi venit la acesta şcoală. Aşa să fie.

Nu aţi făcut niciodată nimic rău, nu sunteţi depresivi, şi nu sunteţi atât de importanţi, pentru ca să credeţi că Dumnezeu nu a încetat niciodată să vă iubească. Asta este important de ştiut şi de reamintit des.

Mai întâi, noi nu ne putem vedea pe noi înşine în lumina supremă. Voi credeţi că a fi Crist, este a fi arogant, dar este aiurea, pentru că aroganţa este în voi, care nu auziţi mesajul. Acolo este aroganţa. Un student care este destul de umil pentru a alege să meargă tot drumul spre un nou punct de vedere, de la fund arogant şi neauzind toate acestea, ori gândind că problemele lui sunt atât de mari şi de rele, şi el este atât de rău, încât lui Dumnezeu nici nu-i mai pasă de el – el este o victimă, nu?

Ei bine, măsurăm iubirea necondiţionată prin aceea că inima încă mai bate, că încă mai respirăm, şi că după toate semnele suntem vii, că ceva ne-a îngăduit să fim în viaţă în prostia şi necunoaşterea noastră, în victimizarea noastră. Nimeni, în opresiunea autoimpusă, nu este atât de mare, ca să oprească stelele să sclipească, luna să dea lumina ei de ceară, iar soarele să apară şi să creeze mister în zori, păsările să cânte. Ceea ce face furioşi pe cei care sunt trişti, este că dimineaţa vine chiar dacă ei sunt sunt încă trişti. Dacă păsările cântă în continuare, atunci înseamnă că încă nu am atins fundul autoimpusei noastre

aroganţe.

Şi de fapt îl atingem vreodată? Nu, niciodată, pentru ca gândul care ne ţine vii este atât de necondiţionat. De ce este atât de necondiţionat? De ce aveţi toate aceste probleme şi credeţi că nimeni altcineva în lume nu mai are probleme? Credeţi că sunteţi chiar atât de importanţi? Eu nu cred, pentru că cu cât suntem mai convinşi că importanţa noastră este mai mare, cu atât păsările cântă mai tare dimineaţa, este uimitor. Ceva ne iubeşte şi ne ţine inima bătând, şi respirând şi urinând şi digerând? Cineva ne iubeşte chiar şi în oribila noapte întunecată a sufletului. Dacă păsările cântă, poate fi chiar atât de rău? Obişnuiam să mă întreb pe mine însumi; este chiar aşa de rău? Nu cred.

De ce problemele voastre nu opresc lumea în loc? Pentru că nu aţi fost niciodată în afara corpului vostru ca să investigaţi spaţiul, trilioanele de planete care au fost create şi există în sistemele stelare. Să vă întreb deci: tristeţea voastră şi exilul vostru autoimpus, din viaţă, o să păcălească viaţa sau doar pe voi înşivă? Motivul pentru care Dumnezeul nostru ne iubeşte, este pentru că el este mult mai mare decă noi, noi suntem doar un aspect al vastităţii sale. Cea ce ne face mici este este insistenţa noastră de a fi mici, atât de mici la minte încât viaţa noastră este o tortură şi o continuă nefericire. Ei bine asta este patetic?

Deci nu exista nimic ce aţi putea spune sau gândi, care să oprească soarele să răsară, deci cât de rău poate fi? Asta numai va împiedică să ascultaţi cântecul pasărilor în zori şi nu daţi lipsa de iubire şi bunătate familiei noastre, care este acum împuşcată, omorâtă sau izolată, distrusă, îl chemăm pe Dumnezeu, acea premiză. Şi motivul pentru că nu-l chemăm înainte, este că noi credem că Dumnezeu nu este ceea ce noi suntem de fapt. Dar Dumnezeu este bătaia primordială a inimii. Dumnezeu este respiraţia primordială.

Sunt multe poveşti despre Creaţie şi multe explicaţii ale realităţii, încă din cele mai, vechi înregistrări ale

civilizaţiei sumeriene, tradiţiilor Estului îndepărtat, filosofia greacă, genza şi tradiţiile iudeo-creştine, gânditori moderni şi oameni de ştiinţă, cercetări arheologice şi istorici ca Zecharia Sitchin. Toate tind să asume că adevărata identitate a persoanei, este identică cu întruparea ei fizică. Ca exemplu, când Geneza vorbeşte despre crearea femeii şi a bărbatului, spune povestea creării corpului fizic. Dar aceasta este doar jumătate de poveste. Această asumpţie comună are implicaţii enorme, aşa cum aţi analizat deja. Este răspunzătoare pentru confuzia dintre creatorul speciei umane şi creatorul limitimativ şi sursa întregii existenţe. Conştientizarea acestei distincţii, este punctul principal pe care Ramtha îl subliniază mereu, şi una dintre cele mai valoroase contribuţii este înţelegerea conceptelor: Dumnezeu, Umanitate şi Sine.

Mulţi cercetători moderni care au găsit evidenţe pentru intervenţia în evoluţia umanităţii a unor rase avansate din punct de vedere tehnologic, din afara Pământului, fac aceeaşi prezumţie greşită şi omit să se adreseze sursei comune şi ultimative a tuturor raselor. Aceasta omisiune comună şi lipsa de claritate, a creat multă confuzie cu privire la adevărata noastră identitate. Multe din religiile lumii şi ideologiile populare cu un efect major în istoria umană, au fost clădite pe aceasta confuzie. Ramtha este foarte clar în prezenentarea sa când spune că noi nu suntem inferiori sau subordonaţi acelor civilizaţii care au dat impuls evoluţiei rasei umane prin încrucişarea ADN-ului lor cu al nostru.

ADN-ul este ca şi Cartea Vieţii a sufletului, care păstrează înregistrarea şi înţelepciunea călătoriei noastre evolutive. Fără îndoială, adevărata noastră identitate este cea de călător pe acest drum al cunoaşterii, cel invizibil călătorind în noi, Observatorul privind prin masca actorului, personajul neidentificat din spatele costumului jucând un rol pe scena vieţii.

„Nu contează dacă veniţi din Zeta Reticuli, nu

contează dacă veniţi de dincolo de Steaua de Nord, nu contează dacă sunteţi atlanţi, lemurieni, nu contează dacă sunteţi cenuşii (este expresia folosită de Ramtha pentru a numi pe cei care conduc lumea din umbră) nu contează dacă sunteţi egipteni, sau hinduşi, nu contează dacă sunteţi Ishamata, nu contează dacă sunteţi Actanus – nu contează.

Voi veniţi de la Punctul Zero".

Experţii în genetică au putut să traseze evoluţia speciei umane prin studiul AND-ului mitocondrial al liniei femeieşti. Acest expeiment a putut să traseze genele până departe la punctul din evoluţie unde genele pământenilor au fost unite cu cele ale altei civilizaţii venite din altă parte, mai avansată.

Ramtha datează acest punct din istoria noastră la extraordinara distanţa de 455.000 de ani în urmă, dată care ridiculizează datele acceptate de antropologi în marea lor majoritate. Iată din nou, unii ne vor atenţiona să nu folosim câteva izolate şi controversate exemple împotriva copleşitoarei cantităţi de evidente necontrazise, care arată ca oamenii moderni din punct de vedere anatomic, au evoluat din creaturi foarte asemănătoare cu maimuţa, destul de recent, cam 100.000 de ani în urmă, în Africa şi, după unii, şi în alte părţi ale lumii. (Michael Cremo – arheolog contemporan – „Arheologia interzisă", 1993).

Fără îndoială că inteligenţa dinamică care ghidează însuşi procesul de evoluţie, adevăratul sine, nu poate fi trasat şi identificat prin analiza ADN-ului, ci doar a călătoriei sale şi a efectului ei.

Ramtha a obţinut iluminarea şi măiestria prin contemplarea atenţiei iubitoare, a calităţilor dătătoare de viaţă ale sexului feminin şi a naturii care oglindeşte aspectul esenţial al lui Dumnezeu, Sursa. Cel mai mare asediu şi cucerire a lui Ramtha, a fost să înveţe să iubească aşa cum o femeie îşi iubeşte copilul, pentru a îmbrăţişa viaţa ca un maestru nemuritor.

„Dacă eu am cucerit două treimi din lumea care se cunoştea pe timpul meu, ca un geniu fără inimă atunci ce a

trebuit să cuceresc când am fost vântul, pentru ca să iubesc munţii cu umerii acoperiţi de zăpadă şi copacii cu promoroacă şi râurile verzi şi malurile. A trebuit să învăţ să iubesc, şi a trebuit să învăţ asta din punctul de vedere al unei femei".

Ironic, Ramtha subliniază ca adevăratul Zeu al Genezei, responsabil pentru rasa umană nu a fost bărbat, aşa cum spune tradiţia, ci o femeie, om de ştiinţă, Ninharsag, o Zeiţă, din casa lui Anu, sora lui Enlil şi a lui Enki, care a condus laboratoarele ştiinţifice din Africa, Mesopotamia şi India, unde a fost dezvoltat ADN-ul noilor specii umane. Ea a folosit propriul material genetic, pe care l-a amestecat cu cel al populaţiei native a Pământului şi a creat ceea ce mai târziu va evolua în ceea ce este cunoscut ca omul de cro-magnon. Nu este doar o coincidenţă că ea mai este cunoscută şi sub numele de Mammy în textele antice sumeriene. Ea este mama primordială a speciei umane. Ea nu a intenţionat să creeze o specie care să fie înrobită şi folosită, ci a fost preocupată de datoria ei de a explora şi proiecta noi forme de viaţă, chiar şi atunci când a dorit să fie parte din ele.

Un articol recent despre ADN-ul mitocondrial, într-o revistă de ştiinţă populară, oferă date interesante, care pun sub semnul întrebării tradiţionala cronologie a organizării în structuri sociale, capabile să domesticească animale, de obicei plasate în ultimele zece mii de ani.

„Un analist al diferenţelor de secvenţe genetice într-un anume sector al lanţului mitocondrial al

ADN-ului, a revelat trei grupe de capre care au apărut dintr-o populaţie genetică distinctă. Astăzi distribuţia lor este foarte împrăştiată. Acele trei populaţii, în schimb, emerg dintr-un material comun de strămoşi care au trăit cam 200.000 de ani în urmă, estimează cercetătorii". (Rev, Washington News mai 2001)

Dialogul dintre Solon şi preotul egiptean, pe care Plato îl povesteşte în Timaeus şi îl consideră un fapt real, este o altă sursă care pune semnul de întrebare pe acurateţea înregistrărilor de timp în istoria umană:

„În cazul tău, ca şi al altora, abia după ce ai obţinut literaţi şi alte lucruri pe care oraşul le cere, iată că din nou, după numărul obişnuit de ani, vine marea inundaţie. Ea şterge totul, ca o plagă şi lasă doar populaţia neliterată şi incultă în urmă. Deveniţi copii din nou, complet nefamiliari cu tot ce a fost în timpuri antice, fie aici fie în propriile regiuni. Şi Solon, raportul pe care tocmai l-ai dat despre genealogia poporului tău, este ca o carte de adormit copii. Întâi de toate, poporul tău îşi aminteşte doar un potop, deşi de fapt au fost cu mult mai multe înainte". (Platon – Opere complete, Timaeo) Platon a scris dialogurile în sec IV î.e.n., mult timp după evenimentele consemnate de lemurieni. Mai este un alt pasaj în Timaeus care seamănă izbitor cu povestea lui Ninharsag, încrucişând sămânţa lui Enki şi Enlil pentru a produce specii noi. Plato continuă dialogul dintre Solon şi preotul egiptean, spunând: „Acest oraş a fost fondat de o Zeiţă a şi anume a fost Neith în egipteană şi Athena în greaca. Ei (egiptenii) sunt foarte prieteni cu atenienii şi susţin că ar fi înrudiţi cu poporul nostru într-un fel sau altul". „Am să-ţi spun (Solon) povestea, pentru binele tău şi al oraşului tău, şi în speral în onoarea Zeiţei, mama noastră, cea care a fondat, a iubit şi educat oraşele noastre, ale voastre. Le-a fondat întâi pe ale voastre, cu o mie de ani înainte de ale noastre, când a primit a Pământ şi Hephaestus sămânţa din care a ieşit poporul vostru". Hephaestus este numele romanizat al Zeului focului la greci Sămânţa de pe Pământ şi Hephaestus, înseamnă de fapt sămânţa pe care Ninharsag a luat-o de la Enki, care se traduce „lordul Pământului" şi de la Enlil, care înseamnă „Lordul Poruncii sau al vântului". Cercetările de mai târziu vor stabili o legătură între Lordul sumerian al Poruncii, Enlil şi Lordul focului, fără îndoială că asemănarea celor două poveşti, în ciuda diferenţei de context, poate fi notificată prin variabilele produse de timpul scurs între cele două surse.

Tendinţa comuna de a identifica persoana cu întruparea sa fizică, a dat importanţă simţirilor şi emoţiilor ca fiind realitatea primordială, mai presus de conştiinţă şi

inteligenţă, Ramtha explică că una dintre cele mai mari probleme ale umanităţii este ceea ce el descrie ca fiind corpul emoţional. Emoţiile sunt mai degrabă un efect al experienţelor. Una din cele mai mari valori ale societăţii vestice de azi, este emoţia, care de fapt este o reacţie chimică în experienţă. Este considerată mai valoroasă decât intenţia abstractă din spatele experienţei însăşi. Ramtha subliniază asta:

„Una dintre cele mai mari probleme ale voastre este corpul emoţional. Este cursa oricărui om. Şi nu ar fi existat un ceva numit înălţare dacă nu ar fi existat şi marea teză numită corpul emoţional. Corpul emoţional este ca atunci când foloseşti nişte unelte care fac o treabă mediocră şi sunt nesatisfăcătoare, dar totuşi lucrează în loc să foloseşti un computer. Corpul emoţional este ca o carte care te învaţă cum să operezi un computer, dar sunt atât de mulţi care continuă să citească cartea la nesfârşit, şi n-au lucrat niciodată cu un computer. Continuaţi să folosiţi lumânări în loc de lasere".

Umanitatea a devenit prizoniera propriei creaţii, prin propria sa manoperă. Chiar şi când strigătul: „Dumnezeule, te rog ajută-mă!" răsună şi este urmat de înspăimântătoarea linişte, divinitatea tot nu-şi poate afla complet divina putere moştenită în străfundul său. Motivul pentru care aceste rugăciuni sunt urmate de linişte, este că puterea creativă a divinului a fost folosită să creeze iluzia prizonieratului. Iubirea lui Dumnezeu ne îngăduie să trăim această viaţă, aşa cum am creat-o noi înşine, să trăim, adică să respirăm şi inimile noastre să bată ca să putem experimenta propriile noastre creaţii, de dragul da a obţine înţelepciune. Iubirea lui necondiţionată ne îngăduie libertate fără nicio restricţie, fără judecarea viselor noastre incluzând cele mai urâte coşmaruri.

Inabilitatea de a recunoaşte sursa primară şi motorul creaţiei şi evoluţia în modelul oferit de instinctele femeilor, ca şi iubirea lor necondiţionată, a contribuit la înrobirea şi folosirea lor pentru plăcere sexuală. Orbirea care a

împiedicat să fie văzută adevărata lor valoare şi caracterul lor divin, a contribuit şi la căderea şi mai adâncă în prizonieratul emoţiilor şi al gândirii limitate.

„Ascultaţi. Femeile au fost mânate ca turmele, ca obiecte sexuale încă de când erau fetiţe mici. Fetiţele deveneau proprietatea fanteziilor sexuale ale bărbaţilor. Şi de ce? Este vorba, de o emoţie sexuală care a fost transmisă genetic fiecărei generaţii, ca femeile să fie supuse cu orice preţ. Ca vitele, mânate în acele locuri şi folosite ca obiecte de sex şi ca să facă copii, dar să nu aibă niciodată dreptul la cuvânt. Nu este de mirare că ele sunt cea mai oprimată rasă".

Este uimitor că simbolul pentru femeie în scrierea cuneiformă, folosită de sumerieni, cam zece mii de ani în urmă, a fost – IA – pubisul de femeie, în timp ce simbolul pentru sclav a foast o combinaţie între simbolul pentru munte şi cel pentru femeie, prezentaţie a felului cum şi de ce a apărut înrobirea femeii, va fi făcută în volumul doi. Noi moştenim istoria genetică, prin trupul pe care îl primim de la părinţi. Importanţa studierii istoriei este aceea că ea conţine o parte din călătoria evolutivă de la Punctul Zero şi conţine cheile care deschid uşile către a cunoaşte de ce am venit să învăţăm aici, ca să stăpânim şi să transformam în înţelepciune.

Sunt aici ca să aduc un ideal care să vă inspire pe voi să vă treziţi, să deveniţi propriul vostru Dumnezeu, să învăţaţi ce este un maestru.

Nu o să mă uitaţi niciodată, Ştiţi de ce? Sunt extraordinar. Dacă Dumnezeu ar fi avut o definiţie, acesta ar fi trebuit să fie Extraordinar. Vă arată templul pe care inima voastră ar trebui să-l urmeze, nu ceea ce emoţiile ne-au determinat să fim, că trebuie să fim extraordinari, ca Dumnezeu, care este atât de îndrăgostit. de viaţă lui, încât este loc pentru toate grădinile să înflorească.

CAPITOLUL 4

INTERVENŢIA ZEILOR ACUM 455.000 DE ANI

„Sora lor mai mare a început disputa. Pentru că ea era un genetician strălucit în familia lui Anu.

A fost sora care a stârnit disputa şi a venit aici jos şi a început să destrame gene. Ceea ce voi sunteţi pe cale de a găsi în genomul uman, ea a ştiut deja cum aproape 455.000 de ani. Ea a venit aici jos şi a început să facă încrucişări cu seminţele lui Enki şi Enlil şi Anu şi copiii ei pământeni. Ea a fost mama care a creat hibridul de Cro-Magnon, care sunteţi voi. Deci cine a fost Zeul Genezei? Ei bine, cu siguranţă nu a fost Jehova cu siguranţă nu a fost Enlil şi nici Enki ori Anu. Sora lor a fost Zeul Genezei".

Ramtha

IUBIREA ATOTCUPRINZĂTOARE SUSŢINE ÎNTREG UNIVERSUL ÎN EVOLUŢIE

De la Domnul Dumnezeu al fiinţei mele, ca Ramtha, Domnul Vântului, vă spun că ideea principală în aceasta şcoală este că avem rădăcinile în cer – ancora noastră este sus, nu jos – şi că vă salut şi onorez pentru că aţi venit la aceasta şcoală, cum nu mai este alta în lume. Şi dacă puteţi lua de aici chiar şi numai bunătate, compasiune, înţelegere pentru iubirea Dumnezeului din voi, dacă acestea pot fi arătate afară şi dacă v-aţi schimbat chiar şi numai puţin, venirea la şcoală a meritat, căci vieţile voastre vor fi atinse şi schimbate de creşterea compasiunii, a înţelegerii, a iubirii. a înţelepciunii şi apropierii de Dumnezeu, pe care infailibil îl veţi cunoaşte. În fond nu veţi muri niciodată. Nu aţi murit niciodată. Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru că aţi venit la acesta şcoală. Aşa să fie.

Nu aţi făcut niciodată nimic rău, nu sunteţi depresivi, şi nu sunteţi atât de importanţi, pentru că credeţi că Dumnezeu nu a încetat niciodată să vă iubească. Asta este important de ştiut şi de reamintit des.

Mai întâi, noi nu ne putem vedea pe noi înşine în lumina supremă. Voi credeţi ca a fi Crist, este a fi arogant, dar este aiurea, pentru că aroganţa este în voi, care nu auziţi mesajul, acolo este aroganţa. Un student modest care este destul de umil pentru a alege să meargă tot drumul spre un nou punct de vedere, de la fund arogant şi

neauzind toate acestea, ori gândind că problemele lui sunt atât de mari şi de rele şi el este atât de rău încât lui Dumnezeu nici nu-i mai pasă de el – el este o victimă, nu?

Ei bine, măsurăm iubirea necondiţionată prin aceea ca inima încă mai bate, calm că mai respirăm, şi că după toate semnele suntem vii, că ceva ne-a îngăduit să fim în viaţă în prostia şi necunoaşterea noastră, în victimizarea noastră. Nimeni, în opresiunea autoimpusă, nu este atât de mare, ca să oprească stelele să sclipească, luna să dea lumina ei de ceară, iar soarele să apară şi să creeze mister în zori, păsările să cânte. Ceea ce face furioşi pe cei care sunt trişti, este că dimineaţa, vine chiar dacă ei sunt sunt încă trişti. Dacă pasările cântă în continuare, atunci înseamnă că încă nu am atins fondul autoimpusei noastre aroganţe.

Şi de fapt îl atingem vreodată? Nu, niciodată, pentru ca gândul care ne ţine vii este atât de necondiţionat. De ce este atâât de necondiţionat? De ce aveţi toate aceste probleme şi credeţi că nimeni altcineva în lume nu mai are probleme? Credeţi că sunteţi chiar atât de importanţi? Eu nu cred, pentru că cu cât suntem mai convinşi că importanţa noastră este mai mare, cu atât păsările cântă mai tare dimineaţa, este uimitor. Ceva ne iubeşte şi ne ţine inima bătând şi respirând şi urinând şi digerând. Cineva ne iubeşte chiar şi-n oribila noapte întunecată a sufletului. Dacă păsările cântă, poate fi chiar atât de rău? Obişnuiam să mă întreb pe mine însumi; este chiar aşa de rău? Nu cred.

Deci de ce problemele voastre nu opresc lumea în loc? Pentru că nu aţi fost niciodată în afara corpului vostru ca să investigaţi spaţiul, trilioanele de planete care au fost create şi există în sistemele stelare. Să vă întreb deci: tristeţea voastră şi exilul vostru autoimpus din viaţă, o să păcălească viaţa, sau doar pe voi înşivă? Motivul pentru care Dumnezeul nostru ne iubeşte, este pentru că el este mult mai mare decât noi, noi suntem doar un aspect al vastităţii sale. Cea ce ne face mici este, este insistenţa noastră de a fi mici atât de mici la minte încât viaţa

noastră este o tortură şi o continuă nefericire. Ei bine asta este patetic!

Deci nu exista nimic ce aţi putea spune sau gândi, care să oprească soarele să rasară, deci cât de rău poate fi? Asta numai va împiedica să ascultaţi cântecul pasărilor în zori şi să vedeţi razele aurii bătând în ferestre. Voi sunteţi cei care stingeţi forţa vitală. Dar nu sunteţi destul de măreţi ca să opriţi viaţa, iar a vă lua propria viaţa este o nebunie, pentru că voi aparţineţi eternităţii.

Să trecem la altceva. După cum aţi auzit, în cerebel stă mintea lui Dumnezeu, este chiar la spate. Fiecare virus, amoebă, germen, fiecare fiinţă, în orice punct de evoluţie, fiecare corp cosmic în cele şapte nivele, fiecare experienţă a fost ca să facă cunoscut necunoscutul. Acesta este drumul nostru.

Dumnezeu este această reţea de micelii a tuturor vieţilor pe care le-am trăit şi a tot ce vreodată a trăit, iar experienţele, ca nişte perle de înţelepciune, umplu reţeaua care se numeşte minte şi noi toţi suntem dotaţi cu ea.

Ce este iubirea necondiţionată? Este ceva mult mai măreţ decât depresia voastră, lipsurile voastre, nesiguranţa voastră, inaptitudinile, vinovăţiile, ruşinea voastră, şi lista este mult mai lungă. Toate acestea crează separaţie de forţa de viaţă, acesta va face umani.

Dar câte vieţi mai trebuie să fiţi umani până să înţelegeţi, în sfârşit că aţi fost destul? Câte zile de depresie, şi câte droguri aveţi nevoie? De câte din experienţele pe care le-aţi repetat la nesfârşit şi de care sunteţi acum dependenţi? Cât încă mai trebuie să arătaţi că sunteţi umani?

Despre ce este şcoala? Despre a atinge divinul în voi, a vă arăta că există, contrar tuturor religiilor şi bisericilor, a grupurilor etnice, a culorii pielii, a celor care cred că ei sunt singurii pe calea spre Dumnezeu. Ce farsă. Nimeni nu poate opri soarele să răsară.

Voi aţi creat un Dumnezeu după imaginea voastră, el este cel mai drastic, pedepsitor al exceselor voastre. Da, voi aţi creat imaginea lui Dumnezeu. Fie prin descrierea

făcută de biserică, ori prin Iisus, ori Buddha, Zoroaster, Shakespeare, Apollonius, Cicero, Bill Clinton. Poate că l-aţi creat după maeştrii din Estul îndepărtat. Apropo, vă recomand să citiţi cartea „Viaţa şi învăţăturile meştrilor din Estul îndepărtat” (Baird T. Spalding), este prima din căile pe care am recomandat-o canalului meu s-o citească.

Cine sunteţi voi ca să decideţi în minţile voastre de maimuţă ce este Dumnezeu? Să-l judecaţi. Ce, voi l-aţi creat pe Dumnezeu? Am să vă spun de ce I-aţi dat aşa o imagine. Ca el să fie antiteza a tot ce voi nu vă puteţi împiedica să fiţi. Dumnezeu nu putea să fie nimic din ceea ce voi eraţi, deci trebuia să fie aşa. De unde vin ruşinea şi vinovăţia voastră? Din identitatea voastră cu Dumnezeu. Ştiaţi că de fapt voi vă pedepsiţi singuri?

Voi ştiţi cum arata un master? Aţi întâlnit vreodată unul? Acuma da, acum ştiţi? E drept că faţa frumoasă, părul blond şi corpul feminin sunt puţin cam derutante, dar aşa am vrut eu. Pentru că atunci când am fost o fiinţă umană pe acest plan, nu am avut niciodată relaţii intime cu o femeie, dar am avut peste o sută de copii. Am fost îndrăgostit de război şi de a cuceri, şi orice bărbat care este îndrăgostit de putere, va avea mai puţin viaţa sexulală, mai puţina experienţă sexuală. Gratificaţia lui vine de la cuceririle sale. Aşa a fost în viaţa mea. Voi ştiţi că până în zilele voastre nu a fost niciodată o femeie despre care să se spună că este un adevărat Crist? Pentru că ele au fost socotite întotdeauna inferioare.

De ce apar eu ca o femeie? Întâi pentru că femeile sunt foarte uşor de asociat cu măiestria, pentru că energia lor nu este în primul sigiliu, ele trebuie să meargă acolo doar pentru supravieţuire, dar energia lor este în al doilea sau al treilea (plan). Ele sunt în control, înţelegeţi?

Ce aţi aşteptat să vedeţi? Eu sunt un Dumnezeu cu pielea închisă la culoare. Pielea mea este ca scorţişoara, am păr negru şi ochi foarte negri. Deci dacă aş fi trăit acum, aş fi fost o stea a baschetului, aş fi fost cel mai înalt dintre baschetbalişti. Deci nu sunt o frumuseţe cu păr blond şi ochi albaştri. Sunt colorat ca scorţişoara, am ochii

negri, părul negru, o entitate de 7, 8 picioare (un picior = 30 cm) până acolo sus. Şi par de aceasta înălţime numai pentru că atâta este de înalt plafonul vostru, de multe ori trebuie să mă aplec. Deci de ce am ales o femeie? Doamnelor, frumoasele mele doamne, eu ştiu ce compromisuri aţi făcut pentru securitatea voastră şi a copiilor voştri şi că munca voastră nu se termină niciodată. Este adevărat. Sunteţi specia cea mai puţin apreciată.

Este o mişcare în lume care spune ca oamenii negri ar trebui să primească drepturi egale cu cele ale albilor. De ce ar fi o mişcare dacă nu ar fi nicio problemă cu discriminarea între culori? Dar ceea ce găsesc şi mai ironic este că oamenii albi se duc la ecuator ca să se înnegrească şi totuşi au prejudicii în legătură cu oamenii negri. Găsesc asta interesant. Ei angajează mexicani şi negri ca sclavi, ca să le facă munca. Ei consideră că ochii albaştri şi părul blond îi fac o specie de un succes excepţional. Şi ei sunt cei care se duc la ecuator să se facă negri. Puteţi să vă imaginaţi? Chiar şi oamenii închişi la culoare consideră că viaţa lor este aspră, dar am să vă spun eu a cui viaţă este cu adevărat aspră, a femeilor de toate culorile. Niciodată nu s-a adus la cunoştinţă despre o femeie Crist. Nu. Niciodată nu a fost un Dumnezeu care să spună: „Sunt foarte mândru de iubita mea fiica”. Ce păcat.

Uterul creaţiei nu a fost niciodată recunoscut de vreun Dumnezeu. Şi singura femeie care a fost recunoscută, este o adolescentă de 14 ani, care tot ce a ştiut să facă, a fost să lase un arhanghel să-i dea sămânţa lui Iisus? Mă întreb câţi dintre părinţi ar accepta ca fiica lor să fie lăsată însărcinată de un Dumnezeu, la 14 ani?

Ah, nu. Acum ascultaţi. Trebuie să auziţi asta. Priviţi o frumoasă femeie de jumătate de secol – are vârsta de jumătate de secol – care lasă ca prin ea să vină un Dumnezeu şi un master. De ce am ales-o pe ea şi nu un bărbat? Pentru că niciodată nu a existat un text scris despre o femeie master şi este timpul să se întâmple – este timpul să se întâmple.

Cel mai vechi arhetip de Dumnezeu este Voidul, care

a fost văzut ca Nut. Zeiţa egipteană Nut, care este descrisă în Cartea Morţilor. O femeie din a cărui uter a venit toată creaţia. Chiar credeţi că ştiţi ce înseamnă un master? Vreau să spun că aţi putea trece pe stradă pe lângă acest corp şi dacă nu se uita în ochii voştri, nu veţi şti niciodată că este cineva care cunoaşte ceva. Deci sunt în corpul unei femei, pentru că femeia este cea mai prejudiciată specie. Uitaţi de mişcarea pentru drepturi egale. Hai să vorbim despre femei de toate virtuţile şi din toate grupurile entice din jurul lumii. Până şi în ziua de azi, unele sunt arse de vii, de soţii lor – în ţara mea sacră – India. De ce vreţi voi să vă duceţi în acea ţară mamă care-şi arde femeile?

Cum credeţi voi că arată un master? Eu cred că este cineva pe care voi l-aţi creat ca o extensie a voastră. Şi un adevărat master trebuie să fie întotdeauna bărbat, pentru că din nefericire arhetipul de master nu a fost niciodată femeie. Eu vin să combin toate posibilităţile, să combin bărbatul şi femeia simultan. Iubesc femeia, uterul vieţii. Dumnezeu a dat acestui sex un uter al vieţii şi este la discreţia ei dacă viaţa va deveni sau nu. Aceasta este adevărata putere. Sunt femeie, pentru că vorbesc pentru cea mai depreciată specie de pe faţa pâmmtului – femeile.

Voi crederi că aveţi probleme? Nu aveţi probleme. Aveţi reţele neuronale. Asta-i tot. Credeţi că aveţi probleme? Aveţi un corp emoţional. Asta-i tot. Ştiaţi că aveţi patru sigilii care nu au fost niciodată activate? Credeţi că aveţi o problemă? Aveţi o crescătura în creier, un fel de ghem. Este o grupare de neuroni. Şi ştiţi singurul motiv pentru care este acolo? pentru că sunteţi oameni emoţionali şi vă face să vă simţiţi bine simţurile, sentimentele. Ştiţi ce sunt sentimentele? Nu au nimic de a face cu spiritualitatea sunt chimie, substanţe chimice. Unde se întâmpla? Între creier şi organele de simt, asta-i magistrala lor. Ştiţi, magistrala care vă duce acasă. Fiecare din emoţii are o casă de Voi sunteţi dependenţi de emoţiile voastre. Sunteţi dependenţi de sex (sensul este: independenţi ca de droguri. Sunteţi dependenţi de victimizarea voastră. Sunteţi dependenţi de sărăcia

voastră, de lipsurile voastre de durerile voastre, de cap, de alergiile voastre, de nefericirea voastră, de singurătatea voastră. de autocompătimire, de vinovăţie, de înstrăinarea voastră de Dumnezeu.

Deci priviţi pe cine stă în faţa voastră, vă rog. Este învăţătorul care v-a învăţat o săptămână întreagă. Cel care a creat şcoala cu tot ce este în ea. Tot ce avem de făcut că să putem şti totul, este să ne detaşăm de reţeaua nervoasă emoţională. Dacă suntem ataşaţi de reţea şi de emoţii, suntem în nesiguranţă, nereuşită, lipsuri, şi niciodată nu vom şti nimic mai mult decât ceea ce aduc emoţiile, iar acestea sunt experienţe ale trecutului. Dar când ne-am detaşat, suntem liberi în spaţiu, putem şti totul. Aşa este şi gloria lui Dumnezeu.

Cum altfel credeţi că puteţi supravieţui morţii? Voi o să muriţi, dar ce credeţi că va supravieţui morţii? Va fi ceea ce se adună în Spiritul vostru Sfânt, şi aceasta va fi persoana care este dependentă de toate acele lucruri, care va trebui să aibă o recapitulare în lumină – a tuturor gândurilor pe care le-aţi avut şi nu le-a auzit nimeni…! Dar aceasta (mintea subconştientă), a ascultat totul şi va învârti benzile acelea în sens invers, iar voi veţi privi şi veţi înţelege ce aţi făcut cu acest dar numit viaţa.

PREŢUL DIVINITĂŢII ESTE CA O SABIE CU DOUĂ TĂIŞURI

Ce aţi făcut cu viaţa voastră? Ce aţi făcut cu ea astăzi? Dar înainte de a veni să mă vedeţi? Aţi cheltuit-o doar ca să supravieţuiţi? Aţi cheltuit-o ca să faceţi bani şi să puteţi avea sex, să mâncaţi mult, prea mult, sau să flămânziţi, ca să fiţi frumoşi, să fiţi importanţi? Ce aţi făcut cu toţi banii pe care i-aţi câştigat lucrând opt ore pe zi? Opt ore înseamnă 1/3 din ziua voastră. Ce aţi făcut cu toţi acei bani? V-aţi dus şi aţi cumpărat mâncare şi aţi plătit pentru adăpost, şi aţi petrecut şi v-aţi distrat şi i-aţi cheltuit ca să arătaţi la fel ca ceilalţi şi să fiţi acceptabili. Ce aţi făcut cu viaţa voastră? Este un dar.

Viaţa este un dar. Aveţi un serviciu care vă îngăduie

să fiţi creativi, aşa că o parte din viaţa voastră nu este pierdută, în care creaţi cu mintea voastră în deplina integritate? Furaţi de la patron? Păcăliţi la pontaj? Nu vă grăbiţi să răspundeţi, vinovatul mărturiseşte primul. O să vedeţi asta în lumină. Credeţi că munca voastră nu este viaţă spirituală? Credeţi că cele opt ore de serviciu nu au nimic de a face cu viaţa ca dar? Fiecare respiraţie şi fiecare bătaie de inimă sunt un dar de la Dumnezeu. Ce faceţi cu ele? În opt ore lucraţi cât se poate de puţin şi apoi cum folosiţi banii pe care fi primiţi? Plătiţi datoriile. Care sunt datoriile voastre? Ele sunt pentru imaginea voastră? Pentru proprietatea voastră? Pentru automobilele voastre? Iar cu banii rămaşi vă distraţi pentru ca meritaţi. Oare?

Deci Dumnezeu rămâne cu tristeţile şi remuşcările voastre. Singurul lucru pentru care veniţi la Dumnezeu este că nu aveţi bani destui, sau că vă simţiţi prost pentru investiţiile, pierderile şi relaţiile voastre. Aceasta aţi devenit? Este adevărat asta aţi devenit. Dar nu veţi fi condamnaţi pe veşnicie pentru asta. Dacă sunteţi Dumnezeu şi vi s-a dat liberă voinţă, voi decideţi. Voi sunteţi vântul în pânze care conduce nava voastră, deci voi aveţi responsabilitatea

Sunteţi divini şi divinitatea este o sabie cu două tăişuri. Aveţi o sabie care taie până în inima materiei. Vrem să supravieţuim şi apoi urâm că trebuie să supravieţuim. Deci trebuie să ne echilibram prin petreceri, sau prin sex. Putem lucra o săptămână întreagă ca să ne cumpărăm un costum sau să plătim pentru o operaţie estetică. De ce? Pentru că peste 40 de zile vom arăta bine şi vom avea sex. Nu-i aşa? Asta este cel mai bine ce puteţi face cu viaţa voastră?

Deci ideea este că în această şcoală trebuie să redefinim pe Dumnezeu. Nu că aţi fi găsit adevărul. Este că îl ştiaţi de mult. Dumnezeu era convenient, ca voi să puteţi păcătui, să faceţi ce vreţi fără ca să aveţi responsabilitatea vieţii voastre. Iar eu vă spun că ăsta este unul din tăişuri. În aceasta şcoala, îl luam pe Dumnezeu şi

spuneam: viaţa mea este bătaia inimii mele, respiraţia mea, gândul meu virtuos, creierul meu holografic, acestea sunt viaţa mea. Şi dacă trebuie să muncesc pentru pâinea de toate zilele, atunci, Dumnezeule, ajută-mă să fiu creator în cele opt ore, ca munca mea să nu fie doar o slujbă cu care să-mi plătesc hainele şi cosmeticele mâncarea, sexul şi vinul.

Opt ore pe zi n-ar trebui să fie doar lucru, ar trebui să fie creaţie. Ar trebui să fie creaţie. Nu ar trebui să fie robie pentru că tu crezi că eşti sărac, ar trebui să simţi că ai de dat mult, că ai nelimitate posibilităţi de a crea.

Iar celălalt tăiş al sabiei este ca pentru voi este dureros să ai responsabilitate pentru propria viaţa. Ştiţi de ce sunteţi victime? Ştiţi de ce sunteţi bolnavi? De ce relaţiile voastre lasă de dorit? Pentru ca daţi vina pe oricine altcineva pentru problemele voastre, pentru că nu vă luaţi responsabilitatea adevărului vostru, care este ascuns sub imaginea înfăţişării voastre. Feţe zâmbitoare care mint, şi voi minţiţi şi nu aveţi responsabilitate asupra a ceea ce ştiţi şi a adevărului care se ascunde sub acel zâmbet.

Ce ar fi dacă aţi crea o lume din adevărul pe care îl cunoaşteţi? Viaţa este o robie sau un dar? Este alegere şi sacrificiu? Absolut. Absolut. Dacă nu vrem să mergem pe câmp să sădim sămânţa de grâu în pământul nostru, dacă nu vrem să facem asta, atunci hai să facem altceva pentru bani, şi să cumpărăm pâinea de la cei care au făcut-o. Dar trebuie să ne sacrificăm dând ocazia altcuiva şi noi ne sacrificăm viaţa ca să muncim pentru bani – acesta este efectul domino care-l atinge pe fermierul din câmp.

Hai să facem onorabila munca noastră şi impecabilă, să onoram şi să câştigăm totul. Deci este o sabie cu două tăişuri. Sabia este motivul pentru care am creat pe Dumnezeu după imaginea noastră, am creat o superfiinţă care să judece tot ce facem. Atunci putem să facem tot ce vrem cu viaţa şi apoi să-l chemăm, atunci când nu mai avem resurse. După ce am cheltuit energia trupului nostru, sănătatea noastră, după ce am dat familiilor noastre lipsa

de bunătate şi iubire, le-am murdărit, violat şi distrus chemăm pe acest Dumnezeu şi motivul pentru care nu îl chemăm înainte, este că nu credem că Dumnezeu este ceea ce de fapt este. Dar el este bătaia de inimă, respiraţia. Cum ar putea să nu fie conştiinţa a ceea ce facem, încarnarea şi împlinirea destinului.

Fiecare din voi aţi venit din Planul de Lumină. Aţi murit, v-aţi dus în lumină, aţi avut o revizuire a vieţii pe care aţi trăit-o, aţi stat în Planul de Lumină ca să creaţi un nou destin, pentru că nu aţi stăpânit acesta lume şi acest trup. Nu aţi fost stăpânii acestui creier. Cum vrem să cunoaştem necunoasutul de afară, când nu ne cunoaştem pe noi înşine? Venim înapoi mereu şi mereu numai ca să destrămăm reţeaua neuronală de emoţii din creierul nostru, la care nici măcar nu ne mai gândim. Nu ar trebui să fiţi dependenţi de experienţa emoţională, înţelepciunea constă în a recunoaşte că nu mai trebuie să facem asta, că suntem aici să vedem şi să înţelegem. Avem, Dumnezeule, mintea lui Dumnezeu cu care să înţelegem, şi avem creierul şi mintea lui Dumnezeu cu care să creăm noi realităţi! Nu suntem aici pentru a avea cât mai mulţi parteneri sexuali, să ne ducem zilele în emoţii jalnice, ci cu paradigma unui nou gând, ştiind că următoarea experienţă va crea o emoţie care va transcende emoţiile dependenţei care ne fac să lucrăm opt ore sau paisprezece ore, cu care să trăim alte şase ore înainte de a ne duce la culcare.

DE UNDE VINE IUBIREA NECONDIŢIONATĂ?

Să vă spun despre voi înainte de aceasta reîncarnare. Toţi care sunteţi la această şcoală – aceasta ar trebui să fie o descriere istorică a reîncarnării şi drumului până aici, acest loc pe harta destinului vostru – este pentru că data trecută aţi fost lacomi. Fără măsură. Aţi fost lacomi şi s-au aţi luptat pentru viaţa voastră, iar în clipa morţii v-aţi pus nişte întrebări.

Prima întrebare a fost unde este mama voastră. Fiecare soldat, fiecare luptător, în clipa morţii întreabă

despre mama lui, întotdeauna ei fac asta. Este un fapt absolut, am văzut eu însumi. De ce fac ei asta? Am vrut mult să vă întreb asta: de ce credeţi – credeţi că este prostie? – că fiecare războinic îşi cere mama înainte de moarte? Pentru că atunci când erau copii, cel mai iubitor şi confortant, nu a fost tatăl, întotdeauna a fost mama. Şi de fiecare dată când erai rănit sau lovit, te duceai la mama şi ea făcea ca totul să fie bine. Când soldaţii au maţele scoase afară şi le lipseşte jumătate de trup, ei o strigă pe mama lor. Aşa a fost în toată istoria. Ei cheamă pe mama lor să-i ajute, singura persoana din lume care îi poate ajuta. Şi a doua persoană despre care întreabă este „Doamne ajută-mă!”. Apoi mor.

Deci cât de divine sunt mamele? Cât de divine sunt femeile? câţi dintre voi înţeteg aceasta întrebare? Fiecare băiat din lume ştie că atunci când îşi juleşte genunchiul sau falca, mama lui va avea grijă de el, îl va iubi, îl va lua la sânul ei şi numai făcând asta lucrurile încep să fie mai bune, nu-i aşa? Indiferent cât de în vârstă sunt, ei se gândesc la asta. Acesta este motivul pentru care se infatuează cu sânii nevestelor lor, încearcă să se simtă ca şi cu mamele lor din nou înţelegeţi?

În toate aventurile lor, mamele lor le cer să aibă grijă de ei înşişi să fie atenţi, dar ei au fost fii rebeli, au plecat şi au făcut ce au vrut, oricum. Dar când au fost răniţi, cine a avut grijă de ei? Unde se duc? La mama, bunul pământ. Bunul pământ. De aceea femeile nu sunt bărbaţi. Bărbaţii sunt aventuroşi, spontani şi impregnează (însărcinează) fiecare gaură pe care o văd. Femeile, în schimb, trebuie să aibă grijă de toate responsabilităţile care vin din acele găuri.

Să mai discutăm despre femei. Ei, bine, cele mai multe s-au dăruit bărbaţilor. Dacă nu sunt prostituate sau hetera (femei pregătite din fragedă copilărie în arta şi ştiinţa de a procura plăcere), muncesc greu pentru a mulţumi pe soţii lor, iubiţii lor, bărbaţii lor, dar dacă rămân însărcinate, degetul lui Dumnezeu nu este spre bărbaţii lor, ci spre ele. Ele sunt cele care îndură corpul lor, îndură

creşterea din uterul lor, îndură copilul. Ele sunt cele care sunt prezente constant. Soldaţii pe câmpul de bătaie nu cer pe taţii lor. Eu am văzut asta. Ei îşi cer mamele. Nu găsiţi asta interesant? Deci de unde vine iubirea necondiţionată şi grija? Şi ei plâng după mamele lor, dar ele sunt departe, şi ei plâng şi durerea lor disperarea, ei dispar pentru totdeauna.

Nu vor mai fi cu mamele lor din nou. Este o situaţie foarte tragică. Aceasta este nepreţuita parte a umanităţii, acesta este motivul că arai ca o femeie pentru Taţi. Taţii. Unii sunt taţi buni. Unii cred că copiii sunt responsabilitatea femeii. Şi copiii sunt lăsaţi cu mamele lor şi după ele plâng. Erau fii mamelor cei care plângeau pe câmpul de bătălie, nu fii taţilor. Deci în lumina întregii eternităţi, unde este locul iubirii absolute şi protectoare? Este în femeie, partea cea mai ameninţată, pentru că femeile pot iubi lumea întreagă. Dacă o singură femeie ar fi făcut toţi copiii şi dacă toţi copiii din lume ar fi fost nepoţii ei, războiul nu ar fi existat

Deci dacă muribunzii de pe câmpul de bătălie – bărbaţi virili, războinici de renume şi temuţi – cheamă pe mama lor, cine ar trebui să fie învăţătorul omenirii? O femeie care aduce dulceaţă suferinţei, confort fricii, care aduce bucurie şi iubire, pe care chiar şi idolul, bărbatul ideal pe câmpul de bătaie o strigă când moare şi inima, lui pompează ultima picătură de sânge, de forţă vitală. Deci cine ar trebui să fie învăţătorul noilor generaţii? Vreau să înţelegeţi de ce nu puteţi recunoaşte un master. Dacă eu am cucerit 2/3 din lumea zilelor mele, fiind un geniu al urii, atunci ceea ce a trebuit să cuceresc atunci când am fost vântul, ca să pot iubi munţii acoperiţi de zăpezi şi copacii cu bromoroacă şi râurile şi câmpiile verzi, a trebuit să învăţ iubirea şi a trebuit să învăţ asta din punctul de vedere al unei femei. Femeile sunt mai aproape de Dumnezeu, pentru că ele nu sunt natura primului sigiliu. Natura lor este acolo numai în sezonul lor de ovul, asta e. Bărbatul este în moment, femeile nu. Ele au calităţile ocrotitoare ale pământului de aceea natura este numită

mamă. Este îndelung suferitoare, îndelung iubitoare. Şi este crudă pentru că va îndepărta slăbiciunea şi va suporta cu tărie genoamele, geneza sa.

Deci am regăsit calităţile feminine care au fost atât de mult urâte de puteri, de biserici, regate, pentru că femeile au o naturală compasiune. Asta este în legătură cu a avea copii. Este o compasiune naturală. Ele iubesc natural. Dacă pui o femeie pe tronul unui principat şi o iniţiezi că toţi în acel principat sunt copiii ei, ea va deveni cel mai feroce războinic, îşi va proteja copiii, pe fiecare din ei. Acesta este motivul pentru care nu multe femei au ajuns pe tron.

Este adevărat că trebuie mult ca să porneşti o femeie. Femeile de astăzi sunt artificiale. Ele sunt copiii programaţi să fie copiii primului sigiliu, fără opinii. Ele vor doar să fie frumoase şi idolatrizate. Asta este colapsul conştiinţei. Asta este. Dar femeile au virtute şi această virtute este ce a făcut pe toţi soldaţii mei să le cheme atunci când mureau. Mamele lor, femei pe care nu le-am cunoscut niciodată, pe care numai mi le-am imaginat când au primit vestea că fii lor – mândria lor, frumoşii lor fii, au fost măcelăriţi pe câmpul de bătălie – vor plânge amarnic şi vor purta haine de doliu îndelungată vreme. Nu taţii, ci mamele. Atât de intensă este dragostea lor. Ele sunt cele care au fost făcute comodităţi valoroase în lume, sunt tratate ca obiecte sexuale, care nu au drepturi, în multe ţări nu au dreptul la vot, nu au dreptul să-şi dispute căsătoriile, nu au niciun fel de drept. O femeie rea este doar aceea căreia i-a fost negat dreptul natural de a iubi.

Biserica catolică a extins uterul Mariei spre divinare, pentru divinul ei fiu şi pentru păcatele celor care mărturisesc. De ce trebuie ca o femeie să fie mediator, de ce nu poate ea să fie ea însăşi, ea care este un dar. Ea este cea mai apropiată de scara cu şapte trepte. Dacă numărăm şapte trepte de la hertzian la Infinitul Necunoscut, sunt numai şapte. Sunt numai şapte nivele de conştiinţă. Desigur că există un quadrant de potenţiale absolute în lumea quantică, de trei nivele (realitatea tridimensională).

Cum ştim asta? La noapte, să vă uitaţi pe cerul înstelat să priviţi stelele şi imaginaţi-vă că toate aparţin primelor trei sigilii. Atunci vă întreb: câte aventuri aţi avut cu adevărat în primele trei sigilii?

Aţi mers vreodată cu adevărat mai departe de pat, de frigider, de cuptor, de penisul vostru, de vaginul vostru sau sânii voştri, faţa voastră? Aţi mers vreodată mai departe de toate astea ca să vedeţi că în lumea tridimensională, spaţiul conţine posibilităţi infinite?

Este Dumnezeu atât de simplu ca şapte trepte? Da. Dar împărăţia lui şi aventurile lui sunt mai măreţe decât şapte trepte? Absolut. O femeie este natural mai aproape de Dumnezeu şi mult mai artificială faţă de iubitul ei mult mai naturală pentru Dumnezeul ei, Dumnezeul compasiunii, al iubirii şi înţelegerii.

Iată de ce am venit ca femeie.

NINHARSAG – ADEVĂRATA ZEIŢĂ A GENEZEI

Femeia aceasta are o putere pe care voi nu o aveţi şi este toată conştiinţă şi este atot puternică, (conştiinţa şi puterea lui Ramtha, care este un maestru ascendent). Şi sunt într-un trup de femeie, ca să glorific femeia, comoara vieţii voastre, să glorific dreptatea şi adevăul în viaţa voastră. Fiecare bărbat are nevoie să fie glorificat de o femeie. Dacă nu, el nu poate fi niciodată rege, niciodată nobil, pentru că este doar o linie genetică care califică sinele regesc. Sângele regesc nu vine prin sămânţa bărbatului, vine prin oul femeii. Casele regale merg înapoi genetic pe linie femeiască.

Poate că ar trebui să deveniţi geneticieni ca să înţelegeţi ca linia femeii poate fi dusă înapoi până la Eva (*continuitatea liniei, a moştenirii genetice poate fi trasată prin structura AND-ului mitocondrial a femeilor dintr-o familie*). Este adevărat ca găsim consistenţa prin femei, nu bărbaţi. Bărbatul are consistenţă, dar nu este prin linia masculină din sângele lui, ci prin antecedenţa feminină. Femeia care sta în faţa voastră, şi voi toţi, femei şi bărbaţi, puteţi trasa linia voastră genetică până la Zeii care v-au creat, şi cel mai grandios din ei a fost o femeie. Da, a fost o

femeie.

Deci ce sunt bărbaţii? Iuţi, grei, având nevoie de expresie personală în fiecare zi, dar primii care vor cere mamele în ceasul morţii. Nu aş vrea să mă apreciaţi mai puţin pentru trupul în care mă prezint vouă. Am şi eu un trup al meu, care arată infinit diferit de cel pe care îl vedeţi în faţa voastră.

Deci care este mesajul pentru secolul XXI? Este că femeile sunt Dumnezeu şi că ele sunt mai aproape de Dumnezeu în compasiunea lor, în iubirea lor, în iertarea lor, înţelegerea, grija lor, decât un bărbat care nu are niciun fel de pasiune pentru sămânţa lui.

Sunt sigur că toţi sunteţi familiari cu Cartea Genezei, piesa aceea frauduloasă. Evreii au copiat un text vechi care datează de la sumerieni şi istoria lor, istoria lor despre Tera. *(Geneza, povestea creaţiei este izbitor de asemănătoare cu o veche poveste despre creaţie din literatura sumeriană, numită Enuma Elish. Acesta a fost cel mai sacru text de ritual al Babilonienilor, pentru peste o mie de ani. Nu este niciun dubiu că evreii au fost familiari cu acest text, din moment ce Abraham a fost babilonian, născut în oraşul Ur, iar familia lui a avut legături cu preoţimea de acolo)*. Tera a fost numele pe care Dumnezeii l-au dat pământului.

Enki şi Enlil au venit aici acum 455.000 de ani. Ei s-au certat şi s-au certat. Şi ştiţi cine a început disputa? Sora lor mai mare. Ea a fost un strălucit genetician din familia lui Anu. Ea a venit aici jos şi a început să despartă genele. Ceea ce voi veţi găsi curând în genomul uman, ea a ştiut acum 455.000 de ani. A venit aici şi a încrucişat seminţele fraţilor ei Enlil şi Enki şi ale lui Anu cu copiii ei pământeni. Ea a fost mama care a creat hibridul de cro-magnon, care sunteţi voi. Cine a fost ea? Zeul Genezei.

Cu siguranţă că nu Jehova a fost. Deci Zeul Genezei a fost o Zeiţă. Numele ei a fost Nisgal sau Ninharsag, Ea a mai fost numita abreviat Mammy, adică mama. Acesta este adevărul. În textele sumeriene – veţi găsi acele texte în orice muzeu mare din lume – se spune cine a fost Zeiţa

Genezei şi că ea a fost sora celor doi fraţi rivali. Ea a venit şi a făcut lucrarea – sora. De aceea a şi fost numita Mammy.

Deci în inima şi sufletul nostru atunci când părăsim corpul, când ultima suflare pleacă şi sângele nostru este împrăştiat pe pământ, chemam mamele. O chemam pe mama primordială, Zeiţa care ne-a făcut. Ea a fost cea care a spus: „Lăsaţi copiii mei să fie ceea ce sunt! „şi au fost fraţii ei cei care s-au străduit să-i dividă, să-i folosească. Bărbaţii sunt războinici. Mamele sunt compasiune şi iubire. Şi cui se datorează supravieţuirea umanităţii pe acest pământ? Lui Mammy.

Deci Mammy, care a încrucişat maimuţa cu zeii, a creat omul de cro-magnon. Şi genetica voastră merge înapoi până la ea, până la propriul ei laborator. A fost deja dovedit ştiinţific. Deci de ce trebuie să supresăm femeia? Pentru ca bărbaţii doresc război. Dar ce vor femeile? Iubire, compasiune şi pace. Nu a existat un Zeu mai virulent decât o femeie. Femeile sunt oameni de ştiinţă străluciţi. Este natura lor de a înţelege creaţia. Înţelegeţi? Aşa să fie.

Acum înţelegeţi de ce am ales să vin printr-o femeie? Asta distruge ideea voastră despre un maestru ascendent? Cam da. De ce? Din cauza doamnelor. Şi a mamelor voastre, care v-au dat viaţă. Jehova nu a avut nimic mai mult decât stră-stră-stră-străbunica lui. (Ninharsag). Pur şi simplu, nu a avut.

Voi nu cunoaşteţi istorie. Doar sexualitate şi problemele voastre, aveţi un sistem de credinţă bazat pe emoţiile voastre. Dacă v-aţi fi folosit creierul în loc de penis, aţi fi înţeles ca linia voastră genetica merge înapoi în Africa de astăzi, casa vieţii, a suflului vieţii. Şi cine a fost capul? Mammy. Deci leagănul civilizaţiei merge înapoi până în Africa, între, Tigru şi Eufrat. Copiii ei au fost duşi în lumea întreaga şi au devenit sclavii Zeilor. Şi-a iubit Mammy copiii? Absolut.

Cea mai veche religie din lume, divinizează o Zeiţă (religia egipteană – Zeiţa Nut). Aceasta este cea mai veche

religie din lume, divinizarea lui Mammy, marea Mamă. Cunoaşterea este în bibliotecile şi muzeele voastre.

Deci voi sunteţi în viaţă astăzi datorită lui Mammy. Şi ea trăieşte. Ea este vie şi bine în voi toţi, pentru că voi toţi aveţi genele ei în voi. Dacă am avea doi părinţi care să fie părinţii întregii umanităţi, cine ar fi marele părinte? Femeia. Ea va avea grijă de copii ei mereu.

ÎNCEPUTUL EVOLUŢIEI

Cu 455.000 de ani în urmă, a apărut prima colonie din Nibiru, înainte au fost Homo erectus, Neanderthal şi Homo sapiens, care încă mai evoluau înainte de venirea marii Zeiţe. Ei au venit şi au creat canale şi râuri în Estul Mijlociu. Nilul este un fiu Artificial. Da, nu este o cale naturală.

Estul Mijlociu a fost Grădina Edenului. Eufratul, Tigrul şi Nilul fuseseră create. Da, toate sunt artificiale. Pământul aici nu era un deşert. Fiecare fir de nisip pe care îl vedeţi astăzi, este rezultatul eroziunii a ceea ce a fost odată cel mai fertil pământ din lume şi cum deja aţi auzit au venit aici cei doi fraţi, Enlil şi Enki, fii lui Anu. Aceasta este cris în Enuma Elish, tăbliţele din Sumer care au înregistrat adevărul. Ei au venit şi au creat râurile şi tot ce era acolo ca să fie de folosinţă celor care veneau şi plecau mereu cu navele lor. Aceşti Zei aveau culoarea scorţişoarei erau frumoşi. Zeiţa era la fel de înaltă şi frumoasă ca fraţii ei şi ei aveau deja mii de ani când au ajuns aici. Acesta este adevărul.

Marele elixir al Zeilor care s-a păstrat peste milioane de ani, (vinul roşu), a ajuns pe acesta planetă acum 455.000 de ani. Cultura a început într-o vale între Tigru şi Eufrat, acolo a fost cea mai mare vie de pe Pământ.

De acolo a fost dus într-un loc numit Argentina, apoi în America de Sud, apoi în America de Nord, iar apoi în stepele Rusiei şi Europa. Cine planta aceste vii? Zeii, în pământ sfânt. Ştiaţi că viţa de vie se plantează numai pe pământ care a fost cândva pe fundul mării? Chakra coronară (a 7-a) a unui zeu este cel care s-a ridicat din uterul oceanului iar chakra coronară a lui este o vie. De ce

este atât de important? Pentru că pământul care se ridică din ocean, este ca un copil care s-a născut din uterul mamei sale.

Este rezultatul final al haosului şi schimbării. Şi cele mai mari vii care au existat vreodată, au fost plantate pe un astfel de sol şi mai există şi astăzi. Totuşi multe au fost distruse de Zei, care au venit aici şi au manipulat oamenii, care erau indigeni ai Pământului. Dar vestigiile marilor vii sunt pe pământ ce a fost cândva sub apa mării. Este un simbol. Este coroana unei învieri. Pământul este învierea din uter. Solul este un dar divin de la Dumnezeu. Deci Zeii au plantat via şi au învăţat oamenii ce era şi la ce folosea.

Grânele nu sunt indigene de pe Pământ. Au fost aduse aici. Grâul nu este de aici, a fost adus de pe o stea/cluster. Grâul încă mai păstrează schimbările genetice pe care Zeii le-au făcut când l-au adus aici, ca să-l adapteze la aşa o mare distanţă de acel soare.

Creşteau capre şi oi, pentru lapte, nutrientrul absolut pentru copii. Un copil creşte cu o hrană care are valoarea nutritivă necesară să menţină creierul şi intru adevăr ADN-ul stimulat. Deci lapte, brânza, care este elementul stimulativ? Calciu. Calciu este marea moleculă care „deschide” celula şi îngăduie nutrienţilor să pătrundă şi apoi ADN-ului să-l folosească. De aceea copii pot trăi numai cu lapte.

Cu 455.000 de ani în urmă. această planetă a fost populată de mari şi avansate civilizaţii: una este ce a lemurienilor, iar cealaltă a atlanţilor, iar Zeii sumerieni, ar fi cei din a căror genealogie au apărut atlanţii. Atlanţii – acum 450.000 de ani – au fost o încrucişare de ADN între Zei şi cei mai inteligenţi umanoizi care au existat în acel timp. A durat peste 120 de ani ca să dezvolte un lanţ perfect de ADN care să îngăduie entităţii să arate ca Zeii, adică cu un creier mare. Aceste au fost primele entităţi care au moştenit creierul galben (scoarţa cerebrala sau substanţa cenuşie) Ei au moştenit toate abilităţile, înălţimea şi frumuseţea, dar vor fi sclavii Zeilor.

Deci laboratoarele de ADN au existat în Africa, dar

au fost şi în India, pentru că migraţia înapoi în India (atracţia spre India) este o adânc înrădăcinată în memorie, o memorie genetică a locului de concepţie.

În acel timp, pe acest plan a venit un alt grup de dincolo de Steaua de Nord, marii lemurieni. A căror navă a fost de fapt o entitate biologică în şi din ei îşi şi. Ei aveau aceasta abilitate. Lemurienii au venit de dincolo de Steaua de Nord, printr-o gaură neagră (worm-hole) care făcea conexiunea cu o altă realitate. Ei erau giganţi. Navele lor erau entităţi biologice care răspundeau sistemului lor nervos şi concentrării lor. Orice ei visau, nava putea deveni. Acesta este un adevăr. Ei au aterizat aici când încă mai erau dinozauri, dar nu le era frică, pentru că ei înţelegeau radiaţia biologică cu care creau navele lor. Cum să vă spun, navele lor erau crescute în grădini. Fantastic? Credeţi că este fantastic? Voi folosiţi mai puţin de 4% din ADN-ul vostru. Ce ar fi putea fi în restul de 96%? Poate că sunt aripi sau trepte, sau poate că sunt proiecţii de câmp unificat antigravitaţional? Poate ca deja există. Cine sunteţi voi să spuneţi că nu există? Nu vă arătaţi ignoranţa.

Sunt organisme care trăiesc în spaţiu. Aceste organisme trebuie să aibă gene antigravitaţionale, ca să poată trăi acolo fără să fie capturate pe orbita vreunui corp greu.

Lemurienii au venit aici şi au însămânţat ceea ce voi numiţi Pacificul de nord, până la Ecuator, care exista în vremea lor. Ei au venit să schimbe, să moduleze formele de viaţă. Au venit să exploreze.

Din copii copiilor lor am apărut eu cu 35.000 de ani în urmă. Eu am existat înainte de Jehova.

Lemurienii erau mult mai puri. Erau foarte diferiţi fizic de atlanţi. Apoi s-au amestecat cu atlanţii şi ionienii, care au fost originea grecilor. Ionienii din literatura greacă sunt norvegienii de azi, grecii pe care îi vedeţi astăzi în bazinul mediteranean sunt un amestec de sânge care vine de la Imperiul Turcesc. Adevăraţii greci au pielea albă, ochi deschişi şi păr deschis la culoare. Ei sunt ionienii.

Deci, acum 450.000 de ani, au venit aici, unde existau deja nişte fiinţe primitive care evoluau că să facă necunoscutul cunoscut, şi le-au dat un impuls în evoluţie. Au dat celor care nu erau pregătiţi, un mecanism cu care să poată gândi, să fie, să contempleze şi ca să considere problemele complexe. I-au făcut sclavi şi i-au pus să lucreze în minele de aur. Ce făceau ei cu aurul? Aveau nevoie de aur ca să-l pună în atmosfera lor, căci ei locuiau pe o planetă care nu avea soare. Aurul este un foarte bun conducător de lumină. Mai mult chiar, ei foloseau aurul ca mâncare – pâine.

Acei Zei, prin procesele lor de alchimie, ştiau cum să facă aurul să-şi învârtească nucleul atât de repede, încât rezulta o pulbere albă, care emena un câmp radioactiv. Făceau pâine din ea şi o mâncau, iar corpul lor spiritual strălucea. Le dădea nemurire. Acesta este motivul pentru care fiecare fiinţă care ajungea la tron, după acel timp, era îmbrăcată în platoşă de aur, pentru că aurul reprezenta pentru ei Zeii pe care îi serviseră în antichitate.

Deci aţi avut un impuls în evoluţie. Aţi fost la locul potrivit în timpul potrivit. Adică fiecare venea din Punctul Zero, din Void şi Punctual Zero era ca o uriaşă stea, cea mai mare stea care a fost vreodată. Şi totuşi a fost cea mai mică particulă care a existat vreodată şi încă există, dar în moment a fost cel mai mare sistem în Voidul însuşi. Iar razele care care vin de la el, nu au număr, căci el este un *motor care păstrează perpetuarea conştiinţei în propria contemplare* şi de aceea voi sunteţi acum aici.

Concentraţi-vă, imaginaţi-vă o particulă care este ca un diamant cu multe feţe pe care cade lumina – străluceşte. Şi nu putem să număram câte raze sunt, pentru că ele ies conţinu din diamant. Gândiţi aşa: în Punctul Zero a fost o rază strălucitoare şi când aceasta a ieşit în afară, altele au apărut şi după ce ele au ieşit, au apărut altele şi mereu altele care se mută în afară şi altele apar. Este într-un fel ca vânturile solare care par să fie eterne. Astăzi, nu ne bucurăm de aceeaşi căldură de la soare ca acum patru miliarde de ani, dar totuşi el continuă

să creeze căldura. Şi Punctul Zero continuă să creeze. Şi voi toţi, care sunteţi acum, care aţi fost şi care veţi fi vreodată, sunteţi Punctul Zero, razele lui şi totul se conectează cu acelaşi Dumnezeu.

Exact ca şi cum am lua Punctul Zero şi am face asta: dacă întoarcem Punctul Zero în interiorul lui însuşi şi îi îngăduim să reflecteze şi să se observe pe sine, el va produce o diviziune aparentă a Punctului Zero. Această virtuală diviziune crează o oglindă care permite Punctului Zero să se exploreze şi să se cunoască pe sine. Nu contează dacă veniţi din Zeta Reticuli, dacă veniţi de dincolo de Steaua de Nord, – nu contează dacă sunteţi atlanţi, lemurieni, cenuşii (Ramtha numeşte cenuşii pe cei care conduc din umbră lumea, care deţin toată puterea mondială dacă sunteţi egipteni sau hinduşi dacă sunteţi Ishamata sau Actanus – nu contează. Voi toţi veniţi din acelaşi Punct Zero. Au ştiut Zeii despre Şcolile de înţelepciune? Da, au ştiut. Au fost Zei care au performat miracole? Da, altfel nu ar fi existat astfel de şcoli. Cunoştinţele trebuiau să fie trecute unor oameni selectaţi, ştiţi voi, urmaşii Zeilor. Ei primeau cunoştinţele şi cei care le înţelegeau deveneau nemuritori.

Nemurirea are totul de a face cu deschiderea minţii, are totul de a face de felul cum ADN-ul se replică în celulă. Nemurirea este despre cunoaştere şi despre adevăr. Una din cele mai mari probleme ale voastre este corpul emoţional. Este blestemul fiecărui om. Termenul „a măiestri” nu ar fi existat, dacă nu ar ar fi existat marea antiteză numită corpul emoţional. Corpul emoţional este că atunci când te mulţumeşti cu nişte unelte mediocre, care fac o treabă satisfăcătoare, în loc să te foloseşti de să zicem, computer. El este ca şi o carte care te învaţă cum să operezi un computer. Şi sunt atâţia dintre voi care citiţi şi recitiţi cartea, dar niciodată nu aţi lucrat pe un computer. Continuaţi să folosiţi lumânări în loc de laser.

Voi sunteţi oameni emoţionali. Trăiţi prin emoţiile voastre pentru că aţi fost învăţaţi că sentimentul este adevăr. Sentimentul nu este adevăr. Ce este sentimentul?

Este chimie. De unde vin ele? Din creier. Din felul în care gândiţi. Aveţi probleme emoţionale, pentru că sunteţi oameni care aveţi nevoie de cunoştinţe şi sunteţi neîmpliniţi. Trăiţi prin prezumpţii, gândind limitat. Credeţi că religia voastră este importantă. Nu este. Sunteţi aici cu mine, o entitate veche de 35.000 de ani. Nu ar trebui să exist – dar exist.

Tot mai credeţi că sunt un fals? Cei mai mari oameni de ştiinţă din lume au venit şi au cercetat acest corp (în 1996). Şi sunt mai bun decât orice guru care a călcat vreodată pe faţa acestui pământ şi sunt dovedit ştiinţific. Deci, poate că sunt real, hm? Poate că întregul vostru concept despre realitate este greşit. Este.

Poate ca voi doar aţi dat puţin prea mare însemnătate emoţiilor, căci ele sunt drojdia unei reţele de gândire colectivă. Da. asta-i tot ce sunt ele. Şi a trăi prin emoţii înseamnă a înceta chiar şi să gândeşti, ci doar să trăieşti în exaltare sau suferinţă, sau furie sau durere, în trecut.

Măreţia este ca Dumnezeu nu trăieşte în Pleiade – mulţumesc lui Dumnezeu! Este mult mai departe. Ar fi fost foarte plictisit dacă în raiul lui ar fi doar el, câţiva îngeri şi nişte sfinţi întâmplători. Dacă Dumnezeu ar fi creat doar raiul şi Pământul – ce este Pământul în comparaţie cu Calea Lactee?

Sunt 11 miliarde de planete ca Pământul în Calea Lactee. De ce credeţi că Pământul este singura planetă? Dacă credeţi că numai Pământul există, înseamnă că nu aţi fost niciodată altundeva. Sunt

11 miliarde de planete în cuadrantul în care este Pământul, numai că au sori albaştri. Soarele vostru este galben pentru că este murdărit cu radiaţii, ceilalţi sori nu au această problemă. Albastru este culoarea curăţeniei şi a sănătăţii. Nu-i ele mirare că regalităţile ţineau la moştenirea lor de sânge albastru. Cele mai marcante entităţi în acest cuadran sunt albastre, nu albe sau negre ori galbene – albastre. Ei, ei ei… Acum că avem bucăţica asta de informaţie, nu ar face niciun bine să alergăm în jur

şi să ne arătam ignoranţa prin promovarea „culturii” noastre şi acceptării culorilor de piele, nişte bigoţi împotriva culorii închise, dar dorind să fie bronzaţi tot timpul. Ruşine vouă. Ruşine lumii.

Unsprezece miliarde de planete. Deci voi chiar nu aţi fost nicăieri? Nu, nu aţi fost. Dacă nu mă credeţi priviţi Calea Lactee prin telescop. O să vă ia mai mult de o noapte întreagă ca să priviţi vastitatea a ceea ce nu sunteţi şi singurătatea a ceea ce sunteţi, ca să înţelegeţi ce nu sunteţi şi de ce sunteţi aici. M-am făcut înţeles?

Ce ne învaţă asta despre Dumnezei? Ce spune despre voi? Ei sunt marii voştri părinţi. Şi dacă voi sunteţi Dumnezei ce spune asta? Spune că trebuie să faceţi cunoscut necunoscutul. Sunt 11 miliarde de pământuri în Calea Lactee. De ce aţi vrea voi să staţi aici mai mult de patru sute de mii de ani? Sunt atâtea alte locuri unde să mergeţi.

ADÂNC ÎNRĂDĂCINATA MEMORIE A SUPRESIEI

Frumoşii mei maşteri şi mai ales femei, care aţi fost atât de prejudiciate, hai să ne întoarcem şi să vizităm domeniul femeilor. Cea mai măreaţă entitate care a trăit vreodată pe Tera a fost o Zeiţă, nu un bărbat, pentru că Pământul este un mare uter. Energia este uterul realităţii. Cel mai mare om de ştiinţă care a trăit vreodată a fost femeie… Cei mai grozavi oameni de ştiinţă sunt femeile. Dacă Einstein ar fi fost femeie ar fi ştiut să admită public teoria câmpului unificat şi de aici mai departe. Dar a fost bărbatul din el care l-a făcut să respingă public teoria fizicii cuantice. O femeie ar fi înţeles-o cu uşurinţă. Fizica cuantică este fizica Zeilor.

De ce avem această problemă? Pentru că cea mai mare femeie creator, cea mai mare femeie Dumnezeu care a fost aici vreodată, a fost cu adevărat responsabilă de încrucişarea lui Homo erectus cu Zeii. A fost o femeie, nu un bărbat. Bărbatul numai s-a gândit la înrobire, pe când femeia s-a gândit la creaţie. Bărbaţii sunt pentru supresie. Ar trebui să ştiţi asta.

Deci nu-i de mirare că ne referim la lună ca

„Încântătoare” Luna este clar femeie. Gândiţi-vă la asta: voi o priviţi, ea vă priveşte înapoi. Îi vedeţi doar conturul, dar dacă continuaţi s-o priviţi, începe să vă arate mai mult şi mai mult din ea însăşi. Şi până ce este plină, tu eşti intoxicat cu ea şi beat cu razele ei. Atunci ea dispare. Aceasta este o femeie. Luna este o femeie, pământul nu este bărbat. Este un uriaş uter. Bărbaţii sunt furnici pe uter. Aceasta este pura natură. Natura este adevăr.

Acum despre supresia din societatea dominată de bărbaţi. Zeiţa nu a creat copiii ei pentru a fi folosiţi şi făcuţi sclavi. Au fost bărbaţii, Zeii bărbaţi care i-au abuzat. După ce Zeii au plecat, încet, întregul element feminin al divinei mame, a fost înlocuit cu controlul dur al preoţilor, al mentorilor care se considerau punte spre Dumnezeu.

Dar ei erau doar sclavii datori ei, nu aveau cunoaştere. Ei doar serveau. Iar când au fost lăsaţi singuri, au transformat datoria lor în religie, pentru că nu ştiau ce făceau. Ascultaţi-mă, femeile au fost mânate ca vitele, folosite ca obiecte sexuale, încă din copilărie. Au fost proprietatea fanteziei bărbaţilor. De ce? Este vorba despre emoţia sexuală care a fost transmisă genetic din generaţie în generaţie, femeia trebuie oprimată. Ca turmele: condule, foloseşte-le, ai sex cu ele, copii, dar niciodată nu le da dreptul la cuvânt.

Ştiţi, sora acestei ilustre familii, a lui Anu, ea a fost cu adevărat o eroină. A fost o femeie dedicată cu seriozitate proiectării vieţii aici. Poate că nu a născut copii din uterul ei, dar a amestecat sperma cu ovulul şi cu mâinile ei iubitoare a creat perfectul Adam. Aş vrea să înţelegeţi ce dulce şi protectoare influentă aţi avut în viaţa voastră. Fiecare bărbat din această audientă, este aici datorită lui Mammy.

Suntem în viaţă astăzi datorită unei mari femei din alt sistem solar. Asta a fost 455.000 de ani în urmă. Omul de cro-magnon a apărut acum 35.000 de ani. Deci prin eforturile ei ştiinţifice, a fost creată o fiinţă emoţională şi gânditoare, pentru ca toate spiritele să se poată încarna venind din câmpul albastru, în lumină şi în corp. Corpul

meu a putut fi trasat până la genele ei.

Acum de ce religia a creat un Dumnezeu bărbat? Pentru că singurii bărbaţi care au apărut în istorie au fost Zei care erau răsfăţaţi. Jehova, Dumnezeul lui Moise, a fost un răsfăţat. El şi-a urât sora. A urât femeile. A fost homosexual până la gradul n. El a iubit sângele şi suferinţa. A fost masochist (? – cred că vrea să spună sadic). Tot ce trebuie să faceţi este să citiţi Vechiul Testament şi veţi vedea numai sânge şi măcel făcute de cei care l-au servit. El este o viaţă joasă, în terminologia mea, o săraca reprezentare a lui Dumnezeu. De ce i-au trebuit 40 de ani ca să ajungă acolo? Care a fost problema lui? De ce i-a trebuit aşa de mult? Pentru că, eu cred că nu ştia drumul.

Şi a fost foarte ocupat cerând ca fiecare întâi născut din fiecare familie, primul fiu născut, să i se taie gâtul ca sacrificiu pentru el. Cred că au trebuit 40 de ani pentru apetitul sexual al fiecăruia şi sacrificiul primilor lor născuţi, ca să-i dovedească lui că îl iubesc. Acesta este un fapt. Acesta este Dumnezeul lui Moise. Şi nu este o privelişte prea frumoasă.

Şi ce e cu pământul promis? Ştiţi că erau râuri de lapte şi miere şi strugurii erau cât pepenii. De ce? Ei bine, era ocupat de palestinieni. Şi el le-a spus: „Puteţi avea acest pământ dacă vă duceţi acolo şi omorâţi fiecare mamă, tată, fiu şi fiică. Şi după ce faceţi asta am să vi-l dau vouă”. Şi ei s-au dus şi au omorât pe toată lumea. Copilaşi au fost măcelăriţi, şi li s-a tăiat capul numai ca tribul din deşert al lui Jehova să se poată muta şi să reclame acel pâm\ni. Şi asta este baza disputei de astăzi în Estul Mijlociu. Deci cine are dreptate, evreii sau palestinienii? Nu are fiecare partea lui de poveste de spus?

Deci au trebuit 40 de ani. Au trebuit trei generaţii de copii sacrificaţi, până ce el s-a plictisit în sfârşit, s-a arătat lor şi le-a spus: „Am să vă dau acest pământ dacă vă duceţi acolo şi omorâţi pe toată lumea să nu rămână om în picioare”. Acesta a fost darul lui pentru cei care şi-au sacrificat copii ca să-i arate cât de mult îi iubesc. Voi nu aţi

studiat istoria de loc? Nu? Aţi lăsat pe alţii să vă spună. Ştiţi, este o poveste despre orbul condus de chior… au căzut amândoi în şanţ. O să mă judecaţi pe mine şi învăţăturile mele, fără ca măcar să ştiţi nimic despre propria voastră istorie? O, Doamne!

Deci cine este Jehova? Este un răsfăţat, sado/masochist care poartă linia genetică a lui Mammy. El a luat copii ei şi i-a abuzat şi încă mai face asta şi astăzi. Bibliotecile voastre sunt pline cu informaţii despre aceasta. Eu sunt mult mai în vârstă decât Jehova şi cred că el este fără valoare. Condiţia femeilor de astăzi, flămânde, arătând ca nişte băieţi, ca nişte umeraşe pentru haine, cu sâni artificiali şi feţe artificiale, este lucrarea masculinului Jehova.

Este vorba de înrobirea lor, prostituarea trupurilor lor pentru faimă, avere şi celebritate. Nu are nimic de a face cu ingenuitatea Spiritului, concepţia şi naşterea. Femeia a trebuit să aibă coapsele rotunde, trupul moale, sânul plin şi moale la atingere, nu ca un bărbat, ci ca uterul pământului, puternică şi furtunoasă, schimbătoare şi minunată. Ştiţi, vremea este schimbătoare? Aceasta este influenţa feminină a Zeiţelor.

Deci Jesua ben Joseph (Iisus) a distrus pe Dumnezeul lui Moise, când a spus clar:

„Am venit să împlinesc legea”. Am venit să împlinesc legea; ceea ce înseamnă ca el a luat o poziţie mai mare decât Jehova şi mai mare decât oamenii din deşert, care au distrus cel mai drept sistem de credinţă din istorie (punctul de vedere filosofic despre lume al egiptenilor). Ei au distrus-o. Iar el (Iisus) a venit să-l împlinească – o profeţie. Pe cine iubea el? El nu l-a iubit pe Jehova. Citiţi oricare din învăţăturile lui, aşa prostituate cum sunt ele, de către Paul. El nu a celebrat niciodată pe Dumnezeul lui Moise sau al lui Abraham. El a celebrat şi iubit pe Dumnezeul care l-a trimis şi a spus; „Dumnezeu care este în mine este acelaşi care este în voi. Avem o adevărată uniune în asta. Împărăţia mea este diferită de cea a lui Abraham. Împărăţia mea nu este pe acest pământ. A lui

Abraham a fost din case, a mea nu”.

Şi a dovedit asta. El a învăţat două căi: – numărul unu, el a învăţat că el era un bărbat, dar ar fi putut fi şi femeie, nu conta, căci oricum era potrivit, şi numărul doi, ca toată Marea Lucrare pe care a făcut-o, a făcut şi a spus prin Dumnezeul din el, Dumnezeul lui milos şi iubitor, care nu l-a judecat nici măcar o dată. Bătaia inimii lui şi suflarea sa sunt mărturie a acestui adevăr. Şi aceste două învăţături sunt un adevăr.

Deci eu sunt Ramtha cel Iluminat. Am trăit o singură viaţă. Am trăit-o ilustru. Sunt un războinic. Sunt un maestru al strategiei. Am făcut asta excepţional de bine. Sunt un Dumnezeu înălţat. Nu am murit niciodată. Am trăit două secole ca vânt, un vânt capricios, şi vântul poate fi foarte capricios. Şi am venit „înapoi prin corpul unei femei, în care intru prin cercebel (creierul mic) şi vă vorbesc prin corpul ei, în acelaşi fel în care Dumnezeul vostru ar putea să vă vorbească. Dumnezeul vostru, înţeleptul, a-tot-inteligentul, Punctul Zero, conştiinţa voastră supremă, suprema voastră aptitudine spre măreţie. În corp nu vom găsi niciodată măreţie, ci numai reacţii chimice. Nu putem judeca niciodată nimic prin ceea ce simţim. Numai prin ceea ce ştim. Şi de aceea, studenţi, învăţătorul vostru este femeie.

Sunt aici ca să creez un ideal care să vă inspire dorinţa de a vă trezi, de a fi Dumnezeul vostru propriu, de a învăţa ce înseamnă a fi un maestru. Dacă eu sunt un maestru, de ce nu puteţi fi şi voi? Dacă voi mă puteţi judeca pe mine, iar eu pot fi cel judecat de voi atunci ce nu puteţi voi face, dacă m-aţi putut judeca pe mine? Ce nu puteţi face? Cât de multă iubire puteţi avea? Câtă măreţie puteţi avea? Câtă compasiune puteţi avea? Câtă cunoaştere puteţi avea? Vreau să spun că ştiu să iubesc şi mai ales că vă iubesc Pentru că sunt cu adevărat dornic să vă ajut, pentru că eu sunt purtătorul de cuvânt al Dumnezeului vostru. Şi nu veţi întâlni niciodată un purtător de cuvânt pentru Dumnezeul vostru, mai reprezentativ, mai puternic şi mai înţelept. Dacă aş fi

covorul acesta de pământ v-aş lăsa să călcaţi peste mine, pentru că puteţi călca peste mine, dacă puteţi fi mai măreţ ca mine. Iar eu sunt deja măreţ. Dumnezeu cel iubitor chiar în viaţa aceasta a voastră fără valoare, v-a îngăduit să respiraţi ca inima voastră să bată. Dumnezeu este iubire şi în astfel de iubire există (iubire absolută). Niciodată nu aţi făcut ceva atât de rău încât inima voastră să se oprească, graţia voastră să înceteze. Niciodată nu aţi făcut nimic atât de rău, deci de ce să înşelaţi viaţa care v-a fost dată, amăgindu-vă cu o iluzie fără sens, care neagă întreaga lume pe care o iubit, geniul vostru, inspiraţia voastră? Dumnezeu este mai presus de mine.

Deci copii ai lui Mammy – o, iubită Mammy – asta este ceea ce sunteţi. Nu mă credeţiţi? Intraţi pe internet la *genetics.com*. Vă iubesc.com!

Deci începători, micuţi copilaşi credeţi că sunt o lesbiană? Nu cred. De ce sunteţi repeziţi să arătaţi cu degetul cea mai supresată specie din istorie? Vă este frică să iubiţi necondiţionat, să le îngăduiţi să aibă propriile lor sentimente şi relaţii? De ce vă e frica? Ei bine, o să ne întâlnim în lumină, în Planul de Lumină şi o să avem o discuţie despre asta.

Nu sunt o fiinţă sexuală. Nu am fost niciodată şi totuşi am avut 110 copii. Imaginativă! Toţi oamenii sexuali îmi dăruiau copiii lor. I-am crescut frumos şi ei au devenit legende vii ale marilor învăţători din istorie pentru că am ştiut cum să cresc copii. Am ştiut cum să-i iubesc. Am ştiut cum să le îngădui să fie. Şi i-am învăţat cele mai grozave cunoştinţe sacre ce existau la acea vreme.

Deci aceasta este o prelegere despre puterea femeilor. Absolut. De ce? Priviţi ce le faceţi. Priviţi la ce le-aţi făcut să devină. Le-aţi făurit o conştiinţă inferioară şi asta nu este natural pentru ele. Şi ele încearcă să reformeze, să performeze, iar ambiţia lor nu are nimic de a face cu amorurile voastre. Are de a face cu a avea grija, a nutri ceva despre care voi aveţi doar o idee, în noaptea existenţei voastre.

Nu, nu sunt o învăţătoare lesbiană. Sunt un învăţător

despre eliberare, întâietate şi supresiune. Iubesc Dumnezeul vostru. Nu mă interesează în ce ligă de gimnastică sunteţi, eu iubesc pe Dumnezeul vostru. Vreau să ştiţi că fiecare celulă din corpul vostru are potenţialul nemuririi. Vreau să ştiţi că folosiţi mai puţin de 10% din creierul vostru. Aveţi enorm de mult loc pentru a visa împreună cu mine. Aveţi motiv să visaţi că puteţi trăi două sute de ani fără să muriţi. Aveţi loc pentru această concepţie, desigur, dacă nu sunteţi blocaţi de vreo imagine de proprietate. Nu am nicio intenţie de a vă face să mă divinizaţi. Acesta nu este un cult. Este despre a vă da înapoi şi de a vă învăţa puterea de a vă iubi pe voi înşivă şi de a vă deviniza pe voi înşivă şi de a dezvolta aceasta minunată conştiinţa în voi.

Celebrez femeia în această seară. Şi o celebrez, pentru că ea este o creatură abuzată. Ele nu sunt înţelese de bărbaţii din viaţa lor. Ele nu sunt creaturi sexuale. Au trebuit să dezvolte asta pentru supravieţuire. Nu contează cine sunt. Ele sunt mai aproape de Dumnezeu. Ele sunt Mama – Pământ. Ele sunt Mammy. Ele sunt uterul întregii vieţi. Şi ele vor pune ceea ce iese din uterul lor, mai presus decât orice iubit care le-ar putea da sămânţa. Le sărbătoresc şi le iubesc pentru că nimeni în întreaga istorie nu s-a gândit la ele şi nu le-a iubit atât de dinamic cum le iubesc eu în această seară. Şi de fapt despre ce este vorba?

Despre eliberarea părţii masculine a sexului vostru şi devenirea părţii feminine – devenirea şi înţelegerea şi iubirea acestei părţi – a responsabilităţii feminine, a iubirii, tandreţii, dulceţii feminine. Femeile nu abuzează, pe când bărbaţii da. Cum ajungi mai aproape de Dumnezeu? Orice ar fi, orice drum ar trebui să parcurgi ca să fii mai aproape de visele tale, apoi… aşa să fie.

Nu o să mă uitaţi niciodată. Ştiţi de ce? Pentru că sunt ieşit din comun. Dacă Dumnezeu ar avea o definiţie, aceasta ar trebui să fie ieşit din comun. Asta arată ce ar trebui inima voastră să urmeze şi nu ce aţi devenit prin pecetea emoţiilor voastre, că ar trebui să fiţi acel ieşit din

comun Dumnezeu (unic, extraordinar de deosebit) care este atât de îndrăgostit de propria sa viaţa, încât este loc pentru toate grădinile să înflorească.

Există un război al valorilor vieţii? Da, se numeşte SIDA. Sunt homosexuali susceptibili la asta? Da. De ce? Pentru că ei nu produc viaţă. Simplu. Este legea naturii. Nu vă place? Este adevărat. Statisticile suportă ceea ce am spus…

Eu nu sunt aici ca să departajez binele de rău, sau femei de bărbaţi. Eu subliniez şi suport cea mai prejudiciată creatură din istorie şi care merită să fie răsplătită. Ele sunt mamele noastre, surorile, iubitele, prietenele, soliile noastre, florile din grădinile noastre.

Aşa cum cineva a spus: Nu pot să-ţi spun ce simt, căci mi-e teamă că nu ai să mă mai iubeşti". Femeile poarta o povară extraordinară, sfâşietoare. Ele s-au compromis în toate felurile că să găsească bărbatul care are destul feminin în el, ca să fie capabil să înţeleagă adevărul lor, să fie cinstit cu viaţa lor şi pe care ele să-l poată considera prieten de încredere. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Femeile poartă responsabilitate nu numai pentru copii lor ci şi pentru adevărul copiilor şi nu datorează nimic bărbaţilor care le-au impregnat viaţă. Nimic. Nimic. Şi fiecare bărbat care se preţuieşte pe sine, va învăţa despre misterul femeii. Aceasta este o evoluţie, înseamnă evoluţie să înveţi despre ce şi cine sunt ele, pentru că ele sunt un aluat misterios. De ce? Pentru ca ele nu sunt ca bărbaţii. Sunt un ordin mai înalt decât bărbaţii. De aceea ele sunt atât de seducătoare. Ele sunt mister. Cu adevărat. Şi uite aşa ne întoarcem înapoi la Mammy, la marea Zeiţă, creatoarea copiilor, pe care fraţii ei i-au dezbinat. În dragostea şi dedicaţia ei pentru copiii ei, ea nu a dorit niciodată să se întâmple aşa ceva. A vrut să dea copiilor ei totul şi le-a dat. Toţi am venit din acel uter. Fiecare din noi, venind din uterul mamei noastre, am venit din Mammy. Vreau ca femeile din audienţa mea să fie Dumnezei liberi şi să nu se simtă inferioare niciunui bărbat. Şi cel mai mare

iubit în viaţa fiecărei femei va fi apărătorul lor, Tatăl/Principiu, Sursa.

Nicio femeie nu a fost vreodată cu adevărat pregătită să facă dragoste, pentru că ele niciodată nu au trecut peste vârsta copilăriei. Corpul lor s-a maturizat fără ca şi conştiinţa lor să se maturizeze. Şi este o tristeţe în fetiţe. Este pentru că ele sunt încă copii şi nu sunt obiect al fanteziilor sexuale. Şi la sfârşit, cine devine duşmanul lor? Tatii, fraţii, bărbaţii din viaţa lor, pentru că orice altă femeie înţelege acest fel de ameninţare şi de suferinţă.

Acum, dacă suntem norocoase, cu adevărat norocoase, dăm peste bărbaţi care sunt cu adevărat creaturi evoluate şi ei sunt evoluaţi datorită prezenţei Zeiţei în ei. Ei vor înţelege ciclul hormonal, adică socotesc luna şi îşi înţeleg doamna.

Şi nu este dulce că ei au folosit timp ca să înţeleagă asta şi să înţeleagă confuziile lor? Nu este cu adevărat minunat că au vrut să înţeleagă asta? Mulţi bărbaţi nu au habar despre ciclul lunar al femeii. Dacă nu mă credeţi, cereţi soţului vostru să vă explice ciclul lunar.

Vorbesc în apărarea Dumnezeului nostru. Înlătur toate obiecţiile umane despre cum l-aţi creat voi pe Dumnezeu. Dumnezeu nu este ceea ce vă imaginaţi voi. El este inima noastră care bate. Inima noastră bate ca o tobă. Se poate mărşălui în bătaia ei. Da, tobele au fost făcute după bătaia inimii noastre. Este cel mai tulburător sunet ritmic, pentru că dacă baţi toba un timp ceva mai lung şi apoi scapi o lovitură, cei ce ascultă îşi pierd atenţia şi încep să-şi simtă inima. Eu ştiu cum să fac asta.

Orice aţi crede voi că sunt, vă pot spune asta: nu îmi este frică să spun adevărul. Iar cei care aveţi urechi de auzit şi ochi de văzut, mă veţi urma. Vă jur că am să vă spun întotdeauna numai adevărul, că cunoştinţele pe care vi le dau, vă vor elibera şi vă veţi schimba viaţa, că nu veţi mai fi sclavi, că vom recrea pe Dumnezeu, nu în imaginea unei biserici, ci în imaginea propriei voastre conştiinţe, un Dumnezeu care este ca un copil care iartă necondiţionat, care ne îngăduie să orbecăim de-a lungul drumului, să fim

ameţiţi care ne iubeşte până la capăt şi orice am face, aşteptă numai să spunem:

„Bine, am experimentat (am trăit şi am înţeles) asta. Acum ce spui, copile, ce mai trebuie să ştiu căci sunt gata să ştiu”.

Pentru gloria vieţii şi a femeilor care ne-au dat viaţă şi ne-au hrănit întru viaţă. Pentru gloria lui Dumnezeu. Aşa să fie.

INIŢIERE ÎN MISTERUL SINELUI
COMENTARIU LA CAPITOLUL 5

Conceptul de înţelepciune antică, cum explică Ramtha, reprezintă înţelepciunea secolelor, „fundaţia Pământului şi a cosmosului”. Înţelepciunea antică este adevărul despre existenta umană şi natura a ceea ce suntem cu adevărat, adică conştiinţă şi energie care crează realitatea. Expunerea lui Ramtha asupra originii şi istoriei umanităţii, caută să aducă cunoaşterea înţelepciunii antice. Aceasta cunoaştere a fost la dispoziţia fiecărei civilizaţii, prin şcolile de înţelepciune antică din jurul lumii, iar iniţiaţii lor şi-au putut aduce aminte de întragă lor călătorie de la Punctul Zero în materie, şi au putut să evite să se piardă emoţional în creaţiile lor.

Pe măsură ce civilizaţia umană a evoluat, această cunoaştere a devenit progresiv suprimată şi coruptă. Căderea originală a Dumnezeilor, care a fost călătoria de explorare prin cele şapte nivele de realitate, a fost modificată în căderea îngerilor slabi, pe care Dumnezeu i-a dat afară din rai.

„Deci adesea de la începutul evoluţiei dramei umane, voi aţi devenit pierduţi în creaţia voastră în scopul a ceea ce creaseră ţi. Aşa că şcolile antice au fost făcute ca să vă reamintească legile din Cartea Vieţii intitulată – Involuţie – destin scris pe cele şapte nivele de cădere ale Spiritului vostru.

Înţelepciunea antică este dreptul vostru din naştere şi cosmologia voastră spirituală, cea din care sunteţi făcuţi. În înţelepciunea antică, în tratarea despre natura

realităţii, a fost imperios să se discute despre cine crează realitatea şi în particular despre voi".

Uitarea şi confuzia despre adevărata noastră origine divină s-a adâncit în noi, viaţă după viaţă, încât înălţarea şi înţelegerea vin prin muncă grea şi vânătăi şi vărsarea sângelui unui alter-ego (ego alterat) care trebuie să piară pentru a îngădui lui Dumnezeu să se ridice la adevărata identitate şi ego distinct al persoanei.

În acest punct, am vrea să concludem seria de comentarii cu o scurtă prezentare a conceptelor fundamentale din sistemul de gândire al lui Ramtha, care constituie baza perenă a înţelepciunii antice. Pietrele de temelie ale şcolii lui Ramtha sunt:

Voidul.

Conştiinţa şi energia – crează realitatea.

Voi sunteţi Dumnezei.

Faceţi necunoscutul cunoscut.

Ramtha începe povestea Creaţiei prin a sublinia că, gândul este sursa întregii existenţe. Gândul este forţa de bază, dinamică care a cauzat ca întregul univers să se manifeste în toate dimensiunile sale posibile. Gândul înseamnă conştiinţa, deşteptare (conştientă), cunoaştere a sinelui. Ramtha identifică natura esenţială a persoanei cu forţa sa dinamică, pe care o descrie ca conştiinţă şi energie.

Dacă gândul său, conştiinţa, nu are mişcarea energiei, fără conştienţă sau autoreflecţtie, rămâne în stare de odihnă sau imobilitate, numita Void. Voidul este bogăţia de potenţiale infinite, nerealizate, neactualizate.

Conceptul tradiţional care descrie pe Dumnezeu ca pe o fiinţă în întregime diferită de univers, fiinţă transcendentă, imutabilă, se aplică la conceptul lui Ramtha despre Void.

„În regulă. Să ne întoarcem înainte de început. Vă puteţi imagina asta: Dacă timpul este bazat pe conceptul că el există între două puncte de conştiinţă, atunci ce a fost când nu existau două puncte de conştiinţă? Vă puteţi imagina asta? Haideţi. Treziţi-vă. Deci dacă nu au fost

două puncte de conştiinţă, nu a fost nimic. Ştiţi ce înseamnă cuvântul nimic? În engleza nimic = nothing = no thing = nu-lucru) Nu – lucru. Vă puteţi imagina vastitatea nimicului? Ei bine, a fost şi încă este.

Iată ceva care va fi o problemă pentru voi. Această condiţie a fost întotdeauna. Asta este problema voastră: nu v [puteţi imagina ceva care a n-a existat, care a fost nimic şi care nu a avut niciodată un creator. A fost întotdeauna. Asta tulbură şi dă peste cap creierul galben, (creierul galben este descrierea lui Ramtha pentru neocortex, sau substanţa cenuşie, casa g\ndului analitic şi emoţional) A fost întotdeauna. Puternic. Noi numim asta Void. Voidul. ***Voidul este un vast nimic material şi toate lucrurile potenţial.***

Deci numim Voidul vast nimic material şi totul potenţial. Aceasta este ce la începutul venirii mele aici, am numit principiul Mamă/Tată. Se numeşte principiul Mamă/Tată, Void. Este numit şi Sursa. Este un mare brilliant savant, care a căpătat înţelegere despre Void. El l-a numit eter dar nu este corect. Acest savant – numele lui este David Bohm – a înţeles că particulele nu călătoresc. Ele nu călătoresc, ele apar şi dispar ca să reapară. Ce concept uimitor! Fac ele asta? Da, aici în acest plan asta fac.

El a spus că Voidul conţine, cuprinde şi extinde potenţiale. Are dreptate".

Universul în întreaga existenţă, fără excepţii, îşi datorează originea unei mişcări de auto-reflecţie a Voidului. Această mişcare de contemplare, nu a fost creată instantaneu, ci a fost ca potenţial în vastitatea Voidului mereu. Când Voidul s-a gândit la sine şi a creat iluzia diviziunii şi separării, acest act de auto-reflecţie a devenit punctul de pornire a toată existenţa care va fi.

„Deci tot ce se numeşte sistem solar şi spaţiu şi stele şi nebuloase, ce este spaţiul? Nu ceea ce vedeţi şi străluceşte în ochii voştri este important ceea ce există în el, nimicul. Ce înseamnă asta? Nimic, Void. Ar putea fi el

părintele luminii şi al constelaţiilor şi al sistemelor solare şi nebuloaselor? Este. Şi se numeşte Void. Ce este Voidul? ***Ceea ce există în afara timpului, a distanţei şi a spaţiului.***

Deci şcolile antice se bazează nu pe un nou adevăr ci cu adevărat pe ceea ce se numeşte fundaţia lumii: cum a apărut sistemul solar şi de ce, cine sunteţi voi în relaţie cu sistemul solar, care este drumul vostru, care este drumul sistemului solar, care este cu adevărat importanţa şi înţelesul cosmosului, de ce sunteţi atât de mici în comparaţie cu marele tablou?

Veţi învăţa toate astea în acesta şcoală. Şi asta nu este un adevăr nou, este un adevăr vechi, antic.

Şcoala este clădită pe pietre de temelie. Gândiţi-vă la şcoală ca la o clădire mamut, care este nimic ce puteţi vedea, dar tot ce puteţi simţi, iar piatra de temelie se numeşte conştiinţă şi energie. Deci ce am

Spus? Conştiinţa şi energia sunt piatra de temelie a acestei şcoli. Conştiinţă şi energie, ştiţi ce înseamnă aceste cuvinte? Un vis cu putere şi intenţie, asta înseamnă. Deci şcoala este clădirea începând cu această piatră de temelie.

O alta piatră de temelie este că voi sunteţi Dumnezei. Vreţi să repetaţi asta? Mai tare! Vedeţi, nu aţi fost arşi de vii, pentru că aţi spus asta. Asta nu este blasfemie. Este Sfântul înscris. Spuneţi din nou. Aşa să fie. Este un lucru minunat, dar are ceva responsabilităţi. Deci cealaltă piatră de temelie este că voi sunteţi Dumnezeu. Şi care este cealaltă? Ele fac un pătrat. Conştienta şi energia crează realitatea. Voi sunteţi Dumnezeu.

Şi care altă piatră de temelie mai este, dacă sunt patru? cealaltă este că viaţa voastră este pentru a evolua ceea ce este deja ştiut. Vreţi să spuneţi asta? Din nou.

Acum, asta înseamnă că voi trebui să deveniţi foarte ocupaţi şi să margeţi la vecini că să evoluaţi viaţa lor? Asta înseamnă? înseamnă să fiţi conştienţi de destinul vostru. Viaţa voastră este destinul vostru. Şi trebuie să vedeţi ce aţi creat, de ce emoţii v-aţi agăţat, să stăpâniţi acele

emoţii şi să treceţi la crearea unor noi paradigme de viaţă. Şi dacă faceţi asta, nu veţi muri niciodată, nu veţi sfârşi într-un cimitir. Deci cu cât creaţi mai mult, deveniţi mai tineri. Cu cât deveniţi mai tineri, mai mai vechi deveniţi. Este posibil ca să nu rămâneţi niciodată fără idei? Da. Vreţi să vă întoarceţi la cel de alături să-i spuneţi asta? Haideţi, haideţi, noi vrem această manifestare. Haideţi.

Şi evidenţa este adevărul care spune că voi încă nici nu aţi început măcar să visaţi visuri măreţe sau să începeţi a le trăi. Şi cum ştim asta? Pentru că uitaţi-vă la asta, voi folosiţi mai puţin de 10% din creierul vostru, mai puţin de 10%!"

Dumnezeu, în termenii lui Ramtha, este produs de Void prin contemplarea sinelui, descrisă ca şi conştientă şi energie, inteligenţă şi mobilitate, gândul dinamic original, impulsul interior de a cunoaşte, de divinul logos şi de sămânţa lui dătătoare de viaţă.

Este interesant ca Ramtha plasează adevărata origine a sinelui chiar aici, la momentul de început, în clipa contemplării care a produs originalul punct de conştienţă, numit Punctul Zero, diversitatea de conştiinţe, variatele faţete ale auto-conştienţei, responsabile pentru multitudinea şi individualitatea vieţii în univers care a apărut ca rezultat al imitaţiei Voidului de către Punctul Zero, când s-a contemplat pe sine. În acest sens, noi suntem cu adevărat Dumnezei nemuritori pe drumul auto-descoperirii, unde singura lege este de a face necunoscutul cunoscut, inexhaustibilă potenţialitate a Voidului însuşi. Adevărata natură a persoanei umane nu este luată de la Dumnezeu sau de la singurul său fiu, logosul. Mai degrabă creativitatea lui Dumnezeu însuşi este adevărata natură a persoanei umane.

„La început a fost – nu a fost – Cuvântul şi Cuvântul a fost cu Dumnezeu" şi cu omul. La început a fost întotdeauna gândul, iar gândul a fost întotdeauna cu omul, căci omul este gândul".

Lumea materială nu este o emanaţie diluată de la

Dumnezeu, ca în plutonism, sau produsul dualismului primordial în conflictul extern, ci faţeta unică a călătoriei de auto-explorare. Universul fizic nu este tot ce exista şi nici tot ce noi am devenit în acesta călătorie de evoluţie. Adevăratul sine al persoanei umane nu se identifică cu conţinătorul (trupul), cu materialitatea acestei călătorii, ci cu Sursa, dinamismul creator al auto-explorării. Natura de bază a sinelui, este esenţa cea mai intimă, este conştientă şi energie şi deci Dumnezeu. Din acest punct de vedere, Dumnezeu nu este redus la lumea naturală, ca în naturalism, şi nici lumea fizică nu este considerată ca totalitatea divinităţii însăşi ca în panteism. Persoana umană nu este redusă şi identificată cu corpul fizic, ca în materialism, nici perceputa complet separată de divin ca în monoteism şi politeism. Atributele umane principale pe care le-am discutat, raţiunea şi libera voinţă, oglindesc şi folosesc fundaţia în mişcarea creativă de auto-cunoaştere care a dat naştere la tot ce există.

În gândirea lui Ramtha, evoluţia este văzută, nu ca o schimbare a naturii lui Dumnezeu sau o mutaţie a Sursei, ci ca o adâncire şi o creştere în înţelegere a sinelui care este veşnic.

Fray Luis de Leon, un umanist şi mistic al Renaşterii spaniole, a oglindit această idee în filosofia lui. El a subliniat că Dumnezeu nu poate fi îndepărtat de persoană, căci am înceta să existăm.

Călătoria spirituală devine o ascensiune întru Crist şi Dumnezeu, mai degrabă decât o predare a voinţei şi raţiunii omului, unei alte divinităţi.

În înţelegerea lui Ramtha, cunoaşterea nu este impersonală şi adevărul este câştigat numai prin experienţă. Conceptul lui despre gând, după cum am văzut, nu este izolat, sterilă piesă de informare, pe care poţi s-o scrii sau s-o pronunţi în vorbe; gândul este dinamic, creator, inteligent, are putere de manifestare, de devenire. Gândul este existenţă. Abilitatea raţiunii de a şti, de a concepe gând, este abilitatea de a expeimenta şi a deveni orice paradigmă de gând, posibil de a fi imaginat.

Raţiunea este puterea dialectică a intelectului. Văzută astfel ea oglindeşte dinamismul creativ al conştiinţei şi energiei care sunt răspunzătoare pentru creaţie. Ramtha descrie gândul ca sursă şi forţă vitală a tuturor creaturilor, inteligenţa din spatele tuturor formelor de viaţă.

„Pentru a sufla viaţa în ceea ce ai creat, prin a simţi creaţia în existenţă, suflul nu a fost ca o respiraţie normală, care menţine în viaţă o creativitate. Suflul vieţii a fost un patern de destin. Voi le-aţi dat inteligenţa care va merge mai departe şi mai departe. Sună absurd? Nu. Şi ar mai fi mult de povestit”.

Incomprehensibilitatea sau inabilitatea raţiunii de a defini şi numi divinul, cuprinsă în teologie, porneşte de la presupunerea că, cunoaşterea vine de la ceva extern, static şi complet independent de persoana umană. Se pare că cunoaşterea, văzută în acest fel, este unul din motivele principale pentru care tărâmul ideilor şi al divinităţii este văzut separat de natura umană. Martin Henri spune „Cu alte cuvinte, totul este bine atâta timp cât întrebarea ultimativă nu primeşte răspuns ultimativ, pentru că dacă ar fi fost aşa, nu ar mai fi fost o întrebare ultimativă pentru noi, iar noi am fi încetat să mai fim umani. Dacă am fi înţeles complet misterul existenţei, ar fi trebuit să fim noi înşine acel răspuns, ar fi trebuit să fim Dumnezeu, care, desigur este destinul creştinismului promis nouă prin graţia lui”.

Aceasta afirmaţie identifică clar conexiunea dintre misterul existenţei umane şi a fi Dumnezeu. Fără îndoială conceptul de a deveni Dumnezeu ca parte a destinului creştinismului, cu siguranţă nu este clar definit de conceptele teologiei creştine, trinitate, divinul Cristos, păcatul original, iertare şi altele. Aşa cum am arătat, tradiţiile mistice, sunt singurele care dau importanţă experienţei şi conceptului de transformare şi devenire.

Din ceea ce spune Ramtha, singura menire a existenţei este călătoria de a face necunoscutul cunoscut. Voidul nu are limite, este infinit, etern, veşnic. Ca urmare, cunoaşterea ce poate fi căpătată în călătoria vieţii este

nelimitată. Misterul vieţii este ceea ce dă combustie călătoriei de auto-explorare. Dorinţa şi libertatea de a vrea să cunoaştem ceea ce pare a fi dincolo de posibilităţile noastre de a atinge, nu este o limitare, niciun dar de la o zeitate transcendentală, suflul de viaţă ce susţine chiar existenţa noastră şi îi dă valoare şi raţiunea de a fi.

„Ceea ce s-a ştiut întotdeauna pentru că asta este întreaga istorie, a fost despre: De unde am venit? Noi suntem călători în matricea spaţiu/timp. Noi suntem calificatorii morali şi spirituali ai unui univers obiectiv, a unei realităţi fizice obiective. Noi suntem treaba neterminată a lui Dumnezeu în cunoaşterea de sine, care suntem noi. Şi s-a ştiut destul de bine, că am căzut şapte nivele ca să devenim călători în acest principiu al forţei de viaţă, viaţa voastră de acum".

CAPITOLUL 5

INIŢIERE ÎN MISTERUL SINELUI

CUNOŞTINŢELE SACRE DIN ŞCOLILE DE ÎNŢELEPCIUNE ANTICA

„Înţelepciunea antică este dreptul vostru din naştere şi cosmologia voastră spirituală, din ce sunteţi voi făcuţi. În înţelepciunea antică, cu adresă la natura realităţii, era imperativ să se spună că ceea ce creează realitatea, sunteţi în particular voi".

Ramtha

ÎNDEPĂRTÂND ÎNTUNERICUL IGNORANŢEI CU CUNOAŞTERE

Întru adevăr. Sunt foarte onorat. Sunt foarte onorat de omagiul vostru, când aţi fi putut face atâtea alte lucruri şi aţi fi avut atâtea motive să nu veniţi aici. Voi sunteţi oameni aleşi, cu un măreţ destin, atât de mult de evoluat de păstrat de existat. Şi probabil că aţi terminat cu încercarea focului. Pe lângă asta mult bătut din palme creează multă căldură în corp. Aşa să fie.

De la Domnul Dumnezeu al fiinţei mele, la gloria lui

Dumnezeu, la ceea ce sunt în această zi, evoluat, împuternicit şi ştiind că voi fi eliberat de ignoranţă.

De la Domnul Dumnezeu al fiinţei mele, aşa să fie.

Pentru viaţa voastră.

Deci să trecem la subiect şi să căutăm să înţelegem de ce ignoranţa este mama devoţiunii şi de ce titlul acesta valorează un maldăr de fasole, căci dacă nu valorează atâta, şi nu se aplică la viaţa voastră, nu ar trebui să ascultaţi, nu-i aşa? Dar se aplică vieţii voastre şi acesta este motivul pentru care v-am chemat. Şi una dintre învăţături este să discut despre înţelepciunea antică, acele lucruri care au fost puse la păstrare în secret, spre a fi redescoperite într-o zi şi la un timp când trebuie ca lumina să vină din nou, ca să se trezească conştiinţa şi înţelegerea şi este cu adevărat timpul redeşteptării.

Toate aceste învăţături sunt ca piesele de puzzle ale sinelui puse împreună, ale relaţiei voastre cu Dumnezeu şi cu restul vieţii, şi înţelegerea misterului a ceea ce sunteţi. Şi fiecare învăţătură aduce o nouă bucăţică de cunoaştere care vă scoate din ignoranţă. Deci începând cu înţelegerea conştiinţei şi energiei şi cum aţi ajuns aici, această învăţătură se adresează explicaţiei de ce aţi devenit blocaţi şi de ce atunci când creaţi o experienţă şi aveţi o fricţiune cu ea şi ea devine o problemă, de ce aceeaşi conştiinţă nu poate rezolva această problemă.

Învăţând cum să extindeţi înţelegerea, această audienţă este ca o veche şcoală, care fusese destul de prevalentă pe întinderi mari. Ele se numeau şcoli antice. Aceste învăţături (pe care vi le dau acum) sunt din acele şcoli antice. Şi sunt la fel de aplicabile astăzi ca şi atunci. Deci învăţăturile din aceste zile dragii mei, ar putea să nu prea aibă nimic de a face cu ce cumpăraţi sau ar trebui să cumpăraţi, cu mâncarea, sau relaţiile pe care ar trebui să le aveţi. Nu sunt foarte apropiate de multe lucruri din viaţa voastră. Dar se adresează la ceea ce sunteţi cu adevărat. Se întind dincolo de vederea şi capacitatea voastră. Dar tot ce vom atinge, chiar dacă pare nerelevant înţelegerii

voastre, o extinde totuşi, pentru că vă dă cunoaşterea experienţei, şi asta vă scoate din borcanul de castraveţi muraţi pe care l-aţi creat voi înşivă.

Deci ce veţi auzi în aceste zile sunt cuvinte da, cuvinte. Dar aşa cum am explicat unei entităţi abia ieri, în felul cum măsuraţi voi timpul, am o problemă de vorbire care pare să vină de la faptul că abia acum învăţ cum să formulez frazele în cuvintele voastre, pentru ca ele să aibă o anumită însemnătate pentru voi şi ca eu să aduc învăţăturile în cel mai simplu şi elocvent mod. Ceea ce vă învăţ nu cere 12 ore pentru a fi învăţat, poate fi învăţat în 3 ore, dar poate dura o zi întreagă până ce explic fiecăruia din voi, în cuvinte diferite, până ce văd aprinzându-se luminiţele în întreaga voastră audienţă, ceea ce înseamnă că aura fiecărui individ începe să se extindă, adică conştiinţa fiecăruia se extinde. Atunci ştiu că am avut o foarte productivă şi iluminatoare audienţă.

Un lucru minunat despre vorbele lui Ramtha: nu sunt numai pentru comunicare, sunt spuse în aşa fel încât vor manifesta realităţi în viaţa voastră.

Aţi ştiut toate acestea mult timp în urma în Cartea Vieţii voastre. Dar aţi scris peste ele, şi aţi mai întors câteva pagini şi v-aţi blocat acolo şi aţi uitat cu adevărat toate acestea. Deci vi le aduc înapoi cu cuvinte care manifesta realitate. Atunci ele vor deveni din nou adevărul vostru, nu al meu, ci al vostru, ca să-l puteţi aplica în viaţa voastră şi să deveniţi entităţi iluminate, nu de New Age (cum e tradus la noi?

— Era Noua?), spiritualişti, mambogiambo, sau învăţători de două parale, urmaşi care încearcă fiecare ritualul posibil sau pe care cineva spune că ar trebui făcut, ci oameni cunoscători care înţeleg cu adevărat cosmologia cauzalităţii şi a creaţiei, care înţeleg cu adevărat principiul conştiinţei şi energiei, care înţeleg cu adevărat că îşi crează propria realitate (viaţă).

Înţeleg că acest cuvânt a devenit foarte vag. Folosiţi multe cuvinte pe care nu le înţelegeţi. Mai bine să înţelegeţi decât să le repetaţi, aşa deveniţi intens

iluminaţi, cunoscători, conştienţi, înţelepţi a căror adevăr nu este o dogmă ci un fel de a trăi. Ştiţi, viaţa este un dar de la natură, dar o viaţă frumoasă şi iubitoate este un dar al înţelepciunii, iar înţelepciunea vine de la o îndelungată experienţă conştientă.

Deci învăţăturile de astăzi şi aceste vorbe pe care ştiu să le combin, vor apăsa nişte butoane, care vor întoarce nişte pagini din Cartea Vieţii voastre, pentru că asta vreau eu ca ele să facă: să întoarcă pagini, ca voi să îngăduiţi abstractului să se întâmple, iar în pagină, vorbele pe care le auziţi, apasă butoane în sufletul vostru. Apoi începeţi să gândiţi, ceea ce înseamnă că determinaţi creierul să funcţioneze şi să îngăduie gândul pur.

Asta înseamnă conştiinţă crescută, iar când veţi pleca de aici, veţi fi fiinţe mai cunoscătoare, cu mai puţine superstiţii şi temeri căci cu cât mai cunoscători sunteţi, cu atât mai puţine temeri aveţi, asta dacă nu vreţi voi înşivă să le creaţi. Şi cu cât mai cunoscători veţi deveni, minunaţii mei oameni, cu atât mai măreaţă va fi realitatea voastră. Şi nimic din ceea ce Domnul Dumnezeu al fiinţei voastre nu doreşte, nu vi se va întâmpla. Aşa să fie. Deci ascultaţi cu atenţie. Haideţi să înţelegem aceste lucruri şi să vedem ceva lumini în această audienţă.

Ignoranţa: ce înseamnă ignoranţă? înseamnă să nu fii conştient de a fi în întuneric, să nu fii în lumină. Întuneric nu înseamnă interpretări superstiţioase, metafizice sau religioase, întunecimea lor crează demoni şi diavoli. Lucifer şi toate acele umbre ale întunericului, înseamnă subconştiinţă, adică o conştiinţă inactivată, fiinţă cu conştiinţa adormită. Când luminezi în întuneric, acesta se risipeşte. Lumina este adevăr. Este în interacţiune cu conştiinţa. Este a fi conştient de ceea ce se află în spaţiul întunecat şi a nu fi speriat.

Deci întuneric, este un adevăr antic care înseamnă a nu fi conştient. Nu a însemnat niciodată diavol. Diavolul nu a existat niciodată în ceea ce se cheamă Cartea Vieţii epigene. Nu a fost niciodată creat în involuţie şi nu trebuie adus în evoluţie.

Căderea Spiritelor şapte nivele de vibraţie, pentru ca să devină inteligente vii şi vibrante, nu a însemnat căderea îngerilor în dizgraţie, ci dinamica luminii lui Dumnezeu, care a călătorit în densitate, în tărâmurile neexplorate ale realităţii fizice, ca să facă manifestă realitatea fizică. Spiritele sunt exploratorii lui Dumnezeu, lumina, absolutul, ca să activeze forţă de viaţă, să devină un ingredient activ, prin care Dumnezeu absolutul, totul-în-toate, să se poată cunoaşte pe sine. Voi sunteţi într-o călătorie, o călătorie magică şi minunată. Aceşti Dumnezei căzuţi, care au făcut tranziţia, au fost foarte bravi, cu adevărat, pentru că ei au fost mesagerii gândului care aduc lumina.

Dar întrebarea de bază este: de unde venim? Noi suntem călători în matricea spaţiu/ timp. Noi suntem definitorii spirituali ai universului şi realităţii fizice. Noi suntem treaba neterminată a lui Dumnezeu în cunoaşterea de sine. Este destul de bine cunoscut că voi aţi căzut şapte nivele ca să deveniţi călători în acest principiu de forţa vitală, adică viaţa voastră de acum.

Aceasta a fost o parte din înţelepciunea antică, care a fost distrusă pentru a fi creaţi diavolii care ar fi căzut din rai şi ar fi venit să stăpânească pământul. Dacă acesta este adevărul, atunci voi sunteţi diavoli, sunteţi toţi demoni. Adevărul este că aceasta este o călătorie pentru cunoaştere.

Creaţia nu este un act, este un proces. Este o diferenţă. Nu trebuie să creaţi conştient, creaţia este o consecinţă a ceea ce sunteţi.

Înţelepciunea antică a fost întotdeauna aici, cu fiecare civilizaţie, pentru a ajuta pe iniţiaţi ca, orice ar crea să nu se piardă emoţional în creaţia lor, să nu devină legaţi de simţiri şi să uite scopul călătoriei lor. Deci adesea, de la începuturile evoluţiei şi a dramei umane, v-aţi rătăcit în creaţia voastră şi scopul ei. Aşa că Şcolile Antice au fost aici să vă reamintească legile scrise în Cartea Vieţii intitulată involuţie – destin scris în cele şapte nivele de cădere a Spiritului vostru.

Înţelepciunea antică este dreptul vostru din naştere

şi cosmologia voastră spirituală. Se spune că Dumnezeu este absolut, că în palma lui imaginară – sau palma ei – trecutul, prezentul şi viitorul există simultan. Aceasta este învăţătura veche. Eu aş spune că, cauza primară, absolutul, inteligenţa, gândul, ecourile adâncimilor spaţiului, sunt o conştiinţă adormită. Este mintea subconştientă, este necunoscuta inteligenţă a-toate-ştiutoare. Iar călătoria luminii, a Dumnezeilor, a indivizilor ca voi, în adâncurile acestei minţi, este o infinită călătorie interioară. Este călătoria inteligenţei adormite, a gândului spre trezire, pentru ca într-o zi gândul să învie cu reflecţia sinelui – Dumnezeu să se cunoască pe sine. Este atât de simplu!

Deci aţi înţeles, fiecare, regulile acestui joc. Toţi am venit aici programaţi şi echipaţi. Avem conştiinţă, sau inteligenţă şi avem ingredientul activ pentru a manifesta această conştiinţă, pentru a crea realitate fizică. Şi trebuie ca motorul vostru să lucreze, pentru a putea începe să scrieţi în această carte rezultatele obţinute. Fiecare din voi este cu adevărat principiu divin. Sunteţi individuali şi totuşi acţionaţi colectiv, pentru că o parte din mintea adormită este trează şi asta este lumină în întuneric, este o fiinţă vie care consumă întunericul.

Deci înrunericul este conştiinţa nerealizată. Nu este diavolesc, nu este rău. Este doar neexplorarea. Este necunoscutul. Dă-i lumină şi devine cunoscut. Suntem călători echipaţi cu însuşi Dumnezeu, care facem o călătorie infinită în divinul sine, care este toate cele şapte nivele de vibraţie, care este şapte nivele atomice, şapte nivele de frecvenţă a gândului în materie. Tot ce este materie, este gând superior coagulat. Dacă reversezi materia şi o duci înapoi tot drumul, va dispare prin cele şapte nivele de vibraţie şi va deveni conceptul a ceea ce este.

Deci aici suntem în această calalorie, în fiecare viaţă. Şi îndepliniţi aceasta călătorie, înscriind în paginile vieţii în sufletul vostru divin acţiunea/reacţie care crează materie manifestată, destin manifestat, calitate

manifestată. Tot ce aveţi de făcut, este să umpleţi paginile cărţii şi să evoluaţi, viaţă, după viaţă, şi în fiecare viaţă se crează o nouă imagine. Imaginea este creată ca un personaj într-o piesă, pentru a avea ocazia de a experimenta (trăi) ceea ce nu aţi mai experimentat: întunericul, mintea subconştientă, necunoscutul. Şi voi toţi aţi dorit ca în fiecare viaţă nouă să experimentaţi ceea ce nu ştiaţi, nu să repetaţi experienţele. Deci zecile de mii de vieţi pe care le-aţi avut, au fost create aşa ca fiecare să aibă altă imagine, personalitate diferită, pentru a facilita acţiunea/reacţia cu scopul de a explora principiul vieţii şi de a vă cunoaşte pe sine şi fiecare experienţă pe care aţi creat-o şi aţi avut-o fizic, a extins realitatea, lumina voastră, a consumat mai mult din mintea subconştientă, din necunoscut. Cartea Vieţii voastre este scrisă cu înţelepciune.

Amintiţi-vă: o viaţă frumoasă şi plină de iubire este darul înţelepciunii. Şi în fiecare viaţă întoarceţi pagini, evoluaţi, deveniţi mai mult. Nu trebuie să repetaţi ceea ce aţi făcut în viaţa anterioară. Ceea ce aţi fost în viaţa anterioară a fost doar o imagine a Dumnezeului conţinu, care aţi fost întotdeauna, aceasta entitate fără chip, această forţă, aceasta inteligenţă, energie puternică, care sunteţi. Cum vă văd eu, nu este părul sau nasul şi ochii sau culoarea pielii, ori hainele, ci ca lumini, strălucitoare lumini, care consumă întunericul, necunoscutul, subconştiinţa. Tot ce este aici, este imagine creată de lumină cu scopul de a interacţiona în drama treburilor neterminate a lui Dumnezeu şi de a înscrie în Cartea Vieţii ceea ce aţi experimentat şi posedaţi (stăpâniţi), ca perlă de înţelepciune.

În fiecare nouă viaţă nu aţi mai ştiut ce aţi fost înainte. Nu aţi recunoscut imaginea pe care aţi creat-o pentru voi înşivă, pentru că aţi venit la o distantă mare de acea persoană. Este la fel ca fiind foarte puţin asemănători cu ceea ce aţi fost acum cinci ani. Aveţi foarte puţin în comun cu acea persoană – corect? – datorită expansiunii a ceea ce aţi devenit, aţi devenit mai mult. La fel şi cu

vieţile. Este o adevărată religie despre reîncarnări, dar este trecut. O persoană iluminată închide cartea trecutului şi trăieşte în prezent. Prezentul este tot ce contează. Un suflet iluminat ştie asta. Un ignorant nu ştie. Un ignorant preţuieşte cea ce a fost într-o viaţă trecută şi nu mai poate fi acum.

Fiecare noua viaţă este ca o nouă zi, o nouă imagine. Iar imaginea produce fricţiunea care determină creştere, extindere, face mai clar acest Dumnezeu fără chip, care se ascunde în spatele personajului pe care l-aţi creat, căci el este nemurirea, înfăţişările voastre, egoul vostru alterat, micimea voastră judecăţile voastre – tot ce sunteţi în această viaţa va dispare. Vor rămâne doar pietrele preţioase, adică înţelepciunea câştigată, pentru că ceea ce supravieţuieşte cărnii este Dumnezeul invizibil care a făcut totul, spre gloria luminii, care cu toţii suntem. El este fiinţa eternă şi lui mă adresez, nu imaginii voastre, ci luminii din voi.

Mintea subconştientă nu este ceea ce aţi uitat şi suprimat în vieţile trecute, este Cartea Vieţii. Mintea subconştientă este necunoscutul, probabilităţile nerealizate, care va îngăduie să jucaţi piesa şi imaginea să ia formă. Mintea subconştientă, întunericul este ceea ce este consumat de lumină. În necunoscut zace abstractul absolut. Ziua de mâine, viaţa următoare săptămâna următoare, ideea genială, următorul diamant, următoarea respiraţie de libertate, următoarea poezie unică, următoarea piesa de artă, următoarea experienţă a sinelui, totul este în mintea subconştientă. Iar voi sunteţi ca nişte lumini plutind pretutindeni, care au ocazia de a cuprinde şi experimenta realitatea fizică, de a o identifica şi câştiga înţelepciune, şi de a vă extinde (a evolua). Şi vă extindeţi în mintea subconştientă care este eternă. Sunteţi conştienţi numai de ce aţi câştigat în această viaţă. Ştiţi numai despre cunoaşterea ce aţi câştigat-o ca rezultat al înţelepciunii. Nu ştiţi ce vă aşteaptă în necunoscut, pentru că acesta este următorul respir al vieţii, care trebuie explorat.

Acum care este ţelul vostru? Nu acela de a fi o coafeză, un profesor sau un vindecător. Nu de a fi un pelegrin sau de a vă căsători cu cealaltă jumătate de suflet. Ţelul vostru este acela de a întoarce toate paginile cărţii. Este de a evolua în superconştiinţă, unde tot ce nu este cunoscut devine cunoscut. Atunci întregul univers vi se va dezvălui, pentru că va deveni lumina în întregime, căci ceea ce este întunecat, este Dumnezeu nerealizat Ceea ce este lumină este Dumnezeu realizat. Şi destinul este acesta: de a evolua.

În jurul globului au existat şcoli antice. Aceste şcoli au avut relaţii cu – sunteţi gata să auziţi adevărul extraordinar? – fraţii voştri care trăiesc în alte galaxii. Şi a fost învăţătură mare în ele, experienţe grozave. Fraţii voştri primitivi se depărtau de la destinul lor, din cauza necesităţii de a supravieţui, aşa că au fost adesea ajutaţi de fraţii voştri îndepărtaţi, care veneau şi ajutau învăţătorii de aici să înveţe adevăruri. Era un lucru foarte obişnuit. Puteai vedea şcolile soarelui, unde oamenii omagiau soarele şi pe oamenii care veneau din cealaltă parte a lui. Şi mai sunt încă unele din acele temple, nu au fost distruse toate. Erau şcoli ca aceasta, doar că durau 7 ani şi fiecare an era un nivel, iar studenţii, după ce terminau anul 7, deveneau transparenţi.

Extraordinare şcoli au existat pe Pământ în acele zile. Mari Dumnezei au interferat cu umanitatea, de la mari distanţe. Era o comunicare deschisă căci adevărul este universal, veşnic, indiferent ce cuvânt se foloseşte pentru „veşnic-universal”. Era aşa o mare armonie. Şi, da, aici trăiau oameni primitivi.

cro-magnon. Dar aţi putea spune după oasele mele ce am simţit şi ştiut.

Oamenii primitivi luau cina cu oamenii/stele, pentru ca nu erau bariere care să blocheze curgerea conştientă a veşniciei, căci dacă vă amintiţi, veşnicia este mintea subconştientă în care toţi Zeii, indiferent de locul unde trăiau în univers, consumau, căci inteligenţa consumă întunericul, Voidul. Deci era o frăţie adevărată.

Da, fiinţe umane există pretutindeni în univers, ele există dincolo de soare, sunt împrăştiate peste tot în Calea voastră Lactee, întregi civilizaţii. Şi sunt acelaşi Dumnezeu fără imagine, care a creat aceeaşi imagine a trupului în care să experimenteze, în drumul lor spre pura conştiinţă, căci acesta este destinul nostru al tuturor.

Deci aceste scoli erau localizate unele în câmpie, altele lângă munţi uriaşi, care nu mai exstă astăzi, sunt pe fundul oceanului. Timpul de învăţat era şapte ani, calendarul lor era diferit, dar după calendarul vostru se pot număra şapte ani. Şi învăţătorii măsurau învăţătura lor în fiecare an, căci la sfârşitul a şapte ani, trebuiau să fi întors toate paginile cărţii, ceea ce înseamnă că realitatea fizică devine transparentă. De aici vine Iisus. De aici au venit toţi Dumnezeii care au umblat pe faţa Pământului. Şi, da elevii erau primitivii care încă foloseau unelte din oase, se vindecau singuri cu focul lor antic şi miroseau urât, care încă mai circulau în turme. Ei erau cei care au învăţat şi au evoluat în acele timpuri. Şi mulţi dintre ei au plecat de mult, pentru că au învăţat totul. Ei sunt acum în alte dimensiuni, în alte aventuri.

Dar ca să vorbesc aşa, trebuia să vrei să te duci la şcoală. Aşa au fost timpurile antice de iluminare. Bărbatul şi femeia nu s-au schimbat din acele timpuri, numai tehnologia s-a schimbat. Este aceeaşi ignoranţă, aceiaşi necesitate de iluminare, dar sunt mulţi oameni care nu mai există acum, pentru că au plecat de mult (au ascensionat). Ceea ce există acum este aceeaşi nevoie care a existat şi atunci.

TESTUL UNUI INIŢIAT

A fost cândva un om de un mare renume. El a trăit în timpuri îndepărtate şi la mare distanţă de aici. Era dintr-o familie foarte bogată, ai lui erau proprietari de pământuri şi de mori. Erau impecabili: bărbaţii erau cunoscuţi pentru gentileţea, curăţenia, minţile lor cunoscătoare şi erau fiinţe onorabile. Acest om, despre care vă povestesc, a luat

în căsătorie o femeie cu o situaţie mai joasă în viaţă, fără sânge nobil, al cărui tată era muncitor într-o moară. Această femeie – simplă, delicată şi de o frumuseţe neobişnuită – a dăruit acestui bărbat un fiu frumos, ai cărui ochi ardeau ca metalul albastru încins, al cărui râs şi gângurit arătau ca înţelegea ciripitul păsărilor de afară. Micuţul crescu într-o casă de mare renume. Tatăl făcea sacrificii Zeilor pe care îi ştia, ca mulţumire pentru fiul sau mult iubit în adâncul inimii sale. Era atât de mulţumit bărbatul, încât niciodată nu s-a culcat cu altă femeie, căci simţea că fusese binecuvântat în această unire şi copilul va duce mai departe o importantă linie de moştenitori ai casei, din sămânţa tatălui.

A căutat în depărtări învăţători pentru tânăr şi toţi îi spuneau că vălurile erau smulse de pe ochii lui. Tatăl plângea şi nu înţelegea ce spun ei. Dar într-o zi, un învăţător care venea din Estul îndepărtat, mirosind a mirodenii şi cu barba unsuroasă, îi spuse tatălui: „nu mai am ce învăţa pe fiul tău. El este dăruit peste anii mei şi cu adevărat peste înţelepciunea mea. Ar fi mai bine să cauţi un maestru, căci deşi fiul tău este dăruit, poartă o inimă sălbatică. Este neascultător la lecţii şi tot ce vrea este să se joace şi să se bată cu tovarăşii săi”.

Tatăl fu şocat, căci el nu văzuse niciodată aceste aptitudini în fiul său. Dar trimise solii pe toată întinderea pentru a afla un Maestru învăţător. Şi iată că un sol vine şi spune ca în scurt timp un Maestru învăţător va sosi şi el va învăţa pe copil. Toate pregătirile fuseseră făcute. Cei mai frumoşi miei fuseră tăiaţi, şi viţei şi fructe şi verdeţuri adunate, pâine fusese coaptă şi întregul regat mirosea a pâine proaspăt coaptă şi mâncare gătită cu miere, afumături, oţeturi şi dulci arome. În aer plutea bucurie şi ţimbale se auzeau din bucătărie, unde oamenii dansau pregătind mâncărurile. Toate obiectele de aur şi argint luceau, iar pietrele preţioase dansau lumini de stele în soarele amiezii. Şi iată călărind pe un măgar mirosind a ouă stricate, cu părul plin de praf de pe toate drumurile lungi străbătute, sosi, Maestrul învăţător. Nici măcar

mirosul bucatelor nu putea acoperi mirosul lui. Tatăl întinse mâna după batista ca să-şi acopere nasul, dar ceva îi opri gestul. Maestrul învăţător nu voia mâncare, nici plimbări, nici dansuri nu voia acoperiş, el prefera să doarmă afară. A cerut să vadă băiatul, care veni îmbrăcat frumos, cu părul dat cu uleiuri scumpe, cămaşa sclipind de albeaţă şi purtând pe piept emblema casei tatălui său.

Maestrul învăţător îl privi, se uită sub cămaşa lui, îi deschise gura, îi cercetă urechile, pipăi părul, îi mirosi uleiul şi fără să scoată un cuvânt luă un băţ mare şi lovi copilul. Spre uimirea şi durerea tatălui, el lovi încă o dată copilul. Nimeni nu îndrăznea să atingă acest învăţător, căci putea fi un vrăjitor. Un râu roşu curgea pe tâmpla copilului şi un firişor ajunse la colţul ochiului, dar el nu ridică nici măcar un deget să se şteargă, se holba doar la Maestrul învăţător. Nu a făcut nimic să se apere, doar a stat şi a primit.

Maestrul privi adânc şi îndelung la copil. Nu se auzea niciun sunet. Nici măcar ţimbale la distanţă. Învăţătorul se întoarse ca să plece. Ochii copilului se umplură de lacrimi şi începu să alerge după el. Nu ştia de ce face asta, căci nu fusese niciodată lovit până acum, el fusese mândria casei tatălui său. Nimeni nu-i văzuse sângele, în afară de mama lui în noaptea naşterii sale. Nimeni nu-l atinsese până acum. iar el fugea după bătrânul învăţător. Şi dintr-odată bătrânul începu să miroasă a flori. Copilul nu ştia de ce, dar nu dorea ca acest om să plece. Bătrânul se arunca pe măgar, îşi adună cămăşile în jur, se întoarse spre vest şi privi îndelung în depărtare. Băiatul se duse la tatăl său: „Tată, nu-l lăsa să plece”, la aceste vorbe bătrânul spuse: „Am să iau băiatul tăii, dar nu-l voi învăţa aici”.

Deci tatăl pregăti haine, împachetă lăzi de drum, dar spre mirarea şi dezamăgirea lui, Maestrul învăţător lovi cu băţul toate cuferele şi spuse: „Nu este nevoie de toate acestea. Adu-mi un sac de pânză, cenuşa şi ulei, pâine veche de o zi şi brânza tare. Adu fructe uscate şi ceea ce oamenii tăi mănâncă la bucătărie. Adu-l la mine şi nu cumva să-i dai un armăsar. Adu un măgar. Spre

amuzamentul tuturor şi delectarea băiatului, a fost îmbrăcat în haine de sac şi i s-a pus cenuşă pe frunte şi pe minunatul său păr dat cu ulei. Hrana cerută a fost împachetată, dar arăta că va ajunge doar pentru câteva zile. Din grajduri fu adus un măgar deşelat, unul care fusese acolo mai mult decât îşi amintea oricine, copilul fu pus pe măgar, şi proviziile alături, iar bătrânul şi băiatul plecară de îndată.

Tatăl a suspinat şi toată casa a suspinat, căci lumina tatălui placase de la casa lui. Dar mama ştia, ea înţelesese că destinul fiului ei nu era să fie la sânul ei ci altundeva.

Maestrul învăţător duse copilul pe o înălţime, unde spre amuzamentul şi uimirea lui mai erau şi alţi copii şi oameni de toate mărimile. Locul murmura la distanţă de muzică de flaute, ceteri şi lire şi voci delicate. Oamenii treceau ca nişte statui pe lungi coridoare, mirosind a sudoare, delicaţi, liniştiţi şi în pace. Lumini aurii ce veneau din găuri făcute în tavane, făceau coridoarele mistice şi dimensionale (mari) Locul unde micuţul băiat trebuia să stea era tare şi aspru, dar aici el începu o nouă viaţă sub îndrunirea Maestrului învăţător, care îl învăţa, reînvăţa şi era dornic să-i dea înţelegerea.

Micul băiat deveni un frumos bărbat şi el crescu şi trecu diverse trepte în şcoală. Putea acum să cânte la flaut atât de bine că melodiile lui răzbăteau văile, şi turturelele de dimineaţă imitau cântecul lui. Se juca cu cetera şi lira cu degetele lui delicate în zori, iar lumina dimineţii, dansa pe trupul lui iar de la distanţă părea o fiinţă de aur. Putea gândi, gândul lung şi comunica cu copacul. Înţelegea muzica râului care se repezea de pe stâncile muntelui în valea de dedesubt. Stătuse treaz într-un nor şi înţelesese substanţa.

Frumosul tânăr era studentul unei minunate şi mistice arte despre tot ce este cunoscut şi care se mişcă spre necunoscut. Într-o zi Marele învăţător – care avea aceeaşi vârstă veni şi îl scoase din contemplaţie, îi spuse: „Este timpul”. Fără un cuvânt, tânărul se ridică, era acum la vârsta pubertăţii. Maestrul învăţător îl duse într-un loc

unde nu mai fusese şi călătoreau din nou pe asini şi ochii îi erau legaţi dar părea că trec prin peşteri pentru că treceau peste pietre, se auzea zgomot de ape şi era ecou.

Avea o presimţire, dar avea încredere şi iubea pe învăţătorul lui. După două zile de mers fără să vadă nimic, învăţătorul îi descoperi ochii, îi dădu să mănânce o bucată de pâine şi o plantă amară şi îi spuse: „În acesta zi vei fi iniţiat şi te vei depărta pentru totdeauna de sâni de femeie şi vei trăi în holuri de măreaţa înţelegere, dar mai întâi trebuie să îndeplineşti aceasta sarcină”. Pentru prima dată, tânărul avu o cutremurare de nesiguranţă, pe care nu şi-o putea explica. Îl rugă pe Maestrul învăţător: Te rog spune-mi unde trebuie să mă duc şi ce trebuie să fac”.

Iar el răspunse: „Îţi aminteşti că atunci când erai doar un copil şi te jucai cu prietenii, şi îi băteai pe toţi?” Uimit tânărul răspunse: „Da, dar n-am mai contemplat asta de atâţia ani. „Te vei duce într-un loc unde te vei juca cu fiinţe mai mari, doar că acesta este un test pe care v-a trebui să-l treci. Şi numai doi vor sfârşi călătoria”.

Aceasta îl cam tulbură pe tânăr, pentru că el era competitiv în inimă, dar nu realizase asta niciodată. Deci cu mare teamă – un sentiment delicios, pe care nu-l mai avusese din copilărie – a fost condus într-o începere vastă, care părea săpată în munte: piatră şlefuită, coloane săpate în rocă vie. Pulsau vene cu minerale de secole în aceste coloane. Iar acolo era, ceea ce se cheamă, un înalt consiliu de entităţi, cum nu mai văzuse până atunci, oameni minunaţi, minunaţi, îmbrăcaţi în mantii ce păreau din foc viu, al căror păr era lung şi lucios oameni ce păreau fără vârstă, dar tineri. Privi în stângă şi apoi în dreapta şi văzu bărbaţi şi femei tinere aşezaţi în linişte pe podea. Umbrele lor dansau de parcă stafiile fiinţelor lor erau vii în stâncă, nu în spaţiul de deasupra. S-a aşezat şi el.

Şi unul câte unul, fiecare tâăr a fost chemat în faţa consiliului şi nu s-a auzit nici măcar un cuvânt rostit. Unii s-au dus la dreapta iar alţii la stânga. Curând veni şi rândul lui. A auzit o voce care era atât de frumoasă, şi vocea l-a chemat pe numele lui dat (de botez), iar el nu a

văzut mişcându-se gura frumoasei entităţi din marele consiliu. S-a uitat fix şi vocea a răsunat în urechea lui. Era muzicală şi minunată.

S-a uitat mai bine şi această minunată entitate i s-a părut familiară. Era bătrânul lui învăţător, care nu mai era bătrân de loc, era tânăr şi fără vârstă. Şi în timp ce privea cu uimire, un gând se desprinse din capul învăţătorului său, chemându-l pe nume şi dându-i instrucţiuni despre ce avea să facă. Erau din Cartea Vieţii lui, care fusese deschisă şi era citită. A privit ca să vadă dacă cineva auzise, întreg consiliul îl privea cu o expresie de neclintit, iar tinerii erau pe podea, cu ochii închişi, în timp ce imaginile lor dansau pe stânca lucioasă.

Atunci bătrânul lui învăţător îi spuse: „Te-am învăţat tot ce am putut pentru capacitatea de înţelegere a unui tânăr. Ai fost cu adevărat un bun student şi ai învăţat artele. Ai excelat în geografie. Te-ai complăcut la ştiinţe, înţelegi zodiacul şi toate casele lui. Dansul a fost creat pentru tine. Nu mai am ce să te învăţ despre natură şi această lume. Trebuie să treci de această lume ca să înveţi lucrurile care sunt dincolo de ea. Accepţi întrecerea?”

Iar tânărul, cu mândrie şi frică şi amuzament se aplecă şi acceptă întrecerea. I s-a spus să se ducă la dreapta, unde se şi duse. Acolo erau două entităţi de nedescris, care îl luară de braţe şi îl conduseră într-o cameră. Acolo întregul său corp a fost pictat cu albastru, i s-au pus pietre în păr în pletele sale frumoase. Sta aşezat cu ochii închişi şi trupul pregătit, castaniete i s-au prins de degete şi clopoţei de glezne. În tălpi i s-a desenat o cruce.

Şi dintr-odată toată lumea a dispărut, iar el a rămas întins pe un altar de piatră. A simţit o mâna blândă cu miros familiar, de flori şi a ştiut că era învăţătorul lui, care i-a uns fruntea cu ulei şi i-a sărutat obrajii amândoi şi vârfurile degetelor, i-a întors palmele cu faţa în jos şi le-a sărutat, le-a uns cu ulei şi fără o vorbă a dispărut.

Tânărul a stat acolo, întins trei zile şi trei nopţi. Dacă se mişca, castanietele cântau şi clopoţeii sunau. Îşi simţea trupul greu. Şi părul îi era greu din cauza pietrelor prinse

în el.

Crucile de pe tălpi îl ardeau şi la fel şi cea de pe frunte. Şi-a imaginat un tărâm fabulos şi dintr-odată camera a dispărut, lăsând loc unor imagini foarte frumoase care parcă dansau lucruri care parcă aveau aripi şi străluceau erau în jurul lui, dar el nu putea să le vadă ci doar să le audă. În adâncul minţii lui văzu cum capul i se deschide şi aburi îi ies din nări şi din vârful creştetului. Plângea, durerea era vie de parcă ţepi ascuţiţi îi sfâşiau carnea. Din creştet, aburul continua să iasă şi să umple spaţiul de deasupra lui, era ca şi cum la capăt avea un boboc mare, verde şi gata să plesnească. Floarea s-a deschis şi apăru fiecare petală, de un roşu adânc, iar mirosul ei umplu încăperea. El era rădăcina nemaipomenitei flori, înflorise. Apoi un vânt blând se făcu simţit şi parfumul din cameră deveni şi mai puternic, chiar şi perteţii miroseau, totul mirosea ca floarea. Îl dureau picioarele, crucea din tălpi era grea. Floarea devenise grea, iar parfumul ei îi făcu greaţă. Nu se putea mişca. îşi pierdu cunoştinţa.

După un timp, cu o mişcare a umărului se putu ridica. Se auzi sunetul castanietelor şi al clopoţeilor iar pietrele îi loveau obrajii şi umerii. Picioarele îi ardeau ca nişte cărbuni aprinşi. Se simţi împins spre o uşă, iar uşa se trânti şi sunetul răsuna, răsuna. Apoi auzi o voce care îi spuse: „Poţi trece dacă ştii calea. Poţi trece dacă ştii calea”.

El suflă şi suflă (aici se referă la o tehnică de respiraţie din şcoală), până ce dintr-odată ştiu calea. Întreaga cavernă se lumină şi el văzu la celălalt capăt o uşă strălucitoare. Era un pod lung şi îngust pe care el trebuia să-l treacă ca să ajungă la acea uşă. Se mişca pe pod şi picioarele îl ardeau, clopoţeii sunau, castanietele cântau şi parcă întregul hol era viu, în mişcare. La un moment dat, picioarele lui au ars o gaură în pod şi mai să cadă, a apucat o frânghie. Atârna de acea frânghie şi văzu dedesubtul lui un abis adânc. Auzi voci de femei şi bărbaţi râzând şi povestind ceva ce el nu putea înţelege.

Râsul lor părea că are ecou până în adâncimea abisului de sub el. O voce de bărbat tânăr striga ceva batjocoritor, iar el ştiu că despre el este vorba şi un foc se aprinse înăuntrul său începu să urce pe frânghie şi clopoţeii sunau, iar castanietele cântau, pietrele din păr îi tăiau umenrii şi capul îl durea. Continua să urce, escaladând stânca şi fragmente de pitră cădeau rănindu-i urechile, ochii şi umerii. Dar el continua să urce. Strigătul batjocoritor deveni mai puternic, iar râsul femeii se auzi mai tare.

Furia lui creştea. Putea să-şi audă inima în urechi şi în fundul orbitelor, o simţea cum îi loveşte pieptul. Cineva l-a strigat pe nume şi din nou s-au auzit râsete. A ajuns în vârful stâncii. Se simţea sălbatic, şi căuta cu privirea pe cei care râdeau, dar nu era nimeni acolo. A strigat şi i-a provocat la întrecere. Dar tot ce a auzit a fost ecoul, sunetul clopoţeilor şi al castanietelor. Dintr-o ureche, un râuleţ de sânge roşu se prelingea pe umărul albastru. S-a aşezat şi a început să plâângă şi să suspine. Dintr-odată, o uşă se deschise în spatele lui şi el căzu într-o cameră, în timp ce se rostogolea, simţi la picioarele lui ceva moale şi plăcut la atingere. Era un trup de femeie. Privi în sus şi văzu un tânăr bărbat.

Se uită în jur şi văzu apărând din umbră un alt tânăr. Privirea femeii era lungă, dulce şi blândă. Era albastră şi ea şi avea pietre în părul blond şi clopoţei la picioare şi castaniete la degetele mâinilor. Dintr-o parte a nasului picurau mici picături roşii. Şi ceilalţi bărbaţi aveau clopoţei şi castaniete şi erau şi ei albaştri. Nimeni nu rosti un cuvânt, dar înţeleseră că trecuseră prin aceleaşi probe ce experimentau acelaşi lucru. Stăteau toţi şi priveau în jur. Dintr-odată se auzi un susur de apă, care umplea un canal nu prea departe de locul unde stăteau. Cumva, tânărul nostru ştiu – avea cuvintele învăţătorului în capul său – că trebuia să facă aceasta călătorie pentru a fi spălat, purificat. Dintr-odată un bărbat apucă tânăra femeie şi se pierdu cu ea în umbră. El ştiu că se duceau la apă. Asta l-a durut şi l-a supărat

Voia ca ea să fie a lui, numai a lui, toată chiar în acea clipă. Voia să înţeleagă. Furia lui crescu. Şi orbecăind – clingeling de clopoţel cântec de castaniete, clinchet de pietre lovite, sânge ce se prelingea – îşi găsi calea spre râu. Era într-o cavernă şi era un frig ascuţit.

Auzi o voce, vocea tânărului bărbat. Ei erau deja în apă, iar tânărul nostru se duse spre ei. Vedeţi, el dorea să joace un joc. Voia să fie cel mai bun. Dorea să câştige, era ceva ce nu mai făcuse de când era un puştan. Iar ceilalţi erau mereu doar puţin înaintea lui, îşi pierdu cugetul. Inima lui competitivă se strânse şi el căzu într-o cădere de apă, în abis. Şi pentru prima dată, în timp ce apa îi umplea nările şi gura, văzu din nou chipul tatălui sau – nu se mai gândise la tatăl lui, de nu mai ştia când – şi văzu chipul blândei lui mame, bună şi puternică. Apa îi pătrunse în urechi şi capul îi fu acoperit de apă şi nu mai fu nimic altceva decât linişte de moarte. Doar apa continua să murmure sus, sus, mult deasupra lui. Atunci auzi vocea bătrânului său învăţător: „Ne vom întâlni din nou. Ne vom întâlni din nou”. Iar tânărul nostru nu mai ştiu nimic, nimic.

Trupul lui fu găsit de cei din şcoală pe ţărm. Pietrele din părul lui erau lustruite, albastrul de pe trup spălat, iar ochii tânărului erau larg deschişi, ficşi şi fără viaţă.

Mândria şi bucuria tatălui, puştiul de o frumuseţe renumită, se sfârşise. Trupul lui fu dus în templu, alături de celelalte. Toţi în templu dansau spre a bucura Spiritul care părăsise trupul, pentru a se întoarce din nou într-o zi. Şi se va întoarce.

Tatăl lui sfârşi prin a deveni un om amar. El avusese încredere în bătrânul învăţător îi încredinţase mândria şi bucuria lui, urmaşul lui, dar acesta nu-i mai fusese înapoiat. Primi în schimb hainele din pânză de sac, un flaut, pietre şi o floare roşie.

Deci care este călătoria sufletului? De ce nu a reuşit să ajungă la capăt şi de ce nimeni nu l-a ajutat? înţelegerea este un lucru binecuvântat. Este o enigmă. Supravieţuirea este un lucru omenesc, dar înţelegerea necunoaşterea nu.

Există vieţi risipite şi sunt unele care la un moment dat, se ridică peste orizontul vederii umane. Călătoria unei entităţi, de dragul cunoaşterii, nu este niciodată inutilă, este uneori doar amânată. Aceasta entitate iniţiată se va reîntoarce şi va aduce cu ea câte ceva din ceea ce a cunoscut cu mult timp în urmă. Dar va trebui să înceapă de la capăt.

Vedeţi, mulţi dintre voi nu aţi învăţat încă o lecţie importantă. Lecţia este: Nu este important să cucereşti o femeie – femeia albastră cu păr de aur, nu este important să fii cel mai bun dintre iniţiaţi, nu dansul, toba sau flautul, nu să fii cel mai bun. nu este să găseşti acele cârduri (se referă la exerciţii din şcoala lui). Importantă este călătoria, drumul.

Entitatea noastră a avut o călătorie minunată, dar greşeala lui a fost dorinţa de a împlini o voie a trupului, o ambiţie, în loc de a pune mai presus însăşi călătoria, partea spirituală. Asta l-a pierdut.

Cine suspină pentru cel care cucereşte atât de mult şi pierde la sfârşit? Nici măcar bătrânul său învăţător, pentru că înţelegerea vine prin greutăţi şi vânătăi şi durere şi sângele unui ego alterat care trebuie să piară, pentru ca să poţi trăi pe tărâmul înţelegerii veşnice, veşnic.

Unii dintre voi tot nu ştiţi de ce sunteţi aici. Nu aţi priceput de ce sunteţi aici pentru că nu aveţi înţelegere. Şi mai devreme sau mai târziu, va trebui să luaţi o decizie şi veţi avea de trecut un test care este simplu dar este tor ce trebuie. Şi veţi găsi că spaima şi neîncrederea, ca singurul lucru care are importanţă pentru trecerea testului este înţelegerea, nu vitejia, nu sexul, ci înţelegere, marea calitate ce duce la iluminare. Unii dintre voi veţi suferi mereu – aţi suferit mereu – veţi suferi mereu. Unii dintre voi, veţi ajunge la marile holuri, atât de departe.

Unii veţi fi dansatorii de aur în zori. Iar unii dintre voi veţi trece peste pod, peste râsul batjocoritor, şi veţi înlătura furia iar concentrarea la drum va fi salvarea voastră iar conceptul de nereuşită va fi depăşit.

Renunţarea înseamnă să cazi în abisul ignoranţei şi să nu ştii niciodată de ce o turturică care jeleşte, cântă cântecul aşa cum îl cântă, iar lucrurile înţelepte şi frumoase nu sunt întotdeauna cum crezi că ar trebui să fie, nu au întotdeauna înfăţişarea care crezi tu, căci ele sunt surprizele din viaţa care seamănă înţelegerea.

Unii dintre voi tot nu ştiţi de ce sunteţi aici. Mai sunteţi încă competitivi ca întotdeauna şi găsirea cârdului este tot ce contează, iar călătoria îşi pierde însemnătatea. Mulţi dintre voi, nu ştiţi de ce sunteţi aici, pentru că sunteţi prea obosiţi şi flămânzi tot timpul. Şi care este beneficiul în asta? Aţi pierdut foarte rar o masă, şi aţi pierdut o noapte de somn bun, numai ca să vă distraţi.

Mulţi dintre voi aţi învăţat impecabilitatea, aţi căpătat putere, aţi gustat din vinul înţelegerii şi ştiţi. Puteţi ieşi din micile voastre nereuşite, dar trăiţi într-o lume mică, mică, vă spun eu, pentru că înţelegerea vine de la cei care au vrut-o mai mult decât orice în această lume, chiar şi mai mult decât competiţia.

Să vorbim despre sfârşitul poveştii. Frumoasa femeie vopsită în albastru a reuşit, a trecut testul şi a purtat pentru tot restul vieţii ei frumoase, cicatricile căpătate în acea zi, însemnau sacrificiu fizic de dragul conştiinţei. Şi a avut o minte mare şi va avea o călătorie magnifică în viaţă. Şi tânărul bărbat a trecut testul, el va deveni unul dintre cei mai mari filosofi ai tuturor timpurilor. El va fi responsabil pentru Socrate şi Platon. El va pune bazele filosofice ale înţelegerii. Iar bătrânul învăţător este încă în viaţă şi bine.

Cât despre frumosul iniţiat? A venit înapoi să înveţe din nou, purtând aceeaşi cămaşă, aceeaşi conştiinţă, doar că este în timp diferit şi în alt loc. Şi o va face din nou, doar ca crevasa şi abisul nu există în plan fizic, dar există ca pod al conştiinţei.

Voi cei care aţi înţeles din călătoria pe care am avut-o împreună (viaţa trăită împreună acum 35.000 de ani), sunteţi mai înţelepţi şi v-aţi schimbat. Aceia dintre voi care aţi luptat cu testul nemişcării, aţi găsit o parte adâncă din

voi înşivă, care încă nu a fost deplin exprimată, dar va fi în zilele ce vin. Cei care aţi fost ocupaţi şi aţi discutat între voi sau aţi strigat în jur – acesta va vi testul vostru. Dar cei dintre voi care aţi fost sinceri, şi îmi amintesc acele zile, îmi amintesc feţele voastre şi mirosul vostru, ochii voştri săltăreţi şi părul murdar şi hainele pătate, râsul şi bucuria voastră şi perseverenţa voastră în praful ca şofranul, cântecele voastre, dansurile voastre, cercurile, excitarea şi sinceritatea voastră. Acestea sunt amintiri de neuitat. Oricum este cămaşa pe care o purtaţi, o purtaţi.

Vă iubesc pe toţi. Să ţineţi minte povestea pe care v-am spus-o, căci este o poveste rară şi este adevărată. Să vă amintiţi cât trebuie pentru a înţelege, nu că înţelegerea este rar de găsit, doar că este îngropată adânc sub deghizările vieţii şi totuşi este atât de simplu să o ai. Este comoara la care toţi şi mai ales voi ar trebui să vă gândiţi. Poate ca atunci când ne vom întâlni data viitoare, veţi fi mai înţelepţi, mai clari, mai simpli, mai pliabili, cu mai multă veselie în inimi, poate că sunete de flaut şi ţimbale se vor auzi când veţi păşi, poate că veţi mirosi ca trandafirii, cel puţin pentru mine, căci aceasta este Marea Lucrare. Aceasta este o parte din marea şcoală, care va duce în locuri îndepărtate şi va aduce înapoi. Aştept să văd că faceţi lucruri minunate, voi cei care aveţi înţelegerea. Aştept ca cei care o aveţi, să contemplaţi serios la cauze. Aştept ca cei care sunteţi tot timpul îngrijoraţi, bolnavi şi obosiţi, să rămâneţi aşa până ce vă veţi schimba.

Iar voi, cei cărora vă place să câştigaţi tot timpul, veţi avea destul de pierdut, ca să aveţi ocazia să câştigaţi din nou. Aşa să fie.

PUTEREA SUPERSTIŢIEI ŞI SECRETELE DE SUB PĂMÂNT

Acele şcoli au fost distruse în cele din urmă şi la fel şi căile de comunicare cu marea inteligenţă. Aceasta este o învăţătură extraordinară, fără seamăn. Este o învăţătură pe care unii nu sunt gata să o audă, şi asta explica

ignoranţa într-o cultură aşa de avansată. Relaţia cu oamenii de dincolo de Steaua de Nord, nu a fost de divinizare, ei s-au ajutat unii pe alţii să înveţe, să exploreze realitatea fizică. Apoi au venit păgânii, care au urinat hoardele ce începuseră să se aşeze la est de Eden.

Aceşti oameni au creat pe Adam şi pe Eva şi au început să creeze un adevăr agnostic, de parte de cel al şcolilor antice, luând bucatele din adevărul iluminator, la care au adăugat superstiţii şi ură şi maliţiozitate, au creat un nou concept despre Dumnezeu. Acest creator era diferit, în loc de a fi nesfârşitul, marea minte, totul-în-toate, absolutul, avea o identitate. A fost creat un Dumnezeu care avea o imagine, acum şase mii de ani. Avea imaginea lor. Şi când creezi ceva cu imaginaţia ta în acordanta cu conştiinţa ta, trebuie creat în funcţie de ceea ce poţi să vezi. Nu poţi crea ceva care să nu fie reflecţia ta proprie. Deci Dumnezeu a devenit un individ răutăcios şi furios. A devenit nesigur, pentru că a creat aceşti doi oameni cu scopul de a-l divina. Şi le-a spus să nu mănânce din copacul vieţii, ceea ce înseamnă să nu întoarcă paginile cărţii conoaşterii. Gata, s-a terminat cu cunoaşterea.

Şi aşa Dumnezeu a devenit nesigur, gelos, înspăimântător, violent. Şi pedeapsa lui Dumnezeu începu să fie văzută în erupţia vulcanilor, iar acolo era focul iadului. Dacă nu urmai instrucţiunile, urma să fii trimis într-un lac de foc, aşa cum ei obişnuiau să facă cu oamenii iluminaţi. Iată de unde vine iadul, din erupţia naturală a „fermoarului”, pământului, schimbarea pământului după cerinţele sale naturale a devenit o atribuţie a Dumnezeului pe care ei îl creaseră după propria imagine, iar oamenii care nu erau de acord, erau puşi să ardă în lacuri de foc. Aşa a fost.

Toţi oamenii iluminaţi făceau parte din şcolile unde veniseră să înveţe. Se zvonise că erau Spirite căzute – ei bine erau, dar veneau prin şapte nivele de frecvenţe ca să interacţioneze cu materia fizică, şi destinul lor era să se întoarcă prin materie înapoi la Sursa. O călătorie

completă. Deci ei deveniră Spiritele căzute ale lui Lucifer, care fusese dat afară din rai.

În lumina acestei religii păgâne, extinse împotriva marilor şcoli şi a oamenilor iluminaţi războiul se putea extinde şi căpăta valoare, devenea justificat. Multe şcoli fuseseră distruse, pentru că oamenii iluminaţi ai acestor şcoli, învăţaseră despre imaginea timpului în care trăiau. Ştiţi, ei nu aveau nimic atârnat de pereţi, ei aveau adevărul pur şi pură înţelegere şi ştiau, înţeleseseră destinul lor, înţeleseseră viaţa lor, că au existat înainte de aceste timpuri şi vor exista şi după aceea. Doar această imagine a lui Dumnezeu se va şterge. Ei nu au luptat niciodată împotriva păgânilor.

Mulţi dintre ei au plecat dincolo de stele. Veţi vedea feţe săpate în piatră, care privesc spre cer, ele sunt tribute aduse de cei rămaşi, celor care au plecat. Şi a fost ultima imagine, care nu a tot chiar distrusă, din timpul când conştiinţa, natura realităţii, călătoria bărbatului şi a femeii, egalitatea lor în cosmologia vieţii, în înţelegerea forţei de viaţă şi a principiului vieţii. A fost ultima rămăşiţă a acelor oameni şi încă mai exista marile statui de piatra care privesc veşnicia către care fraţii lor au plecat. Şcolile au fost distruse, învăţăturile au fost distruse, după ce anumite părţi din adevărul lor a fost luat, modificat şi pus în cărţi cu superstiţii.

Ignoranţa este ca întunericul. Lipseşte cunoaşterea care să lumineze. Iar când oamenii sunt ţinuţi în ignoranţă prin teamă pentru vieţile lor, familiile lor, teama de a fi ostracizat în comunităţile lor, ei sunt superstiţios înspăimaintaţi şi se conformează şi ramam aşa, căci altfel vor arde veşnic în lacuri de foc, veşnic, etern, eternitatea iubitorului Dumnezeu care i-a creat.

Să vă spun ceva. Când trăieşti în întuneric, divinezi o lumină nevăzută care ar putea să te salveze din acel întuneric. Dar singura salvare este trezirea Dumnezeului din tine. El spune. *„Lumina împărăţiei cerului este în tine. Priveşte înăuntrul tău şi vezi strălucirea şi gloria ei, acolo este salvarea ta”. D*ar când eşti ţinut în întuneric, te rogi

de ceva în afara ta aştepţi ca salvarea să-ţi vină din afară. Eşti ţinut în ignoranţă.

Blasfemia: tot ce vă spun este blasfemie. Dar vreau să vă spun că de fapt blasfemia nu există şi nu a existat niciodată, nicio entitate care fost vreodată într-o şcoala antică, care a „învăţat despre lumină, conştiinţă, destin manifestat – nu a existat nici măcar una – care vreodată să ucidă o altă fiinţa umană. Ei nu au înrobit niciodată. Învăţătorii căii drepte nu erau urmaţi ci doar respectaţi pentru înţelepciunea lor. Şi din înţelepciunea lor ei dădeau. Cei care au urmat acele şcoli şi au băut din acea apă, au aprins lumina care a strălucit sclipitor în ei, i-a înviat şi au putut întoarce paginile (Cărţii Vieţii – sufletul).

Poate că o să râdeţi de asta, dar în timpul meu, un barbar s-a transformat şi a evoluat într-o singură viaţă. Ştiaţi că sunt dispreţuit pentru că am evoluat într-o viaţă? Unor anume oameni le-au trebuit multe vieţi. Asta arată numai că erau înceţi, ignoranţi şi ţinuţi în întuneric pentru un oarecare motiv, căci îndată ce înţelegi şi începi să te extinzi, totul se întâmplă foarte repede. Călătoria începe imediat. Calea maestrului se deschide pentru oricine. Îşi extinde conştiinţa.

În timpul meu, omul, fie că era îmbrăcat în împletituri de lână sau piei – voi râdeţi şi vă gândiţi la omul de cro-magnon îmbrăcat în piei de animale şi la oasele lui şi înfăţişarea sălbatică – este greu pentru voi să vă imaginaţi – sau stând lângă foc şi privind cerul. Şi care erau gândurile lor? Ei bine, în acele timpuri oamenii călăreau lumina. Şi, da purtau piei şi cămăşi din lână neprelucrată. Iluminarea nu are nimic de a face cu ce îmbraci sau cu tehnologia. Are de a face cu cât eşti de liber în conştiinţa ta, cu cât creşti, cu consumul minţii inconştiente şi cu a avea o viaţă vibrantă, liberă.

Deci**,** oameni buni, războiul a devenit felul lor de viaţă. Eu am fost un războinic al timpului meu, iar după mine, păgânismul şi ceea ce s-a numit religionismul şi-au luat vama pe viaţa umană. În ultimele două mii de ani, creştinismul a înscris două sute cincizeci de milioane de

vieţi omeneşti, care sunt înregistrate ca şi morţi în războaie. Nu are nimic de a face cu femeile şi copiii. Două sute cinci zeci de milioame de oameni morţi în două mii de ani, soldaţi creştini, care au aparat un idealism sângeros al imaginii lui Dumnezeu şi au servit la impunerea învăţăturilor lor. Şi în acest timp, ei au distrus toate sectele şi toate grupurile de oameni care învăţau o învăţătură veche, înţelepciune antică şi evoluau spre iluminare. Au ars pe rug pe cei a căror minţi erau dincolo de timp, distanţă şi spaţiu, ca să distrugă cunoaşterea complet. Aceasta a fost credinţa. Salvarea înseamnă să fii salvat de la adevăr.

În două mii de ani, religia nu a făcut nimic ca să sădesacă iluminare în oameni, ci totul ca să colapseze conştiinţe. Nu a făcut nimic ca să evolueze conştiinţa, care este factorul evolutiv al fiinţei umane. Nu a făcut nimic pentru înţelegerea conştiinţei şi iluminarea popoarelor.

Nu înţelege că o conştiinţă care crează probleme nu poate să le şi rezolve. Trebuie o ştiinţă extinsă ca să rezolve problemele. Aceasta este evoluţia.

Şi în aceste zile creştinii plătesc bani, bani şi bani. Ce înseamnă graţie, credinţă şi bani, um? Aceste sunt cele trei lucruri pe care le aveţi pentru apărare, căci trebuie să aveţi răbdare, şi pentru armatele voastre care trebuie să înlăture păgânii şi să aducă credinţa şi ştiinţa în lumea întreagă. Dacă numai jumătate din bani ar fi în mâna oamenilor iluminaţi n-ar mai fi război al celor care ştiu adevărul din mituri, al ignoranţei în care a trăit cu adevărat umanitatea în ultimele două mii de ani. Ce credeţi voi că înseamnă anii întunecaţi, sau epoca întunecată? Stupiditate, oameni stagnanţi, că civilizaţia de astăzi nu este nimic altceva decât bej şi poatră cruce.

Salvarea, dragii mei nu este prin ignoranţă, Este cunoaşterea, şi asta dacă este disponibilă turor în acest plan al cauzalităţii, al forţei vitale, al cosmologiei, al oamenilor care crează propria realitate – dacă aţi şti că vă puteţi vindeca trupul cu aceeaşi minte care l-a îmbolnăvit – atunci aţi avea o civilizaţie iluminată. Atunci aţi putea să

conectaţi din nou pe cei de dincolo de soare. De ce ar veni ei într-o societate care se teme de ei? Tot ce nu se potriveşte cu cuvântul lui Dumnezeu creat de preoţi ca să ţină popoarele în ignoranţa, este de la diavol. Cum să deschizi minţile oamenilor când ei sunt aţa de ignoranţi şi de devotaţi întunericului cel mai negru care îi ţine să fie aşa? Este o pavăză. Este cuvântul lui Dumnezeu, este de fapt cea mai sângeroasă, mai violentă retribuţie a umanităţii care a fost vreodată.

Crist este în voi. Este în nevăzut. Este un adevăr mare acela că împărăţia cerului este în voi. Este un adevăr mare să spui „Tatăl meu şi cu mine suntem una”. Acesta este adevărul care a supravieţuit tuturor violenţelor. Iisus nu a spus: „Divinaţi-mă”. El a spus: „Urmaţi-mă” ce credeţi că a însemnat asta? A însemnat: să învăţaţi ceea ce ştiu eu. Lăsaţi idealul meu să fie şi al vostru. Dar când divinezi, nu trebuie să faci toate chestiile astea. Trebuie numai să te rogi de trei ori pe zi şi restul zilei îl poţi petrece fiind decadent acuzând, împrăştiind vorba, pentru că totul în afară de asta este diavolesc. Ignoranţă!

Deci unde sunteţi? De fapt, voi sunteţi aici chiar în aceasta diavolească audienţă. Femeia a fost numită femeia diavolului, iar eu Lucifer (*când se puneau bazele Şcolii de Iluminare a lui Ramtha, în Yeln, diverse grupuri de creştini fundamentalişti din zonă, i-au confirmat, spunând că Ramtha este Lucifer şi JZ este fiica diavolului.*) Ei bine, ascultaţi eu îţi dau aceasta informaţie despre ignoranţă şi că marile şcoli de înţelepciune antică au încetat să mai fie. De ce? Şi când vă spun că natura a evoluat cu mult mai mult decât omul, ca umnitatea este numai la a treia pagină din carte, iar natura la pagina cinci. Fiecare se scarpină în cap şi nu înţelegeţi cum poate fi asta. A început cu crearea a ceva foarte rău şi prin a spune că tot ce a căzut, Spiritele care şi-au făcut căderea, au fost toţi demoni şi diavoli, voi sunteţi născuţi în păcat.

Dacă Dumnezeu este etern şi prezentul, trecutul şi viitorul există în palma sa, atunci el a avut totul planificat, deci el a creat diavolul, el a ştiut că Eva şi cum-îl-cheamă,

se vor duce în grădină şi vor mânca mărul acela. Înţelegeţi? Şi atunci nu vă întrebaţi de ce au fost ei aşa de şocaţi, că ei au mânact mărul şi nimeni nu ştie să-mi spună cu cine s-au căsătorit Cain şi Abel. Este minunat, voi ştiţi. Asta nu e rău. Este minunat şi de râs.

Vedeţi, este un pic subtil că entitatea spune: „De ce s-a întâmplat asta?" dar voi ştiţi că este dorinţa de iluminare, este cunoaşterea care se cere dezvăluită. Şi entitatea stă şocată, şi spune: „Nu cerceta niciodată doar acceptă. Nu pune întrebări. Ai credinţa unui copii". Un copil. Un copil poate scrie o carte cu întrebări. Doar un adult care este laş ar putea să nu întrebe niciodată.

Ignoranţa a devenit conştiinţă socială acum două mii de ani. Şi au fost bătălii mari şi războaie că să fie păstrată în acest fel. Ştiţi că toate războaiele în care aţi luptat au fost războaie sfinte, religioase? Întotdeauna am vrut să ştiu, fiecare din părţi, la Dumnezeu s-a rugat? nu există doar unul? Şi chiar şi în ziua de astăzi, aceste războaie continuă.

Acum despre devoţiune. Când eşti în întuneric şi nu este nimeni să aprindă lumina, pentru că ţi s-a spus că lumina este undeva afară şi nu în tine, rămâi devotat celui care oricine ar fi el, are mâna pe întrerupător. Corect? Şi este foarte înfricoşător. Şi nu vrei să te mişti de acolo, pentru că nu ştii ce este dincolo de locul unde eşti. Iar ei spun ca Dumnezeu aşa te vrea, şi dacă încerci să te duci să cauţi tu însuţi întrerupătorul, vei fi dat afară, excomunicat şi vei arde pe veci, adică în momentul în care vei începe să pui întrebări şi să-ţi dai seama şi să înţelegi cine eşti, ai depăşit ignoranţa şi începe să fie lumină. Da.

Şi acum despre această prăpastie, m-aţi auzit vorbind despre ea în legătură cu evoluţia umanităţii, nu? Aceasta prăpastie s-a făcut cu adevărat tot mai adâncă în timp. Şi totul a început, ca şi altele, după ce am plecat. Umanitatea a încetat să mai crească, cu excepţia celor din şcolile secrete. De ce s-au numit secret? După un timp ele au devenit chiar foarte secrete, sub pământ, pentru că erau ameninţate, căci cei care doreau să controleze popoarele

nu puteau îngădui ca asemeni cunoştinţe să vină la suprafaţă.

Oamenii care aveau prea multă cunoaştere erau foarte periculoşi. Adică cei care erau iluminaţi nu puteau fi controlaţi şi înrobiţi. Iar ei erau oameni care aveau nevoie să înrobească popoare, să le stăpânească pentru că ei erau atât de nesiguri, încât ei trebuiau să fie învăţătorii. Ei voiau să înveţe popoarele să le facă să-i urmeze, pentru că nu aveau destul înăuntrul lor, încât să fie proprii lor stăpâni şi să stăpânească gloria care era înăuntrul lor.

Deci după un timp, şcolile s-au ascuns sub pământ şi au devenit şcoli secrete, au fost denumite oculte, ceea ce înseamnă cunoaştere ascunsă. Nu înseamnă lucrarea diavolului. Nu înseamnă ucigaşi sau revoluţionari care zboară noaptea, înseamnă cunoştinţe ascunse. Ocult este un cuvânt antic. Deci şcolile secrete au devenit şcoli oculte, însemnând cunoştinţe ascunse, pentru că trebuiau să-şi apere vieţile. Nu mai aveau libertatea de a avea relaţii cu toată lumea, pentru ca cunoaşterea lor revărsa la cei din jur şi era atât de mare şi de puternică încât ar fi putut interacţiona cu ceva de dincolo de soare sau cu sateliţii care înconjoară Pământul să interacţioneze cu minţile oamenilor.

Atât de mare era, nu existau blocaje în conştiinţă spre întreaga eternitate. Dar când au început gelozia, ura, invidia, nevoia şi lipsurile, conştiinţa a încetat să mai crească şi s-a creat dualitatea, care a început să închidă uşile către acele conecţii. Şi aceste şcoli s-au ascuns sub pământ.

Ele nu divinau diavolul. Ele divinau forţa de viaţa care era în ei şi moştenită în ei. Ei au fost creatorii de sfinţi. Şcolile existau pentru a extinde şi evolua conştiinţa fiinţelor umane, ca aceştia să poată deveni superiori vieţii lor, să aibă conecţie cu totalitatea vieţii. Şi puteau face asta. Iniţiaţii acestor şcoli, au devenit profeţi ai timpurilor lor, căci voiau să facă adevărul auzit, ei au devenit cei care au vrut să înveţe adevărul.

Dar după un timp, au fost distruse toate şcolile. Secte

ale acelor şcoli au ajutat la crearea a ceea ce va fi mai târziu învăţăturile lui Buddha Amin, care a fost un iniţiat al şcolilor antice al cărui destin a fost să se nască un prinţ în bogăţie şi să stăpânească acesta imagine prin a înţelege ce este dincolo de zid. Şi el urma să înveţe milioane de entităţi acest adevăr, acelaşi care a fost suprem în înţelepciunea antică, doar că era colorat şi preparat în parabole, pregătit pentru înţelegerea acelor timpuri.

Acele entităţi care stau pe vârful muntelui care ajunge până în inima cerului, care îndură frigul cumplit şi lipsa de hrană şi felul simplu de a trăi, stau acolo şi nu fac altceva decât să-şi extindă conştiinţa atât de mult încât pot pleca, se pot ridica spre cer şi plecă, devenind transparenţi cu fiecare mişcare. Şi de ce stau acolo sus? Ca să se protejeze, să poată continua să crească şi să evolueze nemolestaţi, nepoluaţi de îngroşarea intestinelor în oraşe şi în văile care sunt pline de ignoranţă şi barbarism.

Distrugerea şcolilor antice a lăsat umanitatea la pagina a treia a cărţii. Iar acele pagini sunt egale cu sigiliile din corp *(ar fi chakrele, deşi Ramtha spune că, oricum sunt corespunzătoare cu chakrele, cum le ştim noi, încă nu am găsit o explicaţie a ceea ce ar spune el că sunt chakrele.)* Ele se numesc cele şapte sigilii, şapte biserici sau şapte uşi, înseamnă stagii de iluminare, adevăr, conştiinţă şi evoluţie. Acel stagiu încă mai guvernează şi astăzi şi este tot ignorant, iar cel ce controlează ignoranţa este puterea. Întreaga umanitate este devotată ignoranţei şi dorinţei ei de a menţine slăbiciunea. Vedeţi, ei încă nu au înţeles că de ceea ce te temi mai mult, divinizezi, şi ceea ce vezi la alţii de fapt este în tine. O minte care a putut crea ceva atât de insidios pentru a vă tortura, cineva care continuă acea credinţă păgână, este cineva care are toate acestea în el însuşi.

Oamenii iluminaţi ştiu că ceea ce se numeşte forţă vitală, cauza creatoare, nu cunoaşte răul, căci răul este o creaţie deliberată a celor care insistă că ar fi real şi este cu adevărat real numai în sufletul lor, în realitatea lor, iar diavolul trăieşte doar în inimile lor, acolo unde este iadul şi

ura. În sufletul iluminat există doar adevăr.

În aceasta înregistrare, prăpastia a crescut mai adâncă şi mai adâncă şi fiecare viaţă a venit înapoi cu o nouă imagine (destin) şi dorinţa de a întoarce o nouă pagină în carte. În fiecare nouă viaţă aţi venit înapoi ca şi persoană diferită, cu personalitate diferită, dar acelaşi Dumnezeu, entitate fără imagine. Şi în fiecare viaţă aţi fost prinşi (blocaţi) în a face acelaşi lucru, pentru că întunericul a crescut peste conştiinţă.

Aţi fost lăsaţi să ştiţi numai anumite lucruri şi tot felul de tradiţii au fost construite ca să ascundă adevărul. Deci de fiecare dată, aţi dorit să creşteţi şi v-aţi creat un destin care să permită asta, dar v-aţi trezit făcând acelaşi lucru, respectând aceleaşi greşeli, fugind de acelaşi întuneric în căutarea adevărului şi aţi fost persecutaţi pentru asta.

ASCEŢI ÎN PEŞTERI CĂUTÂND ILUMINARE

Vreau să vă spun şi vreau să mă ascultaţi, ci care aveţi capacitatea de a asculta, că cei care erau dedicaţi lui Dumnezeu, au fugit în munţi şi au devenit hermiţi, pentru ca să poată asculta vocile (*vocile sunt gânduri ale personalităţii noastre limitate care refuză schimbarea, evoluţia şi ne păstrează prinşi în roata reîncarnării)* şi ca să le poată stăpâni (măiestri) pentru a-şi dovedi că sunt înţelepţi. Timpul era de partea lor. Ei ştiau că vor veni din nou şi din nou.

Cu cât Observatorul păstrează mai mult ceea ce se numeşte o stare statică de a fi, adică este constant, capătă capacitatea de a deveni într-un moment. Atunci care este misterul lui Dumnezeu? Cum putem atunci înţelege faptul că ceea ce este atât de abstract în fiinţa noastră este să fii simplu, Observatorul? Fiind Observatorul în formă detaşată, duce la ceea ce se cheamă libertatea desăvârşită a ascetului. Pot ei trăi secole în acelaşi trup? Şi pentru voi, ei nu sunt acolo ca să fugă de femei căci sunt multe femei care au plecat spre asemenea peşteri. Aud ei în cele din

urmă vocea lui Dumnezeu vorbindu-le. Da o aud.

Frumoasele femei îşi smulg toate bijuteriile şi mătăsurile şi părul le este tăiat într-un ceremonial, ele nu au oglinzi ca să se vadă. Sunt îmbrăcate într-o robă simplă de lână şi intră în peşteră. Acolo primesc cele necesare unei vieţi simple: un vas de lut cu apă şi o lumânare.

Apa va fi schimbată în fiecare zi şi în fiecare zi va primi o nouă lumânare. Mâncarea este simplă – o bucată de pâine. Ele sunt acolo şi au uitat frumuseţea lor, pentru că ele au ales asta. Câteodată în timp ce stau acolo, aproape duse din acesta lume, aud de la depărtare, aduse de vânt, vocile oraşului în noapte. Aud flaute şi cetere şi lire, şi râs de femei tinere. Aud glasuri vesele de bărbaţi, aud strigătele din pieţe, încercând să vândă sclavi, uleiuri sau idoli.

Sau pe cei care ar putea seduce pomenind de mătăsuri, bijuterii, satinuri şi catifele. Ele aud toate acestea uneori şi inima lor se strânge fiindcă nu participă la astea, că nu fac parte din flirtul, pătrunderea (sexuală), orgasmul pe care oamenii le trăiesc. Noi am face orice pentru un singur moment de noapte cu miros de levănţică, şi îmbrăţişarea unui necunoscut care promite răsplata unui deliciu chimic.

Sunt foarte puţini asceţi care nu au auzit acele voci şi nu au simţit toate acestea. Atunci ei deschid ochii şi privesc flacăra lumânării. Şi ce le oferă flacăra? Ea nu dansează arzând în uleiuri parfumate. Ei o privesc cu insatisfacţia fiecărui simţ al trupului lor. Mâna lor se duce la păr, fie că sunt bărbaţi ori femei, şi nu găsesc păr, nici haine de mătase care să acopere iubitul în ameţeala unei scurte întâlniri. Au bărbi aspre, încurcate de vânt şi miros a trupuri nespălate şi neîngrijite.

Când gene maro acoperă ochii azurii, în jurul lor este tensiunea întrebării „Să îndrăznesc să regret decizia? Am renunţat la frinuseţe, la uleiuri parfumate, bijuterii şi perini de mătase şi la tot ce o femeie consideră de preţ. Şi stau aici cu trupul murdar şi privesc o singură flaca Ară. Mănânc ierburi amare, o bucăţica de pâine şi apă. Este o

pastilă amară şi greu de înghiţit. Iar micuţa flărăcă dansează şi crează umbre în peşteră şi umbrele dansează şi ele pe pereţi şi par a fi frumuseţi cereşti sau necunoscuţi şi minunaţi prinţi, sau poate războinici cu săbii de cupru încrustate cu pietre, mărşăluind spre nevăzute victorii, ca să-şi salveze aleasa inimii. Aceasta mică lumânare poate aduce miriade de lumini şi umbre pe pereţii de granit neşlefuit. Ascetul stă acolo noapte după noapte, aşteptând la început ca vuietul să aducă vocile din piaţa Babilonului, din care aud doar frânturi.

Deci cine ne-a pus acolo? Cine ne-a tăiat părul? Cine ne-a luat cerceii de aur? Şi safirele din păr şi şerpii de aur de pe braţe? Şi cămăşile de mătase care acopereau primul nostru sigiliu atât cât să ne facă mai seducătoare în bătaia vântului, mai misterioase? Cine a luat toate acestea? Cine ne-a luat bătaia inimii în emoţii şi picioarele lungi cu muşchi umflaţi peste spinarea armăsarului şi braţele puternice care joacă sabia în lupte victorioase? Cine? Noi înşine. Şi ascetul îşi încovoaie spatele.

Şi după mulţi ani, în sfârşit nu mai ascultam frânturile aduse de vânt căci am umplut spaţiile goale cu mintea noastră şi ştim toată povestea. Iar ca să cunoşti toată povestea, nu vrei să o auzi din nou. Şi stăm acolo şi am putea prezice tot ce se întâmplă la palat, toate romanţele şi de câte ori regele se culcă cu regina, sau să mergem ca nişte preoţi prin palat sau lorzi ai dreptăţii, sau să fim un cuplu umil, născut din oameni comuni, furând de la festinul lui Osiris în umbrare interzise, purtând cămăşi care subliniază minunaţi sâni şi penisuri tari, şi buze dulci şi moi şi ochi negri cu luciri de cupru de la focul pe care tocmai l-au privit. Şi misterul odată dezvăluit nu mai este mister.

Câte amintiri poate să aibă un ascet? Vieţi întregi. De ce el sau ea continuă să stea în peşteră? Poate ieşi în orice moment din peşteră fiind în deplinătatea frumuseţii? Cum ar fi dacă s-ar întoarce în oraş nobilă, abia acoperită şi cu părul pe jumătate cresut. Ar mai putea să se întoarcă?

Da, şi ar fi un mister mai mare decât cele îmbrăcate

în bijuterii fără seamăn, pentru că bărbaţii iubesc misterul.

Şi un bărbat, ar putea să se întoarcă şi să ceară locul înapoi? Da căci fiecare ar veni şi s-ar apleca în faţa lui, chiar aşa întors de pe munte, neîngrijit şi purtând ceea ce se cheamă haina lui Dumnezeu (corpul gol). Şi nu i-ar arunca în cale toată vinovăţia lor şi toate învăţăturile şi nu i-ar aşterne în cale toate catifelele de culoarea sângelui şi a ebonitei, nu i-ar dărui toate blănurile cele mai fine? Da, pentru că este ceva în el ce ei nu au, şi indiferent ce sau cine sunt, oamenii adoră un om pios.

Am ştiut toate acestea când ne-am dus în peşteră, dar trebuia să trecem prin toate acestea, trebuia să trăim aceste lucruri. Mulţi îşi părăsesc peşterile pentru a trăi adoraţia mulţimii, căci odată ce puterea este în ei rămâne acolo, dar rămâne atât cât au câştigat până atunci. Deci astfel de oameni respectăm ca avatari şi noi aruncăm în calea lor bijuterii şi blănuri şi mătăsuri, pentru că sunt oameni sfinţi. Dar dacă privim dincolo de terasele noastre la dealurile purpuriu închis care se acoperă cu noaptea şi vedem o luminiţă pâlpâind? Ştim că cineva zace acolo şi nu vine niciodată jos. Asta ne deranjează, căci este cineva care refuză să fie musafirul nostru şi nu contează cât de bogată este viaţa noastră şi câte petreceri avem, câteodată ne strecurăm pe terasă şi privim la acea luminiţă. Luminiţa cuiva care nu a venit la petrecerea noastră.

Bărbatul şi femeia sfinţi au lipsit de la multe petreceri. Ei nu au fost învăluiţi în multe lucruri şi nici nu au mai mirosit a levănţică şi flori de portocal, doar o micuţă lumânare. care le este adusă în fiecare dimineaţă şi care miroase a seu. Ei nu ştiu ce înseamnă să mănânci inima de pasăre a paradisului. Nu, ei nu ştiu asta. Şi să nu credeţi ca nu aud frânturi din petreceri aduse de vânt şi că asta nu le atrage simţurile. Ba da. Dar am să vă spun eu ce gândesc ei.

Unii îşi amintesc de vremea când şi ei luau parte la astfel de petreceri, iar alţii îşi amintesc de vremea când erau Dumnezei, şi când sunt prinşi în acesta plăcere extatică, tentaţiile omului de a crea o seară de aur, pălesc.

A fost alegerea lor. Şi noapte după noapte, ei trăiesc aici umili.

Cine nu aţi fost voi? În zece milioane şi jumătate de ani credeţi ca nu aţi fost Cleopatra. Ei bine, ea nu a fost nimic. Ea încă mai bântuie împrejur. Poate că aţi fost cineva mult mai nobil. Câţi oameni de renume aţi fost în zece milioane şi jumătate de ani, socotind media de viaţă 60 de ani?

Iată ce vreau să vă spun cu acesta poveste adevărată. Este adevărată, căci am vizitat asceţi. Am fost faţa zâmbitoare pe pereţii lor, dar cel mai des am fost cel care le-a adus vinul, pâinea şi brânza. Mi-a plăcut întotdeauna să fac asta. căci din tradiţia învăţătorului meu, am realizat ca asceţii au nevoie de puţin vin din când în când. De aceea ei vă iubesc atât de mult. De aceea au chipul meu pictat pe toţi pereţii peşterilor lor: gloria lui Ram şi venirea lui Ram.

Ei, noi am avut o petrecere, aşa pot să o numesc, căci am înţeles călătoria lor. Dar nu am vrut să-i las să-şi ducă restul de viaţă fiind creaturi nefericite, am vrut ca ei să aibă un mic sentiment de viaţă, deci, natural, i-am vizitat din când în când, altfel marile dinastii egiptene nu m-ar fi respectat atât de mult. Eu sunt marele Ram şi ei mă iubesc şi întotdeauna au sperat că voi vizita pavilioanele şi locurile lor. Şi când au aflat că nu neapărat vizitez toate locurile, au făcut nişte locuri speciale pe care le-am vizitat.

Alexandru cel Mare, mi-a plătit poate cel mai mare tribut al zilelor voastre, căci şi-a făcut coroana cu coarne de ram şi a fost recunoscător marelui Zeu care în antichitate a vizitat pe cei cu inimi pure. Şi purta coroana cu coarne aşteptând să-l vizitez. Ei bine, am fost ocupat. Aveam alte angajamente. (vrea să spună că Alexandu nu merita)

Şi ascetul va asculta toate aceste voci şi va avea toate aceste senzaţii. De multe ori îi vezi ascultând vântul şi încercând să desluşească sunetul de ţimbal! Şi când în sfârşit nu mai fac asta şi doar stau nemişcaţi şi sunt duşi, iar respiraţia lor este calmă şi mintea cine ştie unde, este

doar o chestiune de timp până ce mizeria de sub ei se transformă în praf de aur, căci ei pleacă fără regrete.

Eu mi-am iubit bolovanul şi mi-am iubit suferinţa. Mi-am iubit durerea. Mi-am iubit singurătatea. Am iubit suferinţa şi respiraţia scurtată. Şi cu adevărat am iubit pasărea de noapte. Nu mi-a înşelat niciodată aşteptările şi a fost ceea ce m-a făcut să continui. Atunci nu ştiam toate acestea, dar acum ştiu.

Deci de ce vă spun că un maestru nu poate fi cel care este hoţ sau ipocrit şi niciun diplomat iscusit? De ce vă spun că un maestru este onoare şi adevăr? Nu există nicio mantră care să vă facă maeştri. Sunt schimbări încete, în stadii, schimbări adevărate, nu doar cuvinte adevărate.

Când visezi visul despre marii Dumnezei în împărăţia lor, nu există particule de materie? Ceea ce visezi trebuie să fie trăit, căci nu poţi pleca acolo doar cu vise. Trebuie să te duci acolo cu trup, minte şi Spirit, tot ce eşti tu să fie în acordanta cu dorinţa ta, şi numai aşa eşti îngăduit într-o astfel de împărăţie. Şi odată ce ajungi acolo nu te mai poţi întoarce şi nici nu vrei să mai vii înapoi, pentru că ar fi ca trezirea după un lung vis. Un vis care a început cu o cortina albastră şi cineva care ţi-a spus: „Înainte de a trece mai departe trebuie să bei din această cupă”.

Şi noi am băut şi am uitat şi am căzut şi a trebuit să ne zbuciumăm. Deci cine dintre voi a fost dornic să plece? Este uşor să mori. Dar cine dintre voi vrea să trăiască în nirvāṇa? Cine doreşte să trăiască pentru un principiu care există undeva şi care ne bântuie memoria după ce ne trezim? Cine vrea să trăiască pentru ceva care nu mai ţinem minte când ne trezim în noul trup? Foarte puţini, pentru că petrecerile şi serile de pasiune nebună ale femeii şi bărbatului au putere asupra noastră – mai puţin dacă ne aducem aminte. Iar dacă ne aducem aminte, acesta devine singura realitate corectă care există.

Şi ne putem culca trupurile ca să doarmă în fiecare noapte şi în fiecare dimineaţă, la trezire, dacă aceasta este dorinţa şi visul nostru, să mergem ca un bărbat sau femeie drepţi, şi să nu fie nimic care să ne tenteze în jur. Iar pe cei

care ne critică, să-i lăsăm în urmaşi să ne continuăm drumul. Şi ce pierdem? Poate că tot ce pierdem este visul necredinţei, şi poate că găsim cu adevărat ceea ce este „acasă”. Mie nu-mi pasă ce gândesc oamenii despre voi.

Mi-ar pasa ce gândesc Dumnezeii, pentru ca în lumina întregii eternităţi, ceilalţi oameni sunt cu adevărat în încurcătura. Iar Zeii care călăresc acea calească de aur de la est la vest în fiecare zi, într-un fel râd de nebunii bărbaţi şi femei.

Ştiţi, Observatorul este ceea ce Iisus a spus atât de elocvent: „Este Tatăl din mine care face aceste lucruri minunate. Nu sunt eu. Nu este fiul omului cel care face asta. Eu nu sunt nimic. Dar este ceva în mine care face încă nu pot să-mi asum gloria lui, căci încă nu suntem una”. Şi a avut dreptate.

Observatorul are un nivel de emoţii foarte diferit şi nu pot să vă spun cum. Nu pentru că ar fi interzis, dar pentru că pur şi simplu nu există vocabular pentru a descrie. Cu toată poezia şi cântecele ce au fost scrise vreodată, nu s-a putut descrie. Şi mai mult, el nu este echipat cu simţiri potrivite să facă asta, căci de fiecare dată când încerca să se apropie de acel punct, izbucneşte în plâns şi suspine. Nu poate explica asta. Nu putem explica ceea ce vrem. Acesta este teritoriul lui Dumnezeu. Numai ceea ce este omenesc se poate explica. Ştim deja ce cuvinte am vrea să ne spună iubitul nostru. Şi noi le putem spune. Dar acesta nu este limbajul lui Dumnezeu. Să nu vă pară rău pentru asceţi, ei suni mai bravi decât voi.

EVOLUŢIA VIEŢII ÎNSEAMNĂ A FACE CUNOSCUT NECUNOSCUTUL

Deci oameni din acesta audienţă, unii dintre voi aţi trăit mulţimi de vieţi în ultimele două mii de ani, aţi creat diferite personalităţi cu scopul de a evolua, de a trece la pasul următor, de a extinde conştiinţa. Şi mulţi dintre voi cei care staţi în această încăpere nu aţi reuşit să evoluaţi până în acesta viaţă. Care este obiectivul? Este acela de a

extinde conştiinţa, care vă dă putere. Obiectivul este de a avea o relaţie cu realitatea fizică pentru că realitatea este Dumnezeu absolut, la fel ca şi voi, să descoperiţi necunoscutul şi să-l faceţi cunoscut.

Şi atunci de unde vine bucuria, fericirea şi toate astea? De la faptul că fiecare descoperire aduce bucurie. Şi cu cât câştigi mai multă înţelepciune – şi nu poţi câştiga înţelepciune fără interacţiunea conştiinţei – cu atât mai frumoasă devine viaţa, mai liniştită, mai puternici deveniţi, mai liniştiţi, pentru că fiecare interacţiune cu adevărul, cunoaşterea, arde imaginea! Acea imagine reprezintă ceea ce am fost în ultimii două mii de ani de programare. Toate problemele, bolile, nefericirile, lipsa de încredere în sine sunt în programarea imaginii pe care aţi ales-o în acesta viaţă. Evoluţia voastră a început când ceva a început să sune a adevăr pentru voi în acesta imagine.

Şi fiecare interacţiune pe care o aveţi – de fiecare dată când învăţaţi ceva, fiecare necunoscută descifrată şi făcută cunoscută – este o descoperire care aduce o bucurie, o senzaţie de împlinire, un sentiment de reuşită sinelui personal. Şi rezultatul interacţiunii este înscris în Cartea Vieţii iar voi câştigaţi înţelepciune. Şi cu cât mai multă ignoranţă înlocuiţi cu adevăr absolut şi cunoaştere, cu atât mai frumoasă, liniştită, puternică şi sub control va fi viaţa voastră, până la sfârşit, când veţi deveni transparenţi. Aşa să fie.

Devoţiunea. Să vorbim despre ea. Sunt multe entităţi care joaca jocuri. Iar imaginile se potrivesc realităţii. Sunt entităţi care trebuie să fie învăţători, politicieni, regi, preşedinţi. Nu contează care este statutul lor în viaţă, ei au toţi acelaşi fel de energie în ei, aceeaşi conştiinţă, nu le pasă că spun una pe de o parte şi pe de alta spun cu totul altceva. Iar conştiinţa lor este nevoia de a controla pe alţii. Între ei sunt unii care au evoluat numai până la al treilea sigiliu, care este nevoia de a controla oamenii, să-i facă să-i urmeze, pentru că ei au o mare lipsă în sufletele lor. O mare pustietate, atât de mare, încât cutia lor cu nisip (realitatea) trebuie să aibă foarte mulţi oameni în jur, ca să

obţină energia care le lipseşte. De ce au ei aceasta lipsă? Pentru că le lipseşte cunoaşterea şi folosesc puterea, o formă de energie primară şi violentă, pentru a atrage oamenii şi a-i stăpâni. Şi asta îi ţine în ignoranţă.

De ce îi ţine în ignoranţă? Cei care stăpânesc oameni sunt în ignoranţă pentru că nu ştiu ce este în pasul următor de conştiinţă. Ei ştiu numai ce este culoarea bej ce este la modă, cu cine trebuie să fie şi pe cine trebuie să nege. Asta este tot ce cunosc ei. Ei păstrează oamenii în ignoranţă, pentru că o parte a gurii lor spune că ei sunt învăţătorii spirituali, că au înţelegere. Dar ei sunt decadenţi şi corupţi, pentru că nu iubesc. Nici măcar nu ştiu să spună ce înseamnă că Dumnezeul din tine vorbeşte.

Deci în lipsa lor de adevăr ei vă dau jucării şi ornamente să vă jucaţi cu ele încercând să vă cucerească să vă facă să vă simţiţi bine. Adevărul cel mare zace ascuns. Ei fac legi pentru voi. Voi nu puteţi face legile, ei trebuie să le facă pentru voi. Voi sunteţi oameni fără minte care trebuie să şiiţi locul vostru în viaţă. Voi sunteţi caii de povară ai lumii şi doar câţiva sunt stăpânitorii ei. Voi vă frângeţi spinarea ca să plătiţi taxe, pentru ca ei să creeze războaie cu scopul de a face creştinii să lupte cu păgânii.

Voi veţi continua să munciţi şi să plătiţi ceea ce se cheamă guvernul, ca să violeze şi să molesteze alt guvern, alt popor. Atât de puternici sunt liderii voştri politici încât ei fac legile pentru voi şi vă ţin sub puterea adevărului lor. Priviţi cât de puternici sunt aceşti oameni. Voi plătiţi taxe fiindcă nu aveţi de ales. Cine le-a dat lor acest drept? Voi urmaţi aceşti învăţători spirituali pentru că ei spun ca acesta este felul în care creaţi realitate. Şi totuşi când vă duceţi acasă sunteţi la fel de faliţi cum aţi fost întotdeauna. Nimic nu a evoluat şi asta înseamnă să fii devotat ignorantei.

Adevărul este că atunci când ştii cine eşti, te poţi cunoaşte pe tine însuţi. Atunci nu va mai fi ignoranţă în realitatea ta. Va fi adevăr şi conştiinţa extinsă. Şi acea conştiinţă va crea o realitate care va cânta în libertate şi asta este în aliniere cu natura. Natura este sălbatică şi

liberă. Este consistentă cu sine. Există în acest univers. Ce i-a permis să existe? Armonia a ceea ce se cheamă masa fizică. Este o inteligenţă care tot ce ştie este cum să trăiască. Este obiectivă şi fără morală. Îi pasă numai despre ea însăşi şi viaţa ei în veşnicie. Şi este cu mult înaintea voastră în evoluţie.

Devoţiunea pentru ignoranţă este refuzul de schimbare. Ascultaţi, oameni şi ascultaţi cu atenţie. Schimbarea este ceea ce vă face să aprindeţi lumina, pentru că trebuie să vă schimbaţi conştiinţa şi să căpătaţi curajul de a o aprinde singuri şi să nu mai aşteptaţi să vină altcineva să vă ilumineze. Acesta este schimbarea. Aceasta înseamnă să te muţi dintr-o conştiinţă concentrată, să fii îndrăzneţ şi extins şi, bingo, lumina se aprinde.

Dar există un dispreţ insidois pentru cei care îşi schimbă viaţa. Eu nu pot înţelege asta. Da, aveţi dreptate, Ram nu poate înţelege asta, niciun Crist nu ar putea înţelege asta. Oamenii de dincolo de soare nu ar putea înţelege asta vreodată. În viaţa mea am experimentat totul. Dar nu am avut o conştiinţă care să creeze lipsă de schimbare. Am fost o entitate schimbătoare. Deci nu am creat niciodată o problemă ca după aceea să o rezolv. Dar voi învăţaţi să vă extindeţi conştiinţa atât de departe uneori şi apoi o închideţi la loc. Şi sunt entităţi care fug şi apoi întind degetul şi spun: „Voi m-aţi făcut să fiu nefericit. Acesta este cel mai rău lucru pe care l-am făcut în viaţă. Nu trebuia să fac asta”. Şi bla, bla, bla, pentru că trebuiau să se schimbe.

Ascultaţi: ce credeţi voi ca înseamnă să evoluaţi, să vă dezvoltaţi conştiinţa, să mergeţi în cerc? Ei, bine, am mai auzit asta înainte. Oamenii spun: „L-am mai auzit spunând asta. Am auzit asta”. Dar ai făcut vreodată? Dacă ai fi făcut-o, nu ai mai fi aşa.

Acum despre schimbare. Vreau să subliniaz asta, pentru că şi asta este parte din devoţiune, pentru ca oamenii să fie devotaţi cu adevărat unei persoane, cauze, guvern, familii, prieteni, trebuie să fie destul de devotaţi ca să nu se schimbe. Iubirea înseamnă să nu te schimbi, orice

ar fi. Voi sunteţi acceptaţi într-o organizaţie şi acesta are reguli. Dacă încălcaţi regulile, sunteţi daţi afară şi vom spune tuturor.

Cât de puternică a devenit conştiinţa socială în această conspiraţie ca să poată nega adevărul? Atât de puternică este încât oamenii vor să-l cunoască pe Dumnezeu şi vor atât de mult în interiorul lor, totuşi le este atât de frică încât nu fac pasul necesar pentru schimbare şi aducere a luminii, pentru că nu este acceptabil de către societate. De ce te-ar condamna prietenii dacă părăseşti oraşul şi te duci la ţară şi respiri aer curat şi bei apă neotrăvită, îţi creşti propria mâncare, nu trebuie să munceşti ca să plăteşti rate şi întreţinere şi etichete sociale? Oare de ce se gândesc că nu au făcut bine? Ce este atât de greşit în a nu fi suveran? Ce poate fi aşa de rău în a fi suveran pe viaţa ta? Şi ce este rău în a te schimba? Că te scoate din ignoranţă. Câtă vreme eşti în ignoranţă eşti controlabil. Cine vrea să araţi la fel ca ceilalţi, să miroşi la fel ca ei şi trăieşti la fel ca oricare din ei, nu te schimbi, vei fi mereu acceptat în mulţime. În momentul în care te schimbi, devii un individ care a ieşit din tipare. Nu mai eşti devotat societăţii, devii individualist.

De ce eşti atât de devotat trecutului tău, încât nu poţi evolua în viitor? Căci dacă nu vă schimbaţi trecutul, el va fi viitorul vostru viaţă după viaţă. Sunteţi obosiţi de tot ce aţi făcut în acesta viaţă şi vreţi să posedaţi (stăpâniţi) totul. Dar tot ce aţi făcut nu mai este o greşeală, a devenit înţelepciune.

Imaginaţi-vă o entitate care nu se schimba şi viaţă după viaţă indiferent ce imagine îşi alege să devină sau să exprime, are aceeaşi dilemă în fiecare viaţă. Este ca şi când te-ai scula în fiecare dimineaţă şi ai da fuga la zid şi ai scrie: „Am păcătuit, am păcătuit… este o greşeală, sunt nefericit, sunt o victimă, este vina mea, eu fac nefericiţi pe cei din jur niciodată nu mă va iubi nimeni, nu voi avea succes niciodată, nu merit nimic, merit, merit…”, în fiecare zi. În fiecare zi imagiunaţi-vă o viaţă care reflecta asta în

fricţiune, în fiecare viaţă. Asta înseamnă devoţiune.

Schimbarea. Da, nu poţi evoca conştiinţa fără să schimbi realitatea. Cum de natura se poate schimba chiar sub picioarele tale şi tu nu poţi? Dacă natura poate exploda un munte, ce ştie ea şi tu nu ştii? Şi poate că dacă ai fi ştiut, nu ai fi fost pe munte chiar atunci, corect? Da? Schimbarea înseamnă să-ţi evoluezi conştiinţa. V-am spus că aceeaşi conştiinţă care crează fricţiunea interacţionării, nu poate fi aceeaşi care va stăpâni rezultatul fricţiunii ca înţelepciune. Dacă nu te schimbi în momentul în care ai o interacţiune, atunci aceasta va deveni o problemă. Deci câţi dintre voi aţi încercat să vă schimbaţi? Aţi extins conştiinţa şi aţi făcut mişcarea şi în momentul în care aţi făcut mişcarea şi ea s-a materializat, au apărut fricţiunea şi explozia şi toată bucuria s-a dus, iar în momentul următor totul a început să se prăbuşească, pentru că ceva din tine, nu înţelege de ce conştiinţa care a creat fricţiunea, nu este aceeaşi care o va rezolva şi transforma în înţelepciune.

Cu alte cuvinte, când devine puţin mai greu, voi vă speriaţi şi fugiţi. Niciodată nu a mers pentru voi. Oamenii spun asta tot timpul: „N-a mers, n-a ţinut. Totul s-a destrămat, m-am speriat prea tare, nu am găsit de lucru, fiinţa mea nu are apă, plouă în casă şi cine mai ştie ce alte motive ca să fugiţi de următorul pas, pentru că gândiţi cu aceeaşi concentrare cu care creaţi. Dar nu trebuie să fugiţi, să renunţaţi, la fiecare interacţiune trebuie să vă întrebaţi: „Ce am de învăţat?” Şi să luaţi din ea înţelepciunea care se va înscrie în Cartea Vieţii şi într-o clipă aveţi o conştiinţă mai înaltă. Şi ea rezolvă problema. Devine o binecuvântare. Atunci aţi crescut cu adevărat în realitatea voastră în felul de a gândi şi în puteri.

Deci, oamenii se opresc din creştere la un anumit punct. Ei aud numai ceea ce suni capabili să înţeleagă. Orice altceva zboară pe lângă ei. În momentul în care devine puţin mai dur, atunci când fac primul pas spre schimbare, se opresc din creştere. Se sperie. Şi toţi cei care le-au spus că nu ar fi trebuit să facă asta – te-am

prevenit, dacă te duci acolo o să-ţi pară rău etc – şi toate aceste minţi de maimuţă, vin înapoi în viaţa lor şi ei se opresc acolo nu mai cresc. Acesta este momentul în care trebuie să te întrebi „voi continua să rezolv asta sau este prea înfricoşător?” Este necunoăscutul, mintea subconştientă? destul ca să-ţi dea putere să continui, sau te întorci înapoi la devoţiunea (familiară)?

Ascultaţi. Într-un fel nu este drept că eu pot vedea totul, înă la sfârşitul arţii. Puteţi numai până la pagina patru şi cartea nu vă lasă să întoarceţi celelalte pagini. Aşa că nu ştiţi care este continuarea poveştii voastre. V-aţi simţi mai bine dacă aţi putea citi ultima pagină şi apoi restul cărţii. Aşa că întotdeauna primesc întrebări de acest fel: „Poţi să-mi spui cât va dura asta? Ai să mă ajuţi?” sau „Ştiu în interiorul meu că sunt în stare să fac asta şi că am să fiu mai fericit decât am fost vreodată în viaţa”. Ei, potoliţi-vă, sigur că puteţi.

Înţeleg reticenţa voastră, pentru că aţi fost condiţionaţi cu atâtea imagini ca să rămâneţi devotaţi. Înainte era foartre natural să vrei să înveţi. Noi voiam să câştigăm. Aveam relaţii cu fiinţe extraordinare care ne ajutau să fim tot ce putem fi, căci hrana nu era ceea ce pui într-o gaură în faţă ta. Este ceea ce extinde conştiinţa şi stăpâneşti în sufletul tău. Era atât de natural. Nu aveai de ce să te temi, pentru ca nimeni încă nu crease frica. Nu exista. Tentataţia era necunoscutul, iar cunoscutul determină prezentul Acum.

Şi era o foame pentru toată înţelegerea, să ştii să consumi toată cunoaşterea, să ştii totul. Asta venea dinăuntrul tău, dar după atât de multe imagini pe care le-aţi creat ca să puteţi ieşi din pagina aceea – şi au fost persecuţii şi sfâşieri cu biciul şi aţi suferit durere şi v-a fost frică să mai fiţi individuali – şi după secole de condiţionări, aţi devenit devotaţi ignoranţei, nu mai gândiţi, nu mai raţionaţi, pentru ca cineva v-a spus: „Tu nu poţi gândi de capul tău. Nu poţi gândi, nu poţi face, este imposibil din punct de vedere medical. Nu-l poţi găsi pe Dumnezeu decât prin credinţa mea, dacă vii la biserica mea. Nu vei fi

niciodată fericit decât dacă o să ai destui bani ca să-ţi cumperi libertatea”.

De unde vin toate astea? Din toate acele vieţi de durere. Şi este ceva care stă nemişcat în tine atunci când vrei să te schimbi. Face ca fălcile să ţi se încleşteze şi să te îngrijorezi, să nu poţi dormi toată noaptea şi să te gândeşti serios la schimbare. V-am văzut făcând asta. Şi atunci vin la voi: „Ţine, ia vuietul ăsta, fii înălţat în Spirit. Ce dacă dormi sub un pod sau sub un copac? Ce primeşti în schimb? Ceea ce ai creat înainte ai să poţi recrea cu mai multă putere, mai multă cunoaştere şi mai multă înţelegere, şi nu vei mai fi nebunul nimănui”.

Dar vă văd agonizând şi întrebându-vă dacă să lăsaţi trecutul în urmă. Atât de mult devotaţi sunteţi. Asta înseamnă mama devoţiunii, care vă ţine în practica voastră de viaţă. De ce vă critică presa că aţi venit în această parte de lume şi puneţi mâncare la păstrare*? (mulţi dintre elevii lui Ramtha s-au mutat în localităţile de lângă şcoală. El profeţeşte că vor veni vremuri grele cu foamete mare şi a cerut elevilor lui să pună mâncare şi cele necesare vieţii deoparte pentru aproximativ doi ani*). Pentru că dacă toţi ar începe să facă asta, ce s-ar întâmpla cu ei? Ce se va întâmpla cu economia? Şi dacă oamenii încep să gândească pentru ei înşişi şi închid televizoarele, cum ar mai putea avea putere asupra voastră. Ei doar vă programează în fiecare zi, ca să vă ţină ignoranţi înţelegeţi? Şi nu o să le placă să deveniţi individuali. Dar numai prin a deveni şi a evolua în conştiinţă veţi fi capabili să îl vedeţi pe Dumnezeu.

Ştiţi de ce sunt atât de dispreţuit? Nimeni, niciun învăţător nu este atât de dispreţuit şi urât de cei care se autointitulează oameni spirituali, decât mine, pentru ceea ce sunt şi pentru ceea ce vă învăţ şi i-am învăţat şi pe ei – ei care propovăduiesc iubirea necondiţionată. Pentru că dogma lor este ştirea de ieri. (ziarul de ieri). Nu poţi da cuiva un cristal sau o amuletă şi să te aştepţi ca el să ştie adevărul. Şi nu poţi să le trimiţi o viziune şi să aştepţi ca acea viziune să rezolve toată ignoranţa lor. Eu nu o să fac

asta.

Iluminarea este exprimarea unui adevăr pur. Este lumina unui individ care nu se teme de nimic pentru că o are în el ca să-şi împlinească destinul. El nu va sta niciodată agonizând la nesfârşit, făcând câte o micuţă schimbare în viaţă, căci el ştie că atât timp cât rămâi devotat ignoranţei, nu poţi evolua. Voi puteţi merge numai până la a extinde conştiinţa cât să creeze ceea ce se cheamă o opţiune, şi cu adevărat ceea ce se cheamă o realitate în afara minţii subconştiente, să extindeţi conştiinţa ca s-o consume, s-o materializaţi în viaţa voastră, să interacţionaţi cu ea. Şi în momentul în care aţi făcut pasul, vi se face frică pentru că aţi fost torturaţi, aţi fost ridiculizaţi, aţi fost ostracizaţi, aţi fost ucişi, aţi fost ameţiţi viaţa după viaţă. Şi în acele momente staţi acolo în noaptea întunecată a sufletului vostru şi încercaţi să decideţi dacă să mergeţi mai departe în timp ce totul se prăbuşeşte în jur, deoarece conştiinţa nu se extinde ca să primească darul experienţei. Aşa să fie.

Şi spaima voastră creşte, iar lumina scade pe măsură ce vă depărtaţi. Şi ştiţi ca pierdeţi când vă îndepărtaţi. Cum aţi putea să fiţi bucuroşi? Vă îndepărtaţi şi ştiţi că aţi pierdut. Şi singurul fel în care puteţi alina durerea este să blamaţi pe cel care v-a cerut se vă schimbaţi să evoluaţi ca să-l cunoaşteţi pe Dumnezeu, sau să urâţi, să fiţi plini de maliţiozitate, pentru că atunci când te întorci înapoi nu mai eşti acelaşi, iar ceea ce lipseşte este puterea, întunericul se duce să umple Voidul. Ce veţi trimite spre Void când va extindeţi conştiinţa, şi aceasta devine o problemă?

Nu se comprima, doar stă acolo. Deci ce trimiteţi în Void? Frica. Iar frica duce la suspiciune, suspiciunea la ură şi amărăciune, maliţiu şi război. Asta nu înseamnă să evoluezi. Acesta este un primitiv care vă va tăia gâtul într-o clipă.

Eu ştiu prin ce aţi trecut. Viaţa mea a fost mai simplă decât a voastră, în multe feluri a fost mult mai simplă. Vă este teamă că prin creşterea conştiinţei veţi pierde totul

dar nu ştiţi că conştiinţa crează totul? Toţi banii pe care îi aveţi, credeţi că au căzut din cer? Nu, nu vin de acolo. Vin din mintea voastră. Şi proprietăţile pe care le aveţi, credeţi ca v-au fost dăruite? Le-aţi câştigat. Ce aveţi de pierdut? Vedeţi, adevărata comoară este mintea care a creat totul, vizionarul care a văzut totul, entitatea independentă. Ea a creat totul. Focul vostru – şi se întâmplă cu mulţi dintre voi, cu fiecare realitate pe care o manifestaţi şi vă extindeţi conştiinţa, focul este atunci când staţi acolo şi vedeţi problemele care apar. Şi vă duceţi la următoarea extindere a conştiinţei şi găsiţi că aţi câştigat, pentru că nu aţi fi creat aceste probleme dacă nu ar fi fost nevoie de ele. Şi puteţi privi şi găsi motivul şi astfel vă împliniţi nevoia. V-aţi extins la o conştiinţă mai înaltă. Aceasta va deveni înţelepciune.

De ce pentru întreaga lume merită să mergeţi la şcoală ca să evoluaţi pe toate nivelele şi să terminaţi cartea? Este destinul vostru să fiţi Dumnezeu, să fiţi tot ce se poate fi, să iubiţi ceea ce sunteţi, ca să vedeţi viaţa ca o aventurară, nu muriţi. Ce se întâmplă cu cei care vor să-şi ia viaţa pentru că nu pot suporta schimbarea? Viaţa: „Este Gloria pe care cineva şi-o îngăduie ca să consume mintea subconştientă şi să devină briliant”.

Iar lucrurile superficiale care aparţin devoţiunii dispar. Ai nevoie să simţi trecerea sigur pentru că lumina pătrunde în tine şi nu mai este nevoie să construieşti nimic în afară, ca să te simţi sigur în viaţă. Construieşti înăuntrul tău. Apoi mergi pe calea maestrului. Şi nu te mai temi de nicio fiinţă umană, pentru că cu cât te extinzi mai mult cu atât acest Dumnezeu fără imagine, vine mai la suprafaţă.

DEŞTEPTAREA LUI FRANCIS DIN ASSISSI

A existat un trubadur – un trubadur cate a cântat războiul ţării sale, este un bărbat ieşit din comun prin frumuseţea sa minunată, piele măslinie, păr negru ca pana corbului, care strălucea albastru în lumină, ochii verzi ca ţărmurile râurilor, mărginiţi de gene foatre bogate, o gură plină, suplă şi senzuală, aşezată pe o falcă foarte

masculină, un trup foarte bărbătesc, învigorat de tonusul şi supleţea tinereţii. Familia lui îl îmbrăca numai în mătăsuri şi catifele. Era un dandy.

Această entitate avea totul. Nu trebuia să muncească pentru a trăi, se îmbracă bine, mirosea a apă de trandafiri şi levănţică, femei alergând după el, având o mulţime de camarazi care îl adorau. A plecat la război, ca un brav soldat, având binecuvântările tuturor. Nimic nu putea fi mai frumos, mai regal şi mai brav decât acest bărbat călărind un minunat cal la apus, pe un drum plin de praf şi cu cerul roşu de la apusul soarelui.

La bătălie, acest tânăr râdea cu prietenii în timpul luptei şi considera totul un joc. El deveni foarte încrezător în sine. Dar se întâmplă ca la un moment dat să cadă şi să rămână agăţat în scara şeii, şi calul săi, târâie o distanţă considerabilă în timp ce el îşi pierdea cunoştinţa. Când s-a trezit, se afla lângă o apă mică, pe un câmp. Glezna lui era încă prinsă în şa. El privi cerul, care în unele nopţi poate fi foarte negru şi gros, iar stelele strălucesc într-un fel aparte. Şi era numai linişte în jur. Privea cerul şi înţelegea întreaga lui viaţa.

S-a gândit că era că una din acele stele. Şi-a pierdut conştiinţa din nou şi a zăcut cu febra câteva săptămâni. În această viaţă trăise doar pentru imaginea lui şi ce era în jur. Febra era atât de mare, îl ţinea în pat şi părea că fiecare moment ar putea fi ora morţii lui, iar mama lui suspina neîncetat şi tatăl spunea rugăciuni. Veneau preoţi şi chiar cardinalul veni să viziteze această familie bogată. Şi l-au spovedit de multe ori şi l-au stropit cu apă sfinţită, dar el continua să ardă.

Apoi, într-o dimineaţă, acei ochi, ca marginile verzi ale râului, s-au deschis la cântecul unei păsărele pe pervaz. Şi tot ce şi-a dorit a fost să cuprindă pasărea şi să-i asculte cântecul. Era foarte slăbit, dar totuşi s-a sculat şi a încercat să prindă pasărea. A urmat-o peste tot mergând să o prindă, până chiar pe acoperiş, dar ea a scăpat. În acel moment şi-a amintit noaptea cea neagră. Şi ultimul lucru la care se gândise când zăcea acolo privind acele

stele, veşnice lumini. Şi şi-a amintit că pasărea a zburat şi a vrut să o aibă în mână, a vrut să zboare cu ea.

Această entitate a fost a fost de iubită de familia lui, de toţi oamenii din oraş şi de prietenii lui, care veneau din depărtări că să se bucure şi să sărbătorească însănătoşirea lui. Dar orice ar fi făcut ei, el nu mai putea rade nu se mai putea bucura cu ei. Şi toate hainele pe care părinţii i le aduceau, nu mai aveau importanţă. El continua să se gândească la cer.

Îl vedeau de multe ori stând gânditor, gândindu-se la cer. Îl întrebau: „La ce te gândeşti?” Şi el le spunea că se gândeşte la cer. Iar ei îi turnau încă un ceai şi îl băteau prieteneşte pe spate spunând” O să treci şi peste asta”.

Îi plăcea să-şi petreacă zilele pe câmp. La un moment dat s-a culcat cu faţa la pământ, şi-a înfipt toate degetele în pământul moale şi a stat aşa toată după-amiaza. În altă zi a găsit o piatră marmorată şi plină de praf, pe care a privit-o o zi întreagă. Acesta nu mai era războinicul vesel ce părăsise oraşul într-o după miaza prevestitoare…

Şi zi după zi, acesta entitate abia aştepta să plece să iasă din oraş şi să se ducă în natură. Găsea acolo ceva care era real şi liniştit. Îşi petrecea fiecare zi a vieţii sale acolo, iar părinţii lui îl pierdeau tot mai mult, cu fiecare zi. Pierdeau acel minunat fiu care ar fi trebuit să le aducă urmaşi, care trebuia să aibă grijă de afaceri şi într-o zi să devină guvernatorul provinciei, îl pierdeau.

El le zâmbeşte şi îi iubeşte, dar îi părăsise încetul cu încetul! Ceva se schimbase în această entitate. Într-o zi el realiză cât de mult îl iubeşte pe Dumnezeu, acel Dumnezeu care era în cer deşi nu se vedea, acel Dumnezeu care era pasărea ce ajutase la trezirea lui, la adevărata lui trezire, care era pământul moale şi bun care i-a îngăduit să zacă acolo fără catifele şi haine cu aur pe spate, i-a îngăduit, pur şi simplu – şi era macii care scăldau ochii cu culorile lor roşii, zumzetul albinelor, mirosul dulce şi astringent al brizei care plutea peste vale, îi umplea nările şi sufletul de bucurie.

A realizat că Dumnezeul acesta pe care el îl iubea,

era darul nevăzut în tot ce îl înconjura. Părinţii lui au crezut că îşi pierduse minţile. Îi pregăteau petreceri, în speranţa că se va redresa. Aduceau preoţi, care nu puteau face altceva decât să-şi clatine capul. În cele din urmă, într-o zi, la o petrecere, când era îmbrăcat cu cele mai fine şi expresive catifele şi broderii, şi le-a dat jos, s-a dezbrăcat complet în faţa tuturor, preoţi, familie. prieteni, femei, capre, gâşte, cerul, pământul şi satul. Nu pentru că devenise exhibiţionist – acesta este cuvântul? şi dorea să se arate. Pentru el asta era simbolul faptului că nu mai aparţine aici. Că se schimbase.

Şi a fugit afară din oraş cu cântec în inimă, dezbrăcat ca ceea ce voi numiţi păsări cu fundul gol. (jay bird) – ele nu sunt atât de dezbrăcate, eu aş spune ca un vierme – da, ştiind că va găsi cu ce să-şi acopere trupul, dar vor fi hainele câmpului. Şi era cântec de sufletul, şi atunci s-a născut un delicat Spirit pentru veşnicie. Mai târziu a găsit un loc, pe care a început să construiască din pietre, adăpost pentru vânturi îngheţate, ploi, şi a divinizat împărăţia pământului întru gloria lui Dumnezeu. Şi cea mai mare contribuţie la cerul nopţii a fost nu imaginea, ci frumuseţea din om, aceea care apare, când imaginea este arsă – ceea ce se întâmplase în timpul febrei. Acea febră a ars imaginea pe care o alesese pentru acea viaţă. – să posede totul. A ars-o şi el a putut să vadă ceea ce niciodată nu mai văzuse. El a întors pagina.

Da, el s-a schimbat. Părinţii nu mai puteau vedea în el reflecţia gloriei ce le lipsea lor, prietenii nu mai vedeau camaraderia ce lipsea din ei. Femeile nu mai vedeau în el nevoia de a fi iubite. El se schimbase şi ei nu se mai puteau vedea pe ei înşişi în el. Ei vor trebui să crească, ca să poată vedea ce era acum în el şi ce aveau şi ei dar nu ştiau încă.

El a ars imaginea şi febra a durat mult. A trecut prin tot ce era în viaţa lui, visurile, dorinţele nevoile, până la punctual în care a devenit gol şi toate acestea au fost scoase din el, iar când s-a trezit, a fost Dumnezeu, care întotdeauna fusese acolo. Ce privea prin ochii lui verzi, nu

mai era imaginea, ci lumina magnifică ce devenise. Şi cum de putea umbla pe câmpie şi păsările mergeau cu el şi animalele îl urmau? Şi cum putea un leu să se întindă la picioarele lui? Şi de ce el numea lucrurile fraţi şi surori? Pentru că aşa era pentru că Dumnezeu ştia mai bine şi el era Dumnezeu. Avea cunoaşterea, înţelesese îşi arsese devoţiunea pentru imagine. Ştia.

Lumină pură manifestată. Ce Dumnezeu glorios! A fost un Crist viu, care venise să facă ceva în acea viaţă. Un animal nu se va culca în faţa unei imagini, pentru că imaginea este stagnarea, energie neprogresivă a entităţii: copulare, durere, putere. Un leu se va culca în faţa unei mari lumini şi va găsi unicitate, pentru că lumina pe care el o vede este forţa de viaţă, însăşi fiinţa sa interioară. El înţelege că aceeaşi lumină este şi în el.

Şi acea entitate a trăit restul zilelor sale fiind glorie pentru Dumnezeul care a devenit el însuşi. A cântat pentru Gloria vieţii şi a educat oameni, nu în doctrină ci în simplicitatea cunoaşterii adevărate. Trăia fără ipocrizie, pentru că era ceea ce era. Devenise devotat doar lui Dumnezeu, forţa viaţa lă, înţelegeţi? Şi a devenit urât şi dispreţuit, pentru că îndrăznea să strălucească în întuneric, fără voia celui care păzea întrerupătorul.

Acesta entitate s-a numit Francis din Assissi. Aceasta este o poveste adevărată, este o entitate aproape de generaţia voastră, care a dizolvat imaginea devoţiunii, ca să găsească lumina care de fapt era. El s-a schimbat şi s-a schimbat, schimbat… Ce curaj a trebuit să aibă ca să-şi scoată hainele – goliciunea nu era ca să şocheze, ci ca să arate că nimic nu mai conta pentru el – şi să plece în sălbăticie, fără să ştie unde va dormi? Un adevăr profund în realizare, în evoluţie a meritat, pentru ca în câmp era Dumnezeu şi conexiunea cu Sinele. Entitatea a schimbat totul în viaţă să a fost important să ardă imaginea ca să câştige iluminare despre simplitatea lui Dumnezeu.

NU EXISTĂ GREŞEALĂ CI SĂMÂNŢĂ DE ÎNŢELEPCIUNE

Ignoranţa, mama devoţiunii, într-un înţeles este lipsa

de motivaţie, adică să ştii că nu consumi o minte nelimitată doar ca să găseşti acolo pericol, frică şi nesiguranţă. Acestea sunt lucrări pe care deja le ştiţi, care nu mai sunt în necunoscut.

Curajul de a face pasul către schimbare: oamenii din şcolile antice, se duceau la şcoală pentru şapte ani lungi, fiecare an fiind dedicat unui nivel de evoluţie şi unei pagini. Învăţau că se pot schimba, că pot evolua. Nu ştiţi că evoluţia conştiinţei este totul şi înseamnă să smulgi din necunoscut cunoaştere, pe care o poţi consuma, ca să fii capabil să creezi şi să schimbi realitatea în funcţie de ce ai nevoie în viaţă? Ştiţi, dar vă e frică şi eu înţeleg de ce întotdeauna am fost dornic să înţeleg. Nimănui nu-i place ca cineva să se schimbe.

Gândiţi-vă la toţi oamenii care trăiesc astăzi. Ce mari entităţi care şi-au ars imaginea vă vin în minte? Există multe entităţi care reprezintă o stare de conştiinţă exaltată, care au devenit ideal în conştiinţa socială, dar nu există un alt Francis.

Este momentul în care începeţi să învăţaţi în care deveniţi individualii din voi momentul în care începeţi să aprindeţi luminile. Ştiţi de ce vin schimbările? Sunt deja aici pentru că umanitatea a creat problemele şi niciodată nu a făcut pasul următor pentru extinderea conştiinţei şi rezolvarea lor. A rămas blocată la pagina a treia. Natura a depăşit umanitatea şi ea a rămas tot la aceeaşi pagină, violând, jefuind, distrugând forţa vitală, pentru necesităţile lăcomiei ei. Pe cei care nu au evoluat, conştiinţa îi va prăbuşi.

De ce credeţi ca s-au întors oamenii de dincolo de soare? Pentru că sunt grupuri de oameni care încep să se trezească. Sunteţi foarte mulţi aici, în acesta încăpere, care aţi avut contact cu oamenii de dincolo de soare. Dar s-a scos din memoria voastră, până când veţi fi gata să învăţaţi. Şi în momentul în care” începi să înveţi trimiţi unde şi apare o necesitate urgentă de a te ridica şi a începe să te mişti. O urgenţă de a te duce într-un anumit loc. Să faci lucruri pe care nu le-ai mai făcut până atunci,

să înveţi să devii suveran. Apare o dorinţă mistuitoare şi un război interior cu cineva care spune: „Dar tu te schimbi, nu poţi face asta”. Şi este o parte din voi care spune: „Trebuie, trebuie neapărat”.

Deci ce se va întâmpla când întreaga omenire va şti adevărul? Ei bine, nu va mai trebui să munciţi ca să trăiţi, pentru că energia este pretutindeni în jurul vostru. Va trebui numai să creşteţi mâncare, veţi avea toate celelalte necesare vieţii, fără să trebuiască să înrobiţi clasa de mijloc ca să facă comerţul realitate.

A fi devotat opiniilor altor oameni înseamnă a trăi în ignoranaţă. Eu sunt radical, da sunt. Sunt libertin, da, acesta este un mare adevăr. Dar sunt pentru cel individual pentru Dumnezeul din interior care este adormit de atâta vreme şi hipnotizat să stea acolo. Şi sunt radical cu spiritualii metafizici, da, pentru că nu vor spune nimic care să-i facă nepopulari sau controversaţi, pentru că ei nu ştiu. Ei nu au curajul de a fi o lumină în aburii unei mari furtuni, cunoaştere şi adevăr pentru populaţie, în propriul lor regat, înăuntrul lor, pentru că ei nu vor să plătească preţul ostracizării, al clevertirilor din ziare. Ei nu ştiu.

Dar fiind devotaţi ignoranţei, va fi sfârşitul vostru, aşa cum a fost în fiecare viaţă. Un suflet care evoluează îşi îndeplineşte destinul în conştiinţă. Şi nu vorbesc despre conştiinţele de mickey-mous. Nu înseamnă să aprindeţi lumânări şi să purtaţi cristale şi amulete. Şi nu înseamnă să ţineţi diete şi să îmbrăcaţi anumite culori şi să meditaţi. Eu vorbesc de preadevăr, trezire, despre a înţelege un simplu, simplu, foarte simplu adevăr, care este raţiunea pentru toate şi să te concentrezi şi să ai o mână ce vindecă cu foc care vine din asta, să vindeci întreaga conştiinţă care te înconjoară şi să fii o fiinţă imaculată, atât de imaculată, încât păsări sălbatice să vină şi să se aşeze pe umerii tăi, pentru că dacă asta nu se întâmplă, înseamnă că încă nu ai dizolvat imaginea.

Dar într-o zi vor veni, acolo unde natura însăşi este în aliniere cu tine şi unde tu nu mai spui

„Nu pot”. Întru adevăr, să nu gândiţi: „am o problemă

aici, nu o să am destul, nu o să fie destul timp", să nu staţi ca mickey-mous-i şi să vă holbaţi la gard, ei cred că cred asta, dar câte odată parcă nu cred, căci ceea ce gândiţi este realitatea şi ceea ce trăiţi vă dă înţelepciune pentru a creşte, pentru a extinde conştiinţa, căci nu sunteţi oameni stupizi şi mistici, ci sunteţi în curs de a cunoaşte, a înţelege, a şti, nu sunteţi ignoranţi, pentru a fi înrobiţi, pentru a fi distruşi şi voi nu aveţi frică. Ei spun că este greşit să nu-ţi fie frică, şi au absoluta dreptate, pentru că dacă nu vă este frică, atunci nu puteţi fi manipulaţi, dacă o persoană nu are frică, nu poate fi cucerită, posedată, subjugată, făcută bej şi pusă în cutie.

Când vă veţi deschide, oameni, este o întreagă inteligenţă care aşteaptă să vă contacteze. Sunt extraordinar de multe aventuri care vă aşteaptă. Mintea inconştientă, necunoscutul vă aşteaptă.

Mama devoţiunii este ignoranţa, fie că este ignoranţa spirituală, politică şi religioasă. Este boala comunităţii, este boala umanităţii, boala nu poate veni în lumină. Se dezvoltă doar în întuneric. Sărăcia, războiul, lipsa de umanism, se înmulţesc în întuneric. Frate care urăşte fratele, haturi ce separă, vin din ignoranţă.

Şi dacă voi credeţi că spunând mantre şi trăind în cristale, o să deveniţi divini, sunteţi nebuni, pentru că ar fi trebuit să ştiţi mai bine, căci o minte care gândeşte clar, realizează că dacă puterea este în voi, şi este, nu trebuie să faceţi totul din afară să funcţioneze pentru a funcţiona în voi, pentru că este chiar acolo. Realitatea fizică există doar pentru că este în tărâmul vostru de concentrare. Când schimbi concentrarea, aduci alte realităţi.

Eşti atât de măreţ cât îţi îngăduie înţelepciunea ta să fii, conştiinţa ta creşte în funcţie de câtă energie ai. Trupul tău va fi atât cât vei vrea să trăieşti. Când renunţi şi nu mai înveţi şi nu te mai schimbi şi nu mai ai aventuri, mori, pentru că la fel ca toate în natură, în momentul în care nu mai este de folos, este distrus. Evoluţie. O fiinţă vie nu moare atâta timp cât consumă viaţa şi bucuria este prezentă.

Iar dacă voi sunteţi deprimaţi, este pentru că aţi vrut să fiţi aşa, pentru că v-aţi blocat creând probleme, fără a vedea utilitatea lor, căci în momentul în care vezi utilitatea problemei, acesta dispare şi conştiinţa evoluează. Trebuie să ştiţi ca atitudinea controlează destinul. Şi dacă spuneţi „sunt Dumnezeu”, se manifesta… sau poate că nu – asta înseamnă să vă autocondamnaţi. Şi să nu credeţi ca orice ar fi fost ceea ce v-a luat puterea, continuă să aibă putere asupra voastră, adică să ia decizii pentru voi fără să vă consulte. Şi dacă vreţi să învăţaţi ca în şcolile antice, există locuri unde să învăţaţi şi să evoluaţi şi să puteţi atinge lumina antică şi să întoarceţi foarte repede paginile cărţii spre a deveni transparenţi. Există.

Dar nu fiţi devotaţi fricii. Şi nu fiţi devotaţi reticenţei. Şi nu fiţi devotaţi grijilor şi nu scrâşniţi din dinţi şi staţi treji toată noaptea întrebându-vă dacă să luaţi acesta decizie. Nu aţi fi avut de luat o decizie dacă nu ar fi trebuit să experimentaţi asta. Trebuie să experimentaţi numai ceea ce aveţi nevoie pentru a evolua. Dacă rămâneţi în prăpastie, experimentaţi mereu doar vechile greşeli, aceleaşi ocazii, succese şi nereuşite, pozitiv şi negativ, boală şi sănătate, din nou şi din nou, şi asta devine realitatea voastră. Dar în momentrul în care începeţi să vă întindeţi şi să înlăturaţi dogma, binele şi răul, susul şi josul – în momentul în care vă unificaţi conştiinţa – atunci sunteţi pe drumul spre casă.

Şi dacă ceva este în calea voastră, să ştiţi că este creaţia voastră. Priviţi acel ceva. Care este câştigul emoţional al fricţiunii, nu câţi bani veţi câştiga sau pierde, dar ce anume vreţi să stăpâniţi. Priviţi şi puteţi stăpâni acesta înţelepciune fără a crea probleme care să vă colapseze, ci înălţaţi realitatea voastră. Faceţi pasul înainte, nu mergeţi înapoi şi renunţaţi. Simţiţi, pentru că în momentul în care priviţi şi gândiţi care este valoarea emoţională pe care o înregistraţi ca înţelepciune, ce aveţi de învăţat din asta, în momentul în care vă concentraţi la asta, conştiinţa voastră se extinde din nou. Şi veţi merge la carte şi problema va dispare. Şi atunci entitatea creşte.

Nu mai este un ignorant. Consumă cunoaştere, pentru că următorul pas este următoarea cunoaştere. Nu regretaţi niciodată experienţele voasetre – niciodată, absolut niciodată. Să nu priviţi nimic din ceea ce faceţi ca pe greşeli. priviţi-le ca pe lecţii de învăţat. Nu trăiţi în trecut de dragul milei. Nu mergeţi în prăpastie ca să gândiţi la ce aţi fost în viaţa trecută. Ştiu că sunt unii care caută oameni care să le spună despre asemenea lucruri. Am ascultat. Aţi auzit vreodată vântul urlând?

L-aţi auzit? Ar trebui să ascultaţi cu mai multă atenţie.

Este viaţa voastră atât de goală, că trebuie să mergeţi în trecut ca să găsiţi motiv să fiţi glorificat? Iisuse, vrei atât de mult acel bărbat, încât trebuie să te duci în trecut ca să găseşti un motiv pentru care el ar trebui să-ţi aparţină în acesta viaţă şi apoi să schimbi viaţa lui, făcând din asta karma lui? Ştiu ce faceţi. Nu înţelegeţi că nu veţi avea niciodată acum, până ce nu veţi închide cartea trecutului? De ce vreţi să mergeţi înapoi la pagina trei, doi sau unu? Şi ce imagine veţi alege? Am un adevărat deschizător de urechi pentru voi. Nu aţi trăit doar o viaţă. Aţi trăit milioane de vieţi. Pe care o căutaţi? Care dintre imagini vreţi?

Aţi avut nenumărate, mai multe decât aveţi numere să le număraţi cu mintea.

De ce vreţi să mergeţi înapoi? Am să vă spun de ce: pentru că cei la care Acum nu are aventura şi progresiunea sinelui, simt nevoia să se ducă în ieri. Nimeni nu ar trebui să se ducă în trecut.

Te uiţi la o viaţă de acum zece milioane de ani şi îţi place cum ai fost? Dulce entitate, eu îţi pot arăta alte milioane de imagini, ca într-un film de groază în care ai fost primitiv, urât mirositor, o bestie care mânca carne şi bea sânge.

În înţelepciunea antică, dacă o persoană păstrează viu trecutul, păstrează vii gereşelile, pentru că trecutul este plin de greşeli şi lipsa de bucurie. Dar pentru cineva care are cunoaştere şi înţelepciune astăzi şi îşi evoluează

conştiinţa, va fi destulă bucurie şi aventuri măreţe în viaţa lui. Nu va trebui să privească niciodată în trecut, pentru că este chiar aici chiar acum.

Sunt mulţi dintre voi, aici, în acesta audienţă, care aţi putea trăi foarte bine fără oamenii care insistă să vă amintească trecutul, când de fapt voi vreţi să-l uitaţi. Aceşti oameni nu trebuie să facă parte din realitatea voastră. Ei aparţin lui ieri şi când închizi cartea pentru ieri, trebuie doar o puternică concentrare şi este Acum. Există doar un singur timp progresiv şi acesta este ACUM. Ignoranţa este ieri. Cunoaşterea este astăzi.

Ştiţi cine sunteţi astăzi? Frumoşi şi minunaţi oameni care aţi ars imaginea pentru a trăi în moment şi gloria momentului. Nu există problemă pe care aţi creat-o şi pe care să nu o puteţi discrea, nu prin a o ocoli, ci simplu, prin a o privi în faţă. Când faceţi asta, ea pur şi simplu renunţă a mai fi o problemă. Şi nu este boală în trupul vostru pe care să nu o puteţi vindeca atunci când începeţi să iubiţi ceea ce sunteţi. Iar când sunteţi fără trecut şi aveţi numai întregul înţelepciunii, nu mai există boală. Când încetaţi să mai priviţi la ieri, tăiaţi îndepărtaţi paternul genetic al bolii şi morţii, ele nu mai există, acum începe viaţa.

NU FI UN PĂGÂN FLĂMÂNZEŞTE DUPĂ CUNOAŞTERE, FII ILUMINAT

Un maestru iluminat în şapte ani, reprezentând şapte trepte de cunoaştere, a înţeles că expansiunea progresivă este cu adevărat iluminare şi că schimbarea a fost necesară, ca să evite plictiseala datorită căreia aţi început să faceţi prăpastia. Şi aţi devenit blocaţi în acea prăpastie şi asta a devenit realitatea voastră. Ei au devenit conştienţi de aceasta entitate fără imagine, care voi toţi sunteţi. Şi au început să se concentreze la acea lumină. Puteţi imagina o lumină contemplându-se pe sine în loc să păstreze o imagine? dar când începe să se privească pe sine? Aceasta este ora când îl iubiţi pe Dumnezeu. Aceasta este ora când

îl cunoaşteţi pe Dumnezeu. Aceasta este ora când vă îndrăgostiţi de divinul sine. Acesta este ora când deveniţi divini.

Imaginea nu este divină. Personalitatea voastră, înrobirea voastră la trecut, victimizarea plecăciunile voastre, nu sunt divine. Acestea sunt primitive, pentru că aparţin la ceea ce face imaginea voastră, ştiţi voi, semnul vostru astrologic. Ceea ce este frumos aparţine luminii interioare, omniprezentă şi veşnică, cea care este nemuritoare şi creatoare a tuturor imaginilor. Vă treziţi atunci când realizaţi că este acolo şi începeţi să gândiţi despre ea: „Eu sunt ceea ce sunt”. Asta se întâmplă când conştiinţa voastră devine explozivă. Acesta se întâmplă când energia se contemplează pe sine şi explodează în zece mii. Asta este ceea ce Francis de Assissi a văzut în câmp şi atunci când şi-a amintit cerul acelei nopţi. Asta i-a îngăduit lui să devină, ceea ce a devenit. Nu sunt toate aceste mici energii, este ceea ce se află dedesubt – marea lumină.

Este ceea ce eu văd când mă uit la voi şi căreia mă adresez. Şi asta vreau să spun când zic: „priviţi pe Dumnezeu”, căci asta sunteţi voi. Este ceea ce vă va aduce bucurie şi libertate, este ceea ce vă adăposteşte ceea ce vă va da bucurie în vânt, care va face pace cu natura şi animalele de pe Pământ. Şi este ceea ce va crea o realitate care se numeşie împărăţia cerului. Şi nimic din toate acestea nu merită să fie ignorat.

Nu fi păgân. Nu fi ignorant. Cunoaşte că ai trăit asta deja şi stăpâneşte cu înţelepciune. Nu te teme de schimbare. Este ceea ce te va face Crist. Scoate în evidenţa măreţia şi dreptatea ta. Nu fi păgân, nu te adormi singur cu bazaconii. Nu ştii că îi divinezi pe ei? Nu diviniza pe nimeni, căci divinizarea înseamnă ignoranţă. Nimeni nu-ţi poate lua viaţa vreodată. Eşti nemuritor. Nimeni nu-ţi va face ceea ce Dumnezeul din tine nu vrea să ţi se facă, Nu eşti protejat de un ghid, protecţia ta este în jurul tău, vine de la gloria lui Dumnezeu care eşti. Nu fi păgân. Nu alerga în jur căutând răspunsuri în trecut, începe să

trăieşti. Nu sta doar şi gândi că eşti neajutorat. Eşti atât de neajutorat doar, cât oasele tale leneşe îngăduie să fii.

Nu-ţi da ţie însuţi două posibilităţi pentru aceeaşi situaţie, îngăduie nelimitate posibilităţi. Nu-ţi prăbuşi viaţa, pentru că tot ce eşti în stare să vezi sunt problemele tale. Nu fi păgân. Nu te holba la propria faţa fiindcă nu ai terminat – termină, stăpâneşte

Întreabă: „Ce am învăţat din asta?" Fii destul de măreţ ca să vezi răspunsul. Nu nega propriul adevăr pentru că ar putea să-ţi rănească sentimentele, să te umilească sau să te intimideze. Ai nevoie să fii intimidat. Atunci problemele se vor da bătute şi tu vei continua cântecul prin expansiunea conştiinţei şi vei deveni mai mare ca rezultat.

Nu fi un păgân. Nu fi bej. Nu propovădui neadevăruri îndrăzneşte să fii indiferent, îndrăzneşte să fii tu. Nu te duce acasă şi pune tot ce ai auzit aici în cutii. Lasă-le să-ţi aprindă Spiritul şi motorul sufletului. Lasă-le să fie o ocazie pentru a rezolva vinovăţiile tale, durerile, dilemele, fricile, anxietăţile care te ţin treaz nopţile ca să te întrebi dacă să iei acesta decizie sau nu. Cine o să te rănească? Dacă omul te scoate afară, bunătatea şi iubirea naturii te vor îmbrăţişa. Cine ar putea să-ţi ia divinul drept la cunoaştere? Numai devoţiunea ta pentru ignoranţă.

Conştiinţa de maimuţă, face ceea ce vede. Nu fi ipocrit luminii ce eşti, învaţă cât de mult poţi despre ridicarea conştiinţei şi putere, şi realităţile care aşteaptă să le creezi. Mai ştiţi ce am spus? Am spus că viaţa este un dar de la natură, dar a trăi frumos este un dar al înţelepciunii.

Calea desfăşurării luminii, nu este totdeauna presărată cu durere şi nefericire şi lipsă de confort. Aceste idei vin de la paterne ignorante care au fost cele mai dureroase experienţe din vieţile în care liberii cugetători şi-au oprit cunoaşterea fiind intimidaţi şi duşi la ignoranţă de un Dumnezeu răutăcios. Calea sufletului spre iluminare, are văi de linişte şi libertate, de la ură, amărăciune şi maliţiozitate. Când eşti o fiinţa fricoasă, poţi fi controlat cu

uşurinţă de oricine. Ei te pot face cu uşurinţă să urăşti, pentru că asta se presupune că trebuie să faci.

Calea luminii care se trezeşte are lucruri minunate, să comunici cu oameni care aşteaptă să-ţi vorbrească din nou, să reia de unde v-aţi oprit mult, mult timp în urma – oh, Doamne, ei au fost cei care au susţinut umanitatea. Au existat întotdeauna grupuri de oameni iluminaţi, întotdeauna, care au susţinut şi au fost lumini în întuneric pentru generaţiile de oameni ignoranţi, oameni mânaţi insidios la războaie, baie de sânge după baie de sânge. Au fost grupuri de oameni care au dat speranţă. Ei au păstrat în sufletele lor un adevăr primordial, o cunoaştere care arde atât de viu astăzi cât şi în timpul meu. Şi voi sunteţi grupuri de oameni.

Unii dintre voi aţi auzit: „Trebuie să mă mişc. Trebuie să mă schimb. Sunt posedat de această dorinţă”. Acesta este mesajul la care voi răspundeţi, un mesaj pe care cei mai mulţi oameni nici nu-l aud. Voi aţi ales să păstraţi şi să susţineţi ceea ce umanitatea era pentru ei ignoranţă şi înrobire, mizerie şi război, a uitat şi refuză să vă înveţe.

Am venit înapoi ca să creez o şcoală pentru voi, să vă ajute să ieşiţi din straturile bej, să fie o sursă de întreţinere, un dătător de miracole şi mesageri şi daruri şi lucruri bune, să veniţi aici şi să priviţi vântul suflând în sămânţa pură de la picioarele voastre, şi să vedeţi neghina înlăturată, pentru că tot ce rămâne să fie Spirit pur, dornic de cunoaştere. Şi după atât de mulţi ani abia acum am reuşit să începem această şcoală de cunoaştere antică, de mare adevăr care să vă conducă spre veşnicie. Abia acum putem începe, pentru că ceea ce a rămas, ceea ce a fost purificat prin foc, este acum gata să ştie. (Ramtha a venit în 1977 şi şcoala s-a deschis în 1988)

Mulţi dintre voi, oameni, poate că aţi fost ridiculizaţi, dispreţuiţi şi intimidaţi din cauza mea. Dar dacă nu aş fi fost cine spun că sunt, nu aş fi cauzat aşa o reacţie de negare. Ştiu că fiind cine sunteţi, aţi trecut prin multe, dar voi singuri aţi ales.

Un mare războinic nu se teme să-şi conducă armata

şi cu atât mai puţin să lupte el singur. Un mare Dumnezeu care este gata să străpungă stratul gros, coaja de neadevăr, nu se teme să se adreseze individualităţii şi este gata să fie înlăturat din această cauză. Când este gata să-şi facă apariţia, trece şi prin foc. Când veţi absolvi aceasta şcoală, iubiţii mei oameni, veţi cunoaşte misiuni şi împăraţii şi universuri şi sori antici şi oameni cu inteligenţe mult diferite de a voastră, cu care să aveţi aventuri. Ceea ce vă aşteaptă este nelimitat. Până acum aţi fost învăţaţi cu fatalitatea acestei realităţi, dar este nelimitat mai mult ceea ce veţi şti după aceea.

Sunteţi oameni remarcabili şi aţi fost în stare să spuneţi: „Vreau să ştiu”. Iar eu am să vă învăţ. Cu foc în ceruri am să vă învăţ. Şi vor fi multe vorbe şi multe reacţii în vieţile voastre, dar veţi lăsa în urmă enorm de multă durere şi nefericire şi veţi începe să aveţi cunoaştere, cunoaştere fără limite. Cea mai mare dificultate va fi că va trebui să învăţaţi să fiţi flexibili şi să începeţi să vă schimbaţi ca să ieşiţi din stagnarea cu care percepeţi lucrurile şi să mergeţi mai departe, pentru că într-un sens, cunoaşterea este un marş.

Dar nu vă puteţi mişca înainte, dacă nu renunţaţi la trecut. Şi nu puteţi merge înainte dacă sunteţi devotaţi la ritualuri sau la sacul cuiva de trucuri, căci ei nu ştiu să vă înveţe altceva şi nu au puterea să vă trimită mesageri care să vă ajute să învăţaţi.

Este arogant să gândiţi că sunteţi doar o mână de oameni deosebiţi, dar este adevărat.

Deci ce veţi începe să învăţaţi aici, este cum să vă extindeţi creierul până ce începe să doară. Aşa să fie. Şi în acelaşi timp vă veţi schimba şi viaţa. Veţi folosi conştiinţa şi energia ca să creşteţi.

Şi mai ales veţi continua să învăţaţi. Şi vom lăsa în urmă credinţele fanatice. Iar dacă folosiţi exerciţiile de conştiinţă şi energie, veţi începe să vă schimbaţi şi va fi o schimbare continuă într-o fiinţa iamculată pentru fiecare pagină a cărţii numită viaţa.

Veţi avea multă bucurie, căci va fi reflecţia sinelui

vostru. Aţi ştiut întotdeauna că există mai mult decât se putea vedea. Şi aţi ştiut întotdeauna că sunteţi deosebiţi. Este adevărat, sunteţi deosebiţi. Au fost timpuri când aţi ştiut că puteţi s-o faceţi, dar aţi dat înapoi. De ce? Pentru că ar fi însemnat să distrugeţi imaginea.

Lăsaţi cunoaşterea să distrugă imaginea. Se poate termina cu ea numai dacă serveşte pentru a crea fricţiunea necesara evoluţiei. Deci este terminată. În această viaţă faceţi pasul înainte, pentru glorificarea lui Dumnezeu din voi şi să fiţi dornici să experimentaţi fiecare cunoaştere pe care o primiţi şi ceea ce se numeşte conştiinţa, se va întinde şi va dizolva limitaţiile lăsând loc geniului. Aşa să fie. Învăţaţi? Minunat. Primul set de mesageri, pe care am să vi-l trimit, o să vă arate ce înseamnă ignoranţa devotată, pentru că adesea voi nu mai vedeţi lucrurile cu care sunteţi obişnuiţi. Aşa să fie.

Şi acum, ce o să faceţi cu toate aceste „poveri”? Nu vreau să staţi şi să plângeţi şi să aveţi o cădere nervoasă. Vreau să le vedeţi şi să-mi spuneţi: „Învaţă-mă. Arată-mi toate colţurile tale şi toate marginile tale şi tot ce eşti”. Şi priviţi la asta ca la o binecuvântare şi învăţaţi. Şi când vă veţi concentra la fiecare devoţiune, lucru, loc, persoana sau conştiinţă, toate vor renunţa, se vor da bătute şi vor pleca din viaţa voastră. Şi nu vor mai fi atrase vreodată spre voi. Aceasta înseamnă extindere. Deci nu este nimic de suspinat, este motiv de fericire.

Iar cei care sunteţi bolnavi, care sunteţi bolnavi în trupul vostru, am să vă arăt atitudinile voastre care au creat boala, care au totul de a face cu devoţiunea, cu înrobirea voastră. Remarcabil este ca atunci când te gândeşti la asta şi vezi cum s-a manifestat în viaţa ta şi te-a ţinut pe loc, ai să înţelegi cum s-a putut manifesta genetic în trupul tău. Şi nu-ţi fie frică. Nu este nimic aici să-ţi fie frică. Şi pe măsură ce capeţi experienţa, vei simiţi ca un curent electric trecând prin corp. Şi electricitatea este vindecătoare, pentru că extinde conştiinţa, devii conştient şi corpul se bucură, deci se vindecă. Aşa să fie.

Sunteţi capabili să învăţaţi? Ei, bine, sunt unii care

cred că nu vor fi în stare. Sunt unii dintre voi care nu sunt capabili să reînveţe lucruri, pentru că le-au blocat, pentru că ei pot citi aceeaşi pagină până ce nu mai văd şi nici nu mai vor să se uite la ea. Aceştia sunt oameni care nu învaţă rudimentarul în viaţă, pentru că sunt obosiţi să-l tot reînveţe. Dar dă-le o aventură în conştiinţă şi vei vedea deschizându-se minţi briliante. Mai sunt unii care au fost cu adevărat înceţi în a învăţa unele lucruri. Ştii, ca atunci când spui: „Este un bloc în calea mea, eu nu-l văd” – ştiţi cumva cine a pus acel bloc în calea voastră? Voi

L-aţi pus. Voi aţi creat toate motivele pentru care nu vreţi să învăţaţi. Ar putea fi pentru că deja aţi învăţat asta şi continuaţi totuşi s-o atrageţi spre voi pentru că doar credeţi că nu aţi învăţat? Nu ştiţi că este o atitudine de prăpastie (sunt)? Adică voi ştiţi că trebuie să aveţi atâtea poveşti de iubire, atâtea relaţii, să vă plătiţi datoriile către societate, pentru ca să fiţi acceptaţi. Ştiţi că dacă aveţi o astfel de atitudine, toate aceste experienţe continuă să vină?

Acum, pentru acei dintre voi care aveţi acele învăţături şi nu le vedeţi, am să mut blocul acela pentru a extinde puţin vederea voastră, atât numai cât să vedeţi ce refuzaţi să învăţaţi, apoi voi să căutaţi în suflete: aha, este rândul 32, nu-i de mirare că nu am vrut să învăţ din nou ştiam asta deja. Priviţi bine pagina, este o nota jos: „Aceasta va fi numită greşeală, în loc de învăţătură”. Aceasta este singura diferenţă.

Deci vreau ca voi să ştiţi ce aţi învăţat deja şi acestea să devină foarte vizibile. Să spuneţi:

„Am învăţat deja asta, ştiu asta”. Şi în acel moment renunţă, pleacă şi te lasă în pace. Nu mai sunt blocuri nu mai sunt scuze. Singurul motiv pentru care voi creaţi scuze şi lipsa de a învăţa şi a participa la iluminare, este pentru că nu vreţi. Este numai că nu vreţi.

Deci mesagerul următor, vă va ajuta să aflaţi de ce nu vreţi să învăţaţi. De acord? Aşa să fie. Ce trebuie să învăţăm ca să dăm înapoi conştiinţei, când învăţătura a fost progresivă şi a fost o foame de învăţătură? Vrem să

înţelegem toate aceste probleme pentru ca să vă puteţi mişca înainte în timpul care vine, să vă puteţi mişca liberi, fără inhibiţia dogmei sau a superstiţiei sau fricii, ori să simţiţi că ceva lipseşte în voi, pentru ca nu lipseşte nimic.

În scurtă vreme (discursul a fost în 1988) va fi o foarte multă activitate pe cerurile voastre. Şi a fost deja. Am încercat să spun multor oameni să se uite în sus, dar nimeni nu m-a ascultat, aşa că au pierdut spectacolul. Şi apoi mi-au spus: aş fi vrut ca tu să-mi fi spus despre asta" Eu am spus, dar ei se uitau la televizor. Vreau să ştiţi că va fi mult mai multă activitate. Şi vreau să fiţi conştienţi de asta. Aş vrea ca toţi să vedeţi lumina din cer. Aşa să fie. Şi nu pentru că este senzaţional sau ieşit din comun. Este ieşit din comun, cel puţin pentru bej, este ieşit din comun. Pentru cei care învaţă, ar trebui să fie o deschidere naturală pentru comunicare.

Când ţi-e frică de schimbare, te uiţi la orice altceva, mai puţin la ceea ce este în perimetrul tău. Ştiaţi asta? Ştiţi de ce nu puteţi vedea lumini pe cer şi lumini interdimensionale? Ştiţi de ce nu puteţi vedea toate acestea, când toată lumea spune că există? Şi încercaţi din greu şi vă forţaţi ochii şi vă uitaţi într-o parte încercând să vedeţi ceva cu coada ochiului şi tot încercaţi, iar în final începeţi să minţiţi şi spuneţi că vedeţi, doar ca să faceţi lumea să creadă că sunteţi grozavi. Ştiu că a fost o dilemă când cineva a spus că a văzut o gaură în aura cuiva. Am zâmbit şi am privit aura ca să văd ce anume l-a făcut să spună asta, căci nu există găuri în aura. Nu vom avea nimic din toate astea.

Câtă vreme veţi continua să aveţi lipsuri şi frici şi nu vă puteţi schimba, nu veţi avea nici progrese în conştiinţă şi nici comunicare. Asta se întâmplă pretutindeni în jurul vostru. Când cineva spune: „Priveşte acolo" şi tu întrebi: „Unde?", chiar s-a întâmplat în spatele tău, şi chiar dacă s-ar întâmpla aici şi tu nu mai eşti concentrat, lumina se va depărta de tine, pentru că tu de fapt te concentrezi să n-o vezi. Deci la orice te-ai concentra, nu ai să vezi, pentru că ţi-e frică de schimbare. Îţi este frică de extindere, de

creştere.

Deci dacă te uiţi la lumină, chiar şi a lui Ram şi cineva îţi spune: „Oh, Dumnezeule, este aici”. – „Unde, Aici.”, tu te vei uita şi nu vei vedea, căci te aştepţi şi nu vezi nimic.

Şi acum o comunicare: sunt unii dintre voi care veţi vedea anumite lucruri iar alţii nu le vor vedea. Cei care veţi vedea, vreau să binecuvântaţi pe Dumnezeul din voi, căci voi vedeţi pentru prima dată, ceea ce de fapt a fost tot timpul acolo. Mult timp în urmă, asta a fost ceva comun, nimic neobişnuit, doar o extraordinară camaraderie. Acum este bizar, neobişnuit şi numai cei norocoşi pot vedea. Dar vreau ca toţi să vedeţi. Aşa că şi celor care spun că nu mai vor să le trimit mesageri căci îi sperie, am să le trimit totuşi. Nu vreau să le fie frică să înveţe. Ne-am înţeles?

Acum ultimul P.S. despre devoţiune. Ştiţi, frica care vă reţine de la schimbare, de la neobişnuit, vă inhibă şi de la a avea interacţiuni cu lumina, pentru că atunci când v-am întrebat despre mari lumini ale acestui plan, măreţe personalităţi, a trebuit să faceţi mari eforturi să vă amintiţi. Este foarte mult de spus despre entităţi ca Francis, care a îndrăznit să fie el însuşi, o lumină vie pentru că o lumină vie atrage, căci este o lanternă în întuneric.

În loc să vă îngrijoraţi: „Eu nu mă pot schimba, nu pot manifesta asta, pentru ceea ce de fapt spun este că pot fi altfel, dar nu vreau să fiu altfel, nu vreau să fiu urât, dispreţuit şi ostracizat”, deci renunţaţi la puterea voastră magică. Voi nu ştiţi că va fi nevoie de oameni imaculaţi, oameni care să fie inspiraţie pentru naţiuni, oameni care prin magia şi conştiinţa lor pot schimba lumea întreagă, pentru că lumina se prezintă singură. Împărăţia cerului se face prezentă în carne şi sânge, în oameni obişnuiţi.

Cea ce creează problemele naţiunilor este ignoranţa şi refuzul de expansiune a conştiinţei. Ce ar fi dacă v-aţi gândi să deveniţi domnul Dumnezeu al fiinţei voastre şi ce ar însemna atunci lumina voastră pentru omenire? Dacă frica voastră este egală cu rezistenţa voastră, lumina

voastră nu ar putea fi egală cu speranţă? Aţi fi foarte surprinşi să ştiţi câţi oameni vor fi atraşi spre voi datorită luminii voastre, nu ca voi să le dirijaţi vieţile, dar să le spuneţi în durerea lor în nefericirea lor, ca viaţa este un dar de la natură, iar o viaţă trăită frumos este un dar de la înţelepciune. Şi ei vor întreba: „Cum să învăţ să fiu asta?”

Este nevoie de lumină mai mult ca niciodată, nu în entităţi ca mine, de care o naţiune de oameni poate râde şi spune că sunt ridicol, o fantomă, o femeie psihotică, o personalitate alterată, oameni în vârstă de 35.000 de ani nu există. Eu sunt o scuză pentru ignoranţa voastră, dar oamenii care trăiesc acest adevăr şi care sunt oameni comuni ai acestui comun pământ, nu pot fi scrişi în ziare, nu pot fi maimuţăriţi şi ridiculizaţi pentru că nu opun rezistenţă, dar lumina lor este supraputernică. Ei trăiesc, sunt fiinţe vii.

A fi cine eşti, înseamnă a fi cine eşti pentru tine şi Dumnezeul din tine, pentru nimeni altcineva. Ce rezultă din existenţa voastră este ceea ce luminează lumea. O mâna de oameni conectaţi cu suprainteligenta şi cu un curaj extraordinar pot schimba întreaga lume, chiar şi numai prin existenţa lor.

Acum tot ce puteţi demonstra este ignoranţa. Este încă vie şi bine. Nu puteţi dovedi ce aţi câştigat Doar realitatea voastră este mărturie a validităţii voastre. Cu alte cuvinte, ceea ce sunteţi în interior aţi adus în afară, arzând. Şi asta devine un testament viu pentru oricine vrea să arunce o privire. Asta înseamnă să fii Gloria lui Dumnezeu manifestată în carne şi sânge.

Despre acesta a fost profeţia – a doua venire a lui Crist, nu este un Crist singular, ci Crist, ca şi destin manifestat la plural, nu este creştinismul. Sunt suflete evoluate care trăiesc la pagina şapte în Cartea Vieţii. Despre asta este profeţia.

Fiţi devotaţi conştiinţei voastre. Trăiţi energia şi creaţi propria voastră realitate, ieşiţi din probleme şi creaţi bucurie. Ştiţi cine sunteţi şi fiţi devotaţi vouă înşivă în fiecare moment de viaţă. Îndepărtaţi toate acele lucruri

care sunt ataşate de voi şi care vă ţin ignoranţi şi păgâni. Eu poate că am purtat piei şi ţesături grosolane, dar nu am fost păgân. Aşa să fie.

Următorii zece ani (1990 – 2000) vor fi cei mai dramatici ani înregistraţi de istorie. În timpul vieţii voastre, aţi trăit o neobişnuit de lungă şi neobişnuit de liniştită stare de schimbare naturală, care nu s-a schimbat. Aţi trăit într-o tehnologie stagnantă, care umple cerul cu otrava care plouă peste păduri şi omoară peştii în mare.

Voi trăiţi cu o tehnologie care pune gaze în aer, care distrug pielea sensibilă şi permit radiaţiilor solare să pătrundă şi să suprime imunitatea. Aţi trăit un timp lung în ignoranţa devotată şi tehnologie neprogresivă. Voi trăiţi în era atomică a ceea ce se cheamă Hiroshima şi Nagasaki, şi moartea încă radiază din stratosferă. În următorii zece ani, în timpul vostru, la sfârşitul acestei decade, ceea ce este cunoscut şi familiar astăzi, va fi doar memorie. Aşa să fie.

Singurul salvator pe care îl veţi avea vreodată este Dumnezeu din voi şi inteligenţa voastră. Învaţă cât poţi ca să fii un protector şi nu un distrugător al pământului. Ai grija de tine. Nu lua ca garantate nevoile personale, ca de exemplu apa. Pământul care este acum sfânt, va fi plin de ea, dar nu lua ca garanţie pentru tine însuţi. Şi nu te baza pe alţii să te ajute.

Oamenii care s-au adunat împreună, vor învăţa ca lecţie următoare să înceapă să se iubească pe sine, ceea ce pentru alţii înseamnă egoism, dar trebuie să faci asta ca să fortifici şinele pentru timpurile în schimbare. Actul următor va fi de a vă iubi unul pe altul şi de a vă ajuta, unul pe altul pentru că atunci când întăreşti conştiinţa şi respecţi viaţa umană şi am respect pentru pământ toate aceste timpuri de schimbare, asta este natural, este nevoie de asta, evoluţia în al patrulea nivel este evoluarea în explozia lui Dumnezeu din tine şi iubirea a ceea ce eşti ca să supravieţuieşti, să poţi trăi calea întreagă. Dar este şi pentru a vă iubi unii pe alţii pentru prima dată.

Veţi avea câţiva mesageri care să vă ajute

A voastră este trezirea în acel miz de noapte.

Pronunţ. Aşa fie.

Asta este tot. Vă iubesc. Vă iubesc. Vă iubesc.
Deci prima zi a Şcolii Antice a început.

Ramtha